

With Love

With Love

月光变奏曲

Moonlight

ทดลองอ่าน

เพลงสน

ใต้แสงจันทร์ 1

With Love

ทดลองอ่าน

With Love

พิมพ์ครั้งที่ 1

JAMSAI

เขียน : ชิงเหม่ย
แปล : หลี่ตานหย่า

ความสุขเล็กๆ ที่เรียกว่ารัก

月光变奏曲 1

Moonlight เพลงรักใต้แสงจันทร์ 1

青浼

ชิงเหม่ย

หลี่ตานหย่า เปา

"ยังงี้ก็ขอบขอบคุณอาจารย์นะคะที่พิสูจน์อักษรแทนฉันจนเสร็จ และก็เรื่อง
ผ้าห่มที่ห่มอยู่บนตัวฉันด้วย"

โจ้วชวนเอามือออกจากหู ชำเลียงมองหญิงสาวที่นั่งยองๆ อยู่ข้างโซฟา
อย่างเฉื่อยชา "ที่จริงแล้วผมควรจะอุ้มคุณไปวางไว้บนเตียงแล้วห่มผ้าห่มให้คุณ"

"อ้อ" ซูหลี่พยักหน้า "แล้วทำไมไม่ทำแบบนั้นล่ะคะ"

"ก็คุณตัวหนักเกินไป" โจ้วชวนพูดอย่างจริงจัง "ผมเลยอุ้มไม่ไหว"

"..."

ถึงจะมีจิตใจอันบริสุทธิ์ขนาดไหน แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าอาจารย์ท่านนี้ก็ล้วนแต่
ไม่มีประโยชน์ เขาสามารถดึงเอาจิตใจอันบริสุทธิ์ออกมาจากมือของคุณแล้ว
โยนลงพื้น หลังจากนั้นก็ได้เดินดิสโก้แบบคนแก่ เหยียบย่ำลงบนเศษจิตใจอันบริสุทธิ์
ของคุณที่แตกเป็นเสี่ยงๆ จนเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

คำนำ

ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะทำหนังสือดีๆ ออกมาสักเล่ม เพราะหนังสือเล่มหนึ่งกว่าจะถึงมือคนอ่านต้องผ่านกระบวนการมากมาย และระหว่างทางก็ใช่ว่าจะไร้ซึ่งปัญหา

ทว่าต่อให้ถนนสายนี้มีอุปสรรคมากเพียงใด 'ซูหลี่' นางเอกของเรื่อง 'Moonlight เพลงรักใต้แสงจันทร์' ก็ยังคงมุ่งมั่นที่จะเป็นคนทำหนังสือ จนได้เข้ามาเป็นบรรณาธิการฝึกหัดของสำนักพิมพ์แห่งหนึ่ง เธอถึงพบว่าการทำงานกับนักเขียนที่แสนเย่อหยิ่ง เย็นชา ปากร้าย และเอาแต่ใจอย่าง 'โจ้วชว่น' นั้นไม่ใช่เรื่องง่ายยิ่งกว่า แต่ไม่มีทางที่คนอย่างซูหลี่จะยอมแพ้ แม้ปัญหาจะถาโถมเข้ามาสักแค่ไหน เธอก็พยายามเอาชนะอย่างไม่ย่อท้อ เพราะการเป็นบรรณาธิการคือความฝันของเธอ

ถนนสายอักษรจะพาเธอไปพบเจอกับเรื่องราวอะไรบ้าง และแสงแห่งจันทร์จะรำยมนตร์สะกดให้ความสัมพันธ์ของบรรณาธิการสาวกับนักเขียนหนุ่มดำเนินไปในทิศทางใด มาร่วมติดตามไปพร้อมกันในหน้าถัดไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

ซูหลี่ นักศึกษาสาวจบใหม่สาขาภาษาจีนและวรรณคดี หน้าตาน่ารัก มีอุดมการณ์สูง มุ่งมั่น กล้าที่จะต่อสู้เมื่อถูกคนอื่นรังแก อดทน ใสซื่อ และตรงไปตรงมา มีความใฝ่ฝันอยากจะเป็นบรรณาธิการ จึงสมัครงานที่สำนักพิมพ์หยวนเยวี่และได้เข้ามาเป็นบรรณาธิการ นิตยสาร 'แสงแห่งจันทร์'

โจ้วชวน นักเขียนนิยายแฟนตาซีที่วันออกผู้โด่งดังและมีแฟนคลับมากมาย อายุยี่สิบเจ็ดปี รูปร่างหล่อ ร่ารวย ชาติตระกูลดี ผู้คนต่างขนานนามเขาว่า 'องค์ชายโจ้วชวนผู้อ่อนโยนดังหยก' แต่ตัวจริงกลับตรงกันข้าม โดยสิ้นเชิง มีนิสัยปากร้าย เอาแต่ใจ ตี้อารมณ์ เย็นชา และเข้ากับคนอื่นได้ยาก

เจียงอวี๋เจิง นักเขียนมือเทพแนวสยองขวัญและสืบสวนสอบสวนที่ซูหลี่เป็นแฟนคลับมานับสิบปี เป็นเพื่อนรุ่นพี่ที่โตมาด้วยกันกับโจ้วชวน เคยเป็นนักเขียนที่โด่งดังมากช่วงหนึ่ง แต่จู่ๆ ก็หายไปจากวงการถึงสองปี รูปร่างสูงใหญ่ ผิวสีแทน มีความเป็นผู้นำ และชอบวางแผน

อวี๋เหยา หัวหน้าบรรณาธิการ เป็นหญิงแกร่ง มีความเป็นผู้นำ มั่นใจในตัวเองสูง ทำงานเก่ง เด็ดขาด ยุติธรรม เป็นคนที่คอยช่วยเหลือและสนับสนุนซูหลี่ ชื่นชอบผลงานของเจียงอวี๋เจิงมาตั้งแต่ตอนเรียนมหาวิทยาลัย

เสี่ยวเหนี่ยว บรรณาธิการที่เพิ่งเข้ามาทำงานก่อนซูหลี่ได้ไม่นาน ก่อนหน้านี้เคยอยู่ฝ่ายบัญชี เป็นคนสวย ผอมลอนยาว แต่งตัวน่ารัก ชอบแต่งหน้า พูดเสียงเบา และหน้าแดงง่าย ภายนอกดูเป็นคนใสซื่อ แต่แท้จริงแล้วเป็นคนเสแสร้ง

เหล่านี๋เหมียว รองหัวหน้าบรรณาธิการ อายุสามสิบต้นๆ แต่งตัวดี นิสัยจู้จุกจิก หงุดหงิดง่าย ชอบประจบสอพลอเพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง แอบหมั่นไส้ซูหลี่ และมักจะเข้าข้างเสี่ยวเหนี่ยวเสมอ

บทที่ 1

เดือนมีนาคม ปี 20XX

สายฝนปรอยตกลงมายังพื้นดิน ฤดูหนาวทางตอนใต้ในปีนี้ดูเหมือนจะหนาวเป็นพิเศษ

เทศกาลตรุษจีนเพิ่งผ่านพ้นไป ทั้งบริษัทใหญ่และหน่วยงานต่างๆ เริ่มเปิดรับสมัครพนักงานรอบใหม่...แต่ทว่าสำหรับนักศึกษาส่วนใหญ่ที่เรียนสาขาภาษาจีนและวรรณคดี ข่าวการรับสมัครที่น่าตื่นเต้นที่สุดคงจะหนีไม่พ้นข่าวรับสมัครของอุตสาหกรรมสื่อสิ่งพิมพ์ชั้นนำในประเทศอย่าง 'สำนักพิมพ์หยวนเยวี่' ที่ปีนี้คาดไม่ถึงว่าจะประกาศรับสมัครพนักงานเป็นจำนวนมากตั้งนั้นต่อให้เป็นวันหยุดสุดสัปดาห์ ณ ฝ่ายเทคโนโลยีธุรกิจของสำนักพิมพ์หยวนเยวี่นั้น แน่แน่นอนว่าย่อมมีผู้คนตบเท้าเข้ามาสัมภาษณ์งานกันอย่างมิดฟ้ามัวดิน นับว่าเป็นปรากฏการณ์ที่ศรีก๊วครั้งสูงสุด

"เฮ้! เธอได้ยินข่าวใหม่ว่าครั้งนี้สำนักพิมพ์หยวนเยวี่เปิดรับคนเพิ่ม ดูเหมือนว่าบริษัทจะจดทะเบียนเพื่อให้มีการประเมินมูลค่าที่ดี เลยต้องการเพิ่มจำนวนพนักงานนะ"

"เห็นว่าจะขยายขอบเขตการทำธุรกิจด้วยนะ เลยเพิ่มตำแหน่งงานแบบนั้น...ก่อนหน้านี้สำนักพิมพ์หยวนเยวี่ทำแต่วรรณกรรมแนวโบราณ

นึกไม่ถึงเลยว่าตอนนี้อายากจะบุกตลาดนวนิยายขึ้นมา..."

"พระเจ้า! ถ้าเป็นหนังสือก็ต้องสำนักพิมพ์ซินด์ูนสิ เขาทำแนวนี้มาตลอดไม่ใช่หรอ สำนักพิมพ์หยวนเยวี่ยทำแบบนี้ก็เท่ากับว่าต้องการแย่งงานนะสิ..."

"ช่วย! พุดเบาๆ หน่อย ฉันได้ยินมาว่ามันสอดคล้องกันกับวรรณกรรมแนวโบราณในนิตยสารรายเดือน 'เส้นทางแห่งดวงดาว' แล้วสำนักพิมพ์หยวนเยวี่ยยังทำนิยายสำหรับวัยรุ่นในนิตยสารรายเดือนเล่มใหม่อีกเล่มหนึ่งชื่อว่า 'แสงแห่งจันทร์' อ้อๆๆ ฉันยังได้ยินมาอีกว่าทำไปแล้วเมื่อหลายสัปดาห์ก่อน แถมยังเชิญโจ้วชว่นมาร่วมงานด้วยนะ..."

"โอ้แม่เจ้า! โจ้วชว่น! ไซ้โจ้วชว่นคนนั้นที่ฉันรู้จักหรือเปล่านะ ที่เขียนเรื่อง 'บันทึกลงบุรพา' อย่าบอกนะว่าเขาร่วมงานกับสำนักพิมพ์หยวนเยวี่ยแล้ว!!!!"

"ใช่ๆๆ..."

หนุ่มสาวจำนวนมากรวมตัวกันด้านนอกห้องประชุมของสำนักพิมพ์หยวนเยวี่ย ในมือของพวกเขาถือบัตรคิวเพื่อรอการสัมภาษณ์ เห็นได้ชัดว่าพวกเขาเพิ่งมารู้จักกันตอนนี้ ในเวลานี้มีผู้คนรวมกลุ่มกันแอบกระซิบกระซาบ... จนกระทั่งมีเสียงลือหูจากปลายทางเดินดังกึก... กึก... เข้ามาขัดจังหวะ ทำให้การสนทนาหยุดลง

ผู้คนจำนวนมากเงยหน้าขึ้นมาด้วยความประหลาดใจแล้วมองไปยังปลายทางเดิน ปรากฏร่างหญิงสาวอายุราวยี่สิบปี เธอมีรูปร่างสูงเพรียวไว้ม้วนสั้น... ผิวขาวใส อาจเป็นเพราะวิ่งมาจึงทำให้แก้มนั้นแดงเล็กน้อย ปลายจมูกเรียวเล็กแดงก่ำเพราะอากาศที่หนาวเย็น เธอมีหน้าตาหมดจดเมื่อดูรวมๆ แล้วให้ความรู้สึกที่ทุกส่วนบนใบหน้ากลมกลืนกันดีอย่างไม่ขัดตา ส่วนตาสีดำและซาวก็ตัดกันอย่างเด่นชัดจนกลายเป็นดวงตาที่เจิดจรัสเป็นพิเศษ เผยให้เห็นความน่ารักสดใสอย่างมีชีวิตชีวา

อากาศหนาวแบบนี้แต่เธอกลับสวมใส่รองเท้าบูตยาวถึงเข่า กระโปรงสั้น

ด้านนอกสวมเพียงเสื้อคลุมกันลมตัวยาว ร่างกายของเธอดูช่างบอบบางนัก เมื่อเทียบกับกระเป่าใบใหญ่ที่เธอลากมาด้วยด้านหลัง... ขณะที่มือข้างหนึ่งกำลังถือเรซุเม่ เธอรีบวิ่งจ้ำจั่วไปหาพนักงานบริษัทหยวนเยวี่ที่กำลังแจกบัตรคิวการสัมภาษณ์ ก่อนที่จะยื่นหนึ่งพร้อมถอนหายใจเอือกหนึ่งแล้วยิ้มออกมา

"ขอโทษด้วยค่ะ ถนนที่มาจากสถานีรถไฟถหมันติด ฉันเป็นนักศึกษาที่จบจากสาขาภาษาจีนและวรรณคดี มาสัมภาษณ์ค่ะ ขอบัตรคิวให้ฉันด้วยค่ะ"

เธอเปล่งเสียงออกมาอย่างสุภาพและคล่องแคล่ว

พนักงานแจกบัตรคิวชะงักงัน ยกมือขึ้นมองนาฬิกา พบว่ายังไม่เลยเวลานัดสัมภาษณ์ ดังนั้นจึงยื่นบัตรคิวต่อไปส่งให้เธออย่างงายตาย ครั้นเมื่อกำลังยื่นบัตรคิวให้ สายตาเขาก็กวาดไปเห็นเรซุเม่ในมือของหญิงสาวอย่างรวดเร็ว... จึงทันเห็นคอลัมน์ชื่อสกุลที่เขียนไว้เป็นตัวอักษรใหญ่ๆ สองตัวว่า 'ซูหลี่*'

...เมื่อมองดูจากรูปลักษณ์ภายนอกแล้ว เธอเป็นหญิงสาวที่มีรูปร่างเพรียวบาง ดูไม่มีพิษมีภัยต่อมนุษย์และสิ่งมีชีวิตทั้งหลาย ชื่อซูหลี่จึงเป็นชื่อที่เข้ากับภาพลักษณ์ของเธอเสียจริง

ซูหลี่รับบัตรคิวท่ามกลางสายตาที่มองมาอย่างเจียบงันของผู้คนรอบกาย เธอยิ้มออกมาอย่างสดใสและพยักหน้าให้กับพนักงานแจกบัตรคิว หลังจากนั้นก็ลากกระเป่าไปยังมุมหนึ่งอย่างไม่สนใจใคร ก่อนจะหาเก้าอี้วางแล้วนั่งลง...

ทันทีที่เธอนั่งลง รอยยิ้มบนใบหน้าก็หายวับไป แวตากลูกแทนที่ด้วยความตื่นเต้นและตึงเครียด ซูหลี่หยิบโทรศัพท์มือถือออกมาลงชื่อเข้าใช้งานคิวคิว** แล้วเข้าไปยังแชตของชายหนุ่มผู้หนึ่งซึ่งใช้ชื่อบัญชีว่า 'Mr. L ที่หายไป' ก่อนจะใช้นิ้วพิมพ์อย่างรวดเร็ว...

* หลี่ (L) แปลว่ามารยาท

** Tencent QQ หรือที่รู้จักกันในชื่อ 'คิวคิว' เป็นโปรแกรมเมสเซนเจอร์สำหรับวินโดวส์ ผลิตโดยบริษัทเทนเซ็นต์จากประเทศจีน

มือปืนไซเบอร์ที่ลิ่งเซียวมา : ฉันมาถึงที่สัมภาษณ์แล้วนะ! คนขับแย่มาก
 เก่งทั้งทำเป็นไม่รู้จักรถทาง พาไปอ้อมจนฉันเกือบสาย ฉันก็เลยเปิดแมปนำทาง
 เองเลย เปิดเสียงโทรศัพท์ให้ดังจนสุดเสียง...อีกสามร้อยเมตรข้างหน้าเลี้ยวซ้าย
 ฮ่าๆๆๆ คอยดูว่าคนขับยังจะกล้าขับไปทางไหนได้อีก เหนือๆๆ แต่ตอนนี้
 ทุกคนมองฉันเหมือนตัวประหลาด...

เธอเงยหน้าขึ้นขณะที่พิมพ์ ค่อยๆ กวาดตาไปโดยรอบอย่างสงบนิ่ง
 และสายตาหลายคู่ที่ลอบมองเธอก็ถอยกลับไปที่
 ชูหลี่อี้มุ่มปาก ก้มหน้าพิมพ์ข้อความต่ออย่างพึงพอใจ...

มือปืนไซเบอร์ที่ลิ่งเซียวมา : ทำอย่างกับไม่เคยเห็นคนสวยใส่เสื้อกันลม
 อย่างงั้นแหละ

มือปืนไซเบอร์ที่ลิ่งเซียวมา : นายว่าในบรรดาคนที่กำลังแอบมองฉัน
 จะมีคนใหญ่คนโตอย่าง บ.ก. ใหญ่ของสำนักพิมพ์บ้างไหมนะ ที่แฝงตัว
 มาเป็นผู้สัมภาษณ์ หลังจากนั้นก็ตีเนียนไปกับกลุ่มผู้ถูกสัมภาษณ์และ
 ตัดสินกันภายในว่าผู้ถูกสัมภาษณ์คนไหนพอจะเป็นต้นกล้าที่ดีได้บ้าง
 หรือเปล่า... นิตยสาร 'ซูปไก่อ'* เขียนไว้แบบนี้...

ตอนนี้ดูเหมือนว่าชูหลี่จะนึกอะไรบางอย่างออก เธอกระแอมเบาๆ
 ในลำคอและมองไปรอบตัว...อดทนรอได้สักพัก แต่ไม่มีการตอบกลับมา
 ของ Mr. L ที่หายไป เธอเบ้าปากอย่างเบื่อหน่ายเล็กน้อยและคาดเดาว่า
 อีกฝ่ายอาจจะกำลังยุ่งอยู่ จึงนำโทรศัพท์มือถือใส่เข้าไปในกระเป๋าเสื้อ

เธอนั่งยึดตัวตรงบนเก้าอี้ ตำแหน่งที่นั่งของชูหลี่หันหน้าไปทาง
 ห้องสัมภาษณ์ ซึ่งมุมนี้สะดวกต่อดวงตาสีดำและขาที่ตัดกันอย่างเด่นชัดคู่นี้
 ของเธอที่จะสามารถจ้องมองการเดินเข้าออกของผู้มาสัมภาษณ์ได้เป็นอย่างดี...

* ซูปไก่อ เป็นคำแสลงทางอินเทอร์เน็ตที่หมายถึงการให้กำลังใจ ซูกำลัง แต่อีกนัยหนึ่งคือคำพูดสวยหรูแต่นำไปใช้ไม่ได้

คนนี้น้ำเรซูเม่มาเป็นตั้ง จะเอามาแจกใบปลิวหรือ

ไอ้ คุณผู้หญิงคนนี้น้ำตาดีจังเลย เป็น บ.ก. ฝ่ายไหนนะ เธอฮอตกว่า หลิวอี้เฟย* ตอนแสดงละครโทรทัศน์ซะอีก...ฉันเพิ่งกล่องอะไรอยู่เนี่ย... นึกไม่ถึงเลยว่าฉันกำลังฟังกล่องใส่โน้ตยสารเส้นทางแห่งดวงดาว...สุดยอด ไปเลยพี่ใหญ่ นฉลาดสุดๆ ไปเลย นี่แหละที่จะแข่งขันกับฝ่ายตรงข้ามได้อย่าง ทรงพลัง!

ขณะที่หญิงสาวเฝ้ามองผู้สัมภาษณ์คนที่สามสิบสองด้วยสีหน้าที่บั่นให้ เรียบเฉยพร้อมกับนิกเปรียบเทียบเทียบถึงตำแหน่ง บ.ก. ที่มาสัมภาษณ์รูปร่างที่ เหมือนเทรนเนอร์ฟิตเนสของอีกฝ่ายอยู่นั้น เวลาที่ผ่านไปหนึ่งชั่วโมงกับ อีกสิบนาที ในที่สุดพนักงานแจกบัตรคิวก็เรียกลำดับคิวของเธอ...

ซูหลี่ลุกขึ้นยืน ขณะนั้นเองเธอรู้สึกว่ารอบข้างนั้นเงียบแปลกๆ ปรากฏว่า ผู้เข้าสัมภาษณ์ในครั้งนี้เหลือแค่...เธอคนเดียว

พนักงานเรียกลำดับคิวและยืมให้เธอ ซูหลี่ยกมือขึ้นเคาะประตูห้องประชุม ที่ปิดอยู่ เมื่อได้ยินเสียงจากด้านในบอกว่า "เชิญเข้ามา" เธอก็เปิดประตู เดินเข้าไป...

เธอยืนเรซูเม่ จากนั้นสายตาก็เลื้อยไปเห็นกรรมการผู้สัมภาษณ์ คนที่ห้าแวนหนึ่งทางหางตาซึ่งดูไม่สนใจเธอเลยแม้แต่น้อย ใบหน้าของ กรรมการผู้นั้นเริ่มหมดความอดทนกับการทำงานล่วงเวลาในวันหยุดสุดสัปดาห์ จนอยากรีบเลิกงานและกลับบ้านไปทานข้าวเต็มที

ซูหลี่ "..."

กรรมการผู้สัมภาษณ์เย็นชาจัง...ดูเหมือนว่าจุดเริ่มต้นของละครทีวี มักจะเป็นแบบนี้?

ใจเย็นๆ ไม่ต้องตกใจไป

เช็ดหน้าขึ้นและยียดอกเข้าไป

หญิงสาวนั่งลงบนเก้าอี้ สายตาคอยสังเกตกรรมการผู้สัมภาษณ์ทั้ง

* หลิวอี้เฟย นักแสดงหญิงชาวจีนสัญชาติอเมริกัน ผลงานเด่นคือรับบท 'เซียวหลงนี่' ในนังกรหยกภาค 2 (พ.ศ. 2549)

หลายที่นั่งอยู่ตรงข้ามตนอย่างละเอียด มีความคิดหนึ่งแล่นเข้ามาในหัวอย่างฉับพลัน พวกเขาแต่ละคนอาจมีตำแหน่งก็เป็นได้...แต่มันก็ไม่มีประโยชน์อะไร เพราะในสายตาของเธอทุกคนล้วนอาวุโสเหมือนกันหมด

ซูหลี่ทำได้เพียงแค่จ้องกรรมกรท่านหนึ่งที่ยิ้มให้เล็กน้อยแล้วเริ่มแนะนำตัว หลังจากทราบข้อมูลทั่วไปของเธอแล้วก็เริ่มสาธยายถึงวรรณกรรมแนวโบราณของนิตยสารเส้นทางแห่งดวงดาวเสียงสูง เพื่อแสดงให้เห็นว่าตนชอบนิตยสารเล่มนี้มากเพียงใด เมื่อเล่าถึงตอนที่นำต้นเต็งต้นก็จะลุกขึ้นยืนก่อนจะประกาศให้กรรมกรผู้สัมภาษณ์ทราบอย่างกระตือรือร้น

"ถ้าให้โอกาสฉันเข้าทำงานที่สำนักพิมพ์หยวนเยวี่ แม้จะได้รับค่าตอบแทนเพียงแปด...ไม่สิ หนึ่งพันห้าร้อยหยวน ฉันก็เต็มใจรับถึงแม้จะยากลำบากก็ตาม!"

...ในเมืองที่ค่าครองชีพสูงลิบลิวแห่งนี้ เดือนละหนึ่งพันห้าร้อยหยวนคงเหมาะจะอาศัยอยู่แค่นั้นก็น่าเท่านั้นแหละ

แต่ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นกลอุบาย

สำนักพิมพ์ขนาดใหญ่อย่างหยวนเยวี่จะยอมให้เงินเดือนพนักงานเพียงหนึ่งพันห้าร้อยหยวนได้อย่างไร!

ซูหลี่คิดว่าหากแสดงละครโดยใช้กลอุบายนี้กับกรรมกรผู้สัมภาษณ์ พวกเขาจะต้องรู้สึกซาบซึ้งใจกับความกระตือรือร้นของตน แต่กลับผิดคาด เมื่อพูดจบก็ได้ยินกรรมกรผู้สัมภาษณ์คนหนึ่งที่นั่งอยู่ทางขวาสุดกำลังแสดงสีหน้าท่าทางที่ไม่ได้มีอารมณ์ร่วมอะไรเลยจนหญิงสาวรู้สึกสงสัยว่าเธอกลับไปแล้วหรือยัง กรรมกรผู้สัมภาษณ์คนนี้ได้ถามประโยคหนึ่งออกมาอย่างคล่องปากว่า

"หนึ่งพันห้าร้อยหยวนต่ำเกินไป ถ้าหนึ่งพันแปดร้อยหยวนเธอจะทำไหม"

ซูหลี่ "...?"

กรรมกรผู้สัมภาษณ์หญิงคนนั้นพูดออกมาโดยที่เธอไม่ทันได้ตั้งตัว จึงเก็บสีหน้าที่มีงงแทบไม่อยู่ ทำให้กรรมกรผู้สัมภาษณ์สี่คนที่เหลือ

ต่างหัวเราะก๊ากออกมา...

ซูหลี่รู้สึกว่่าวันนี้เธอเจอแต่คนแย้ๆ ตั้งแต่คนขับรถยนต์นักรรรมการผู้สัมภาษณ์เลย

แต่เนี่ไม่เป็่นอุปสรรค เธอจึงพยักหน้า ยิ้มพร้อมกับพูดขึ้นมาด้วยน้ำเสียงที่แผ่ความนัย "หนึ่งพันแปดร้อย? ฉันท้าคะ"

สิบนาที่ต่อมา ผู้สัมภาษณ์คนสุดท้ายอย่่างซูหลี่ก็ก้าวออกมาจากห้องสัมภาษณ์...ในเวลานี้ข้างนอกกลับเจ็บบงบกว่าตอนก่อนเข้าห้องสัมภาษณ์เสียอีก พนักงานคนอื่นกำลังเก็บอุปกรณ์การสัมภาษณ์และเครื่องดื่ม

ส่วนเจ้าหน้าที่ผู้สัมภาษณ์ก็เดินออกไปพร้อมถึข้อมูลการสัมภาษณ์พูดคุยกัันก่อนจะแยกย้ายกันไปที่ละสองสามคน

ซูหลี่เดินไปข้างหน้าสองสามก้าว และเมื่อเธอหันหลังกลับก็พบว่าเหลือเธอเพียงคนเดียวที่อยู่ตรงทางเดิน

วันหยุดยาวช่วงเทศกาลเช่นนี้ ในอาคารสำนักงานของบริษัทหยวนเยวี่ยั้นว่่างเปล่า รั้งจนแทบจะเจอผีได้จากมุมห้อง...เธอคิดในใจว่่าไหนๆ ก็มาแล้ว จึงไม่รีบกลับและชะลอฝีเท้าของตนให้ช้าลงก่อนจะเห็นกล่องหนังสือ 'เรื่องของเจ้าชายน้อย' ซึ่งเป็นเรื่องทีเธอเคยอ่านสมัยประถม จนมาถึงนิตยสารเส้นทางแห่งดวงดาวทีเธอเคยอ่านสมัยเรียนมหาวิทยาลัย โดยตลอดเส้นทางมีสื่อสิ่งพิมพ์มากมายหลายเรื่องทีเธอเคยอ่านมาแล้ว เรียกได้ว่่าเธอเติบโตมาพร้อมกัับหนังสือเหล่านี้เลยก็ว่าได้

...การสัมภาษณ์ในตอนนั้น แม้เธอจะพูดเรื่องไร้สาระมากมาย แต่เรื่องทีว่่าเธอชื่นชอบสำนักพิมพ์หยวนเยวี่ยไม่ใช่เรื่องโกหกเลยสักนิด

ซูหลี่ต้อมๆ มองๆ สอดส่องไปทั่ว เธอรู้สึกตื่นเต้นเมื่อเดินผ่านห้องทำงานทีมีโปสเตอร์นิตยสารเส้นทางแห่งดวงดาวติดอยู่ เดินชมมุ่นนี้จนกระทั่งมาถึงปลายทางเดินอย่่างไม่รู้ตัว...ก็พบว่ามีห้องทำงานอยู่ตรงนี้ด้วย นึกไม่ถึงว่่า

ไฟยังเปิดอยู่ แคมประตูยังเปิดทิ้งไว้

ข้างในจะมีคนอยู่ไหมนะ

ซูหลี่หัดคอลงพร้อมกับครุ่นคิดว่าคงเป็นการเสียมารยาทที่จะขัดจังหวะการทำงานของคนอื่น ขณะที่กำลังจะหันหลังเดินจากไปพร้อมกับกระเป๋าสัมภาระ บังเอิญว่าหางตาเลื้อบไปเห็นกระดานดำขนาดใหญ่ติดอยู่หน้าห้อง... มองเห็นโปสเตอร์โฆษณาวิทยุสารแทบทุกชนิดที่มีชื่อว่า 'แสงแห่งจันทร์' และบนกระดานดำยังเต็มไปด้วยคำโฆษณาที่เขียนไว้ด้วยชอล์กอย่างยุ่งเหยิง

'การร่วมงานกับเทพแห่งทิศบูรพา 'โจ้วชวน' 'นักเขียนยอดฝีมือแนวแฟนตาซี' ที่ไม่ควรพลาด'

'ผลงานยอดเยี่ยมแห่งปีของโจ้วชวน'

'นิตยสาร 'เส้นทางแห่งดวงดาว' และ 'แสงแห่งจันทร์' ที่มาแรง'

โจ้วชวน?

คนคนนี้ไม่เพียงแคร์จ๊ก แต่เรียกได้ว่าเธอเป็นแฟนคลับตัวยงของเขา เลยกี่ว่าได้

ชายหนุ่มคนนี้เริ่มมีชื่อเสียงโด่งดังเมื่อตอนอายุสิบเจ็ดปีกับหนังสือเรื่อง 'บันทึกแห่งบูรพา' และตอนอายุยี่สิบเอ็ด เขากลายเป็นนักเขียนนิยายแนวแฟนตาซีตะวันออกชั้นนำของประเทศ อายุน้อย รูปหล่อ (ระดับตำนาน) มีเงินทองมากมาย ได้ยินมาว่าโจ้วชวนเกิดมาในตระกูลของนักวรรณกรรมโดยแท้ นับว่าเป็นลูกท่านหลานเธอในตระกูลผู้ลากมากดีซึ่งมีพ่อเป็นถึงสมาชิกสมาคมนักเขียนประจำมณฑลที่ทุกคนต่างยำเฝ้าเข้าหา และยิ่งไปกว่านั้นนิสัยของหนุ่มคนนี้ก็ดีมาก... จนผู้คนต่างขนานนามให้เขาว่า องค์ชายโจ้วชวนผู้อ่อนโยนตั้งหยก

ดังนั้นเขาจึงใช้ใบหน้าอันหล่อเหลาและนิสัยแสนสุภาพอ่อนโยน

ส่งางามดูจหยกตั้งค่าเล่าลือ พร้อมทั้งความอบอุ่นดังโกลเด้น รีทรีฟเวอร์ พิชิตใจแฟนคลับสาว จนแทบจะมีแฟนคลับเต็มคันรถบรรทุก จากนั้นก็ใช้ฝีมือด้านการเขียนพิชิตใจวัยรุ่นได้อีกหนึ่งคันรถบรรทุกเต็มๆ

ซูหลี่ชื่นชอบนักเขียนคนนี้ และคิดว่าหากตนได้เข้าทำงานที่สำนักพิมพ์ หยวนเยวี่จริง บางทีอาจได้เจอกับเทพโจ้วชวนตัวเป็นๆ ได้ถ่ายรูปและขอลายเซ็นอีกด้วย...เมื่อคิดถึงตรงนี้เธอก็ลากกระเป๋าพลาจหั่วเราออกมา หมุนตัวเดินต่อหลังจากเพื่อเรื่องเมื่อครู่ แต่ขณะที่กำลังหมุนตัวก็ได้ยินเสียงดังก้องมาจากห้องทำงาน...

"ตีพิมพ์ลองตลาดดูก่อนสักสามหมื่นสองพันเล่ม? ลอง! ลองตลาด! คุณยังจะกล้าพูดอีก? เห็นผมเป็นขอทานงั้นหรือ!"

ซูหลี่ "???"

ใบหน้าของเธอเต็มไปด้วยคำถาม

บทที่ 2

เธอไม่รู้ว่าใครกำลังพูดคุยกันอยู่ในห้องทำงานฝ่าย บ.ก. ของนิตยสารแสงแห่งจันทร์ แต่อย่างน้อยเวลานี้เสียงที่ดังก้องนั้นก็ทำเธอขวัญเสียจนแทบก้าวขาไม่ออกเลยทีเดียว... เธอจับกระเป๋าอย่างมึนงงและยื่นนิ้วราวกับฝ่าเท้าหยั่งรากลึกลงไปในดิน วินาทีต่อมาก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังออกมาจากห้องทำงาน หญิงสาวรู้สึกหายใจไม่ออก แต่จะวิ่งหนีไปจากสถานที่ที่เกิดเหตุก็ไม่ทันแล้ว เพราะคนคนนั้นก้าวมาที่ประตูไวดุจสายลม ทั้งสองเผชิญหน้ากันอย่างไม่ทันได้ตั้งตัว

ปฏิกิริยาแรกของเธอคือเธอคิดว่าคนคนนั้นสูงมากเลย แต่คงสูงไม่เกินหนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตรหรือหกมั้ง

ถึงแม้ว่าเธอจะไม่ได้เตี้ยมากนัก แต่ชายผู้นี้ก็กลับสูงกว่าเธอมากเลยทีเดียว... อายุของเขาน่าจะประมาณยี่สิบหกยี่สิบเจ็ดปี จมูกเป็นสันริมฝีปากบาง หน้าตาหล่อเหลาเอาการ มีเพียงนัยน์ตาสีน้ำตาลที่เต็มไปด้วยความโกรธและเยือกเย็นราวกับน้ำแข็งจากเหตุการณ์เมื่อไม่กี่วินาทีก่อนหน้านี้ เขาดูเย่อหยิ่ง... สวมเสื้อสูทเตอร์สีดำ กางเกงยีน รองเท้าบูตมาร์ติน ในมือของเขาถือเสื้อขนเป็ดสีดำที่ยังไม่ทันได้ใส่

ขณะที่เดินออกจากประตู เขาตะลึงเมื่อสายตาเหลือบไปเห็นหญิงสาวอย่าง

ไม่ทันได้ตั้งตัว

...คิดไม่ถึงว่าบนทางเดินจะมีคนอยู่

แต่ความตะลึงบวมมีงั้นนั้นจางหายไปอย่างรวดเร็ว เขาเหลือบมองไปเห็นกระเป๋าดูเหมือนจะอยู่ที่ด้านหลังซูหลี่ ทั้งเสื้อผ้าหนาผมที่ดูยุ่งเหยิง เพราะก่อนหน้าเธอวิ่งไปสัมผัสภาชนะ... เขาก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมซูหลี่ถึงเข้ามาอยู่ในหัวของเขา ขณะนั้นมีเพียงคำพูดถากถางที่ฉายชัดในแวตาสีน้ำตาล เขายกมูมปากขึ้นราวกับกำลังเย้ยหยัน มองเธอด้วยหางตา จากนั้นก็หันกลับไป เหลือเพียงใบหน้าอันงดงามแต่ไร้อารมณ์ และเดินเฉียดไหล่ของเธอไป

ซูหลี่ "..."

คนคนนั้น... วินาทีแรกเขายังโกรธแค้นสุดชีวิตราวกับราชสีห์ที่ถูกรุกรานอาณาเขต แต่วินาทีต่อมาเมื่อเขาลดความโกรธลงได้แล้ว... กลับกลายเป็นสุนัขจิ้งจอกผู้เยือกเย็นและทะนงตัว

หลังจากที่สุนัขจิ้งจอกจากไป ซูหลี่ก็หันหลังเดินตามหลังสุนัขจิ้งจอกออกจากอาคารสำนักพิมพ์หยวนเยวี่... แต่สุนัขจิ้งจอกตัวนั้นขยับและก้าวเดินอย่างรวดเร็ว เธอยืนอยู่ใต้ชายคาของอาคารและพยายามใช้แอปพลิเคชันในมือถือเรียกรถไปส่งโรงแรมที่จองไว้ ด้านนอกฝนตกมองดูแล้วขมุกขมัว ไม่เห็นแม้แต่ชนของสุนัขจิ้งจอกตัวนั้นสักเส้น

...เขาทะเลาะกับ บ.ก. เรื่องจำนวนพิมพ์ครั้งแรก ถ้าฉันเป็นนักเขียนเหวอ

ขณะที่กำลังคาดเดาอย่างใจลอย ซูหลี่ก็ขึ้นรถแท็กซี่มุ่งหน้ากลับโรงแรม ตอนที่นั่งอยู่บนรถก็อดไม่ได้ที่จะเข้าเวปป่อ* ของเทพโจ้วชวนผู้เป็นนักเขียนคนดังซึ่งถูกกล่าวถึงตรงกระดานดำหน้าห้องทำงานฝ่าย บ.ก. เพื่อปลอบประโลมตนเองหลังจากเกิดเรื่องเมื่อครู่ขึ้น

* เวปป่อ (Weibo) เป็นเว็บไซต์โซเชียลมีเดียของจีนที่มีความคล้ายคลึงกับทวิตเตอร์ผสมเฟซบุ๊ก

โจ้วชวน : ผมได้พบกับเรื่องที่ไม่พอใจอย่างมาก ผมโกรธนะครับ
แต่อันที่จริงก็อดคิดไม่ได้ว่าตัวเองยังขยันไม่พอหรือเปล่าถึงได้คำตอบแทน
แค่นี้ บางทีผมอาจต้องพยายามต่อไป สู้ๆ แล้วคนอื่นจะเห็นคุณค่าอย่างที่เราต้องการ

...นี่คือโพสต์ของโจ้วชวนบนเว่ยป้อเมื่อยี่สิบนาทีกี่ที่แล้ว
ถัดไปคือความคิดเห็นประเภทคำชม

'ท่านเทพอ่อนโยนมาก'

'พระเจ้า! นึกไม่ถึงเลยว่าจะมีคนไม่เห็นคุณค่าของคุณ เป็นคนยังงี้
กันนะที่ทำให้คุณร้องไห้ QAQ'

'ประสบเรื่องราวเหล่านี้แล้วนำมาทบทวนตัวเองก่อน คุณช่างเป็น
สุภาพบุรุษจริงๆ คุณทำได้ดีมากแล้วนะ'

ซูหลือดไม่ได้ที่จะทอดถอนใจให้กับการเขียนข้อความธรรมดาๆ ของ
นักเขียนที่มีความเชี่ยวชาญทางภาษา แม้จะโกรธก็ยังโกรธได้อย่างสง่างาม...

ขณะที่ดูเว่ยป้อของโจ้วชวนตอนนั่งรถไปยังโรงแรม ซูหลือก็ลืมเจ้า
สุนัขจิ้งจอกที่แสนโหดร้ายตัวนั้นไปเสียสนิท... เข้านี้เธองัดตัวออกมาจาก
ที่นอนตั้งแต่หกโมงเพื่อจะให้ทันรถไฟเข้าเมือง แล้วยังวิ่งไปสัมภาษณ์อีก
ข่าวเข้ายังไม่ทันได้กินสักคำ ตอนนี้เธอทั้งง่วง ทั้งหิวและหนาวจนรู้สึก
เหมือนเริ่มจะเป็นหวัด เธอแค่ต้องการกินอะไรร้อนๆ ให้อิมท๋องและนอน
ให้เต็มอิม ไม่มีเรื่องแรงไปกังวลเรื่องอื่นหรอก

หญิงสาวหยิบคีย์การ์ดออกมา เดินเข้าลิฟต์ ก่อนจะตรงไปตามเลขห้อง
จนสุดทางเดินแล้วรูดคีย์การ์ดเพื่อเปิดประตูห้องสุดท้าย

สั่งอาหารดีลิเวอรี่มาส่งที่ห้อง

อาบน้ำ

กินอาหารที่สั่งมา

เข้านอน

รอผลการสัมภาษณ์จากสำนักพิมพ์หยวนเยวี่ที่จะแจ้งให้ทราบในวันพรุ่งนี้

เมื่อซูหลี่ล้มตัวลงนอนบนเตียงของโรงแรม สมองของเธอแทบอยากจะประท้วงหยุดงานกันเลยทีเดียว หลังจากชาร์จ์โทรศัพท์ทวงไถ่บนหมอน เธอก็ผล็อยหลับไปอย่างง่วงงุน...

ไม่รู้ว่าคุณเองหลับไปนานแค่ไหน ทันใดนั้นหญิงสาวก็ได้ยินเสียงจากข้างหมอนเหมือนมีอะไรมาสะกิดตักแกรก...แกรก...ซูหลี่ลืมตาขึ้นอย่างสละมึนสลือก็พบว่าไม่มีใครคนหนึ่งนั่งอยู่ตรงข้างหมอนของเธอ...ชายหนุ่มสวมเสื้อเวีตเตอร์สีดำและกางเกงยีน แต่ส่วนที่ควรเป็นศีรษะมนุษย์กลับกลายเป็นหัวสุนัขจิ้งจอก ตอนนี้...ดวงตาของเจ้าสุนัขจิ้งจอกกำลังจับจ้องประสานกับนัยน์ตาแมวของเธออยู่บนเตียง!

ซูหลี่เห็งอ๋อไหลโซมไปทั่วทั้งตัว ทำให้เสื่อยัดนั้นชุ่มไปด้วยเหงื่อ ร่างกายแข็งที่ออยู่บนเตียง ได้ยินเพียงเสียงหัวใจตนเองที่เต้นรัวเร็ว...

ลมหายใจของสุนัขจิ้งจอกตั้งขึ้นข้างหูดังแฉกๆ เธอรู้สึกได้ถึงลมหายใจร้อนๆ จึงเอามือบดบริเวณข้างตึงหู...ความรู้สึกนี้เหมือนจริงจนเกินไป ซูหลี่อยากจะทำกรีดออกมาแต่กลับร้องไม่ออก ดวงตาเบิกกว้างมองดูสุนัขจิ้งจอกยกปลายนิ้วที่เรียวยาวและขาวซีดเหมือนมนุษย์ผู้ชายตั้งหูของเธอเบาๆ...

จ๊กจ๊กจ๊ก

สุนัขจิ้งจอกหัวเราะออกมาเบาๆ หลังแกล้งเธอสำเร็จ

ในใจของซูหลี่นั้นเต้นแรงมาก นี่คือการตื่นแค้นแห่งความฝันที่ผสมผสานไปด้วยความรู้สึกอันเข้มข้นของการถูกฝอ้า สิ่งลึกลับ ความฝันฤดูใบไม้ผลิ* คนและสัตว์ซึ่งผสมปนเปกันไปหมดเหรอ!

* ความฝันฤดูใบไม้ผลิ หมายถึงฝันที่สลายไปอย่างรวดเร็ว และเป็นคำสแลงที่หมายถึงความฝันเชิงชู้สาวได้อีกด้วย

ท่ามกลางความมืดมิด ดูเหมือนใบหน้าของสุนัขจิ้งจอกจะขยับเข้ามาใกล้เธอ มันให้ความรู้สึกเหมือนจริงมากจนน่าขนลุก... เธอพยายามอย่างหนักที่จะลืมตาขึ้นมา ทันใดนั้นก็พบว่าใบหน้าของสุนัขจิ้งจอกเปลี่ยนไป ดวงตาแปรเปลี่ยนเป็นดวงตาของมนุษย์ที่เขิดขื่นเล็กน้อย ปากที่ยื่นยาวแปรเปลี่ยนเป็นสันจมูกโด่ง ส่วนริมฝีปากบางนั้นดูหยอกเย้าขี้เล่น...

ซูหลี่เห็นรูปร่างหน้าตาของเขาไม่ชัดเจน รู้สึกแต่เพียงว่าเขาโน้มตัวลงมาและใกล้ชิดจนระยะห่างระหว่างคนทั้งสองลดลง... จนกระทั่งริมฝีปากของเขาเกือบจะสัมผัสเธอ เขาหยุดลงอย่างเห็นอกเห็นใจ เอนตัวไปยิ้มให้เธอ แล้วพูดกับเธอด้วยเสียงแผ่วเบา

"ฟังคำแนะนำของฉันนะ ไม่ว่าเธอจะอยากไปที่ไหนก็ไม่ควรไป ที่ตรงนั้นมันไม่ใช่ที่ที่ดีหรอก"

น้ำเสียงของเขาแผ่วเบาคลุมเครือ ลมหายใจร้อนระอุกระทบข้างแก้ม จนรู้สึกถึงความร้อนนั้นสูงขึ้นราวกับจะแผดเผา... ขณะที่พูดเขาก็หยอกเย้าโดยใช้ปลายนิ้วอันเย็นเฉียบสัมผัสที่คางของเธอ

เมื่อพูดจบเขาก็ค่อยๆ หุบยิ้ม

ชั่วพริบตาเธอก็มองเห็นได้อย่างชัดเจน ซ่างหล่อเหลามากเสียจริง นัยน์ตาสีน้ำตาล ทว่าใบหน้านั้นแสนเย็นชาและนิ่งเงียบราวกับน้ำ

คุ่นหน้ามากเลย

"โอ๊ะ!"

ซูหลี่พลิกตัวขึ้นมาจากเตียงอย่างรวดเร็ว!

ครั้งนี้เธอตื่นแล้วจริงๆ

หัวใจเธอเต้นแรงและใช้เวลานานกว่าจะสงบลง จังหวะการเต้นของหัวใจนั้นรุนแรงราวกับว่ามันจะหลุดจากอกเธอในวินาทีต่อมา เธอลืมตามองแวบหนึ่งอย่างหวาดผวา ก่อนจะรีบหลับตาลงทันที ประตูห้องพักในโรงแรมยังคงล็อกอยู่ ส่วนหมอนที่หนุนอยู่มีรอยยุบ... ทุกอย่างราวกับภาพในความฝัน

เธोज้องมองที่ประตูอยู่นานจนมั่นใจว่าชายนั้นตาสีน้ำตาลคนนั้น ไม่สามารถเปิดมันเข้ามาได้อย่างแน่นอน หญิงสาวตกใจกลัวจนเหงื่อไหล ไปทั่วทั้งหัว

ซูหลี่ "..."

ที่แท้เธอฝันถึงสุนัขจิ้งจอกที่เพ่งเล็งกันเพียงครั้งเดียวอย่างนั้นหรือ อยู่ๆ ในหัวของเธอก็มีเสียงเพลงประกอบที่มีเสียงพากย์ของอาจารย์ จ้าวจงเสียง* ในสารคดี 'โลกของสัตว์' อย่างเป็นทางการ ฤดูใบไม้ผลิ มาถึงแล้ว ทุกๆ สิ่งฟื้นคืนชีพขึ้นมา และในที่สุดก็เข้าสู่ฤดูแห่งการผสมพันธุ์ ที่เหล่าสัตว์ทั้งหลายต่างก็รอคอย...

จะบ้าตาย

เธอคว้าน้ำแร้วข้างเตียงมาจับด้วยมืออันสั่นเทา เมื่อน้ำเย็นไหลลงคอ ก็ทำให้อวัยวะภายในค่อยๆ เย็นลง ซูหลี่เหลือบมองดูเวลาในโทรศัพท์ เป็นเวลาเที่ยงคืนพอดี หน้าจอโทรศัพท์สว่างวาบแจ้งเตือนว่ามีข้อความ บางส่วนที่ยังไม่เปิดอ่าน...

เธอหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเปิดดูก็พบว่า เป็น Mr. L ที่หายไป เขาหายไป ทั้งวันจริงๆ อีกฝ่ายส่งข้อความหาเธอประมาณช่วงสองทุ่ม เป็นการตอบ ข้อความไร้สาระระหว่างการรอสัมภาษณ์เมื่อช่วงเช้าเพราะความตื่นเต็น ของเธอ...

Mr. L ที่หายไป : มาแล้ว ปายนี่ออกไปทำธุระข้างนอกมา

Mr. L ที่หายไป : ไปสัมภาษณ์มาแล้วหรือ สัมภาษณ์ที่ไหน

Mr. L ที่หายไป : แล้วผลเป็นไงบ้าง

Mr. L ที่หายไป : แล้วคนล่ะ

สามชั่วโมงต่อมา เวลาประมาณห้าทุ่มยี่สิบ

* อาจารย์จ้าวจงเสียง เป็นนักพากย์ชื่อดังประจำรายการ 'โลกของสัตว์' ของประเทศจีน

Mr. L ที่หายไป : แค่มิ่ตอบแบ่บเดียวเอง เธอโกรธจนบล็อกฉันไป
แล้วเหรอก

Mr. L ที่หายไป : หรือถูกลักพาตัวไปขาย?

Mr. L ที่หายไป : มิ่สิ เธอที่มขนาดนี้ ต่อให้ขายก็ขายมิ่ออกหรือ
ลักพาตัวไปได้แต่ขายมิ่ได้หรือ น้าเศร้าจ้ง

Mr. L ที่หายไป : ฮัลโหล?

'Mr. L ที่หายไป' เป็นเพื่อนชูหฺลึ่ที่เจอกันโดยบังเอิญบนโลกอินเทอร์เน็ต
เมื่อสองสามปีก่อน...ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาทั้งคู่มิ่เคยโทรศัพท์คุยกันเลย
มิ่ก่อกวนล้ำเส้น เป็นเพื่อนทางโลกออนไลน์ที่มีความสัมพันธ์ที่บริสุทธิ์ต่อกัน
ชูหฺลึ่ "..."

มือปืนไซเบอร์ที่ลิ่งเซียมมา : นายก็รู้ว่าฉันเรียนภาษาจีนและวรรณคดีมา
ก็ต้งไปสัมภาษณ์ที่สำนักพิมพ์นะสิ สำนักพิมพ์ในฝันของฉันตั้งแต่เด็กอะ...
พอกลับมาจากสัมภาษณ์ก็เข้าโรงแรมแล้วหลับไปเลย มิ่ทันได้เช็ค QQ

คิดมิ่ถึงว่า Mr. L จะยังอยู่ เขาตอบข้อความกลับมาทันที...

Mr. L ที่หายไป : สำนักพิมพ์? สำนักพิมพ์ไหน

Mr. L ที่หายไป : มิ่ได้หลับอยู่เหรอก แล้วตอนนี้เป็นผู้ตัวไหนที่กำลัง
คุยกับฉันอยู่ละเนี่ย

เพียงแค่มิ่เห็นคำว่า 'ผี' คำนี้ เธอก็ถึงกับปวดหัวขึ้นมา แทะบอยากจะ
ต้งผู้ชายคนหนึ่งที่พูดจามิ่ดูเวล่ำเวลาออกมาจากหน้าจอแล้วทุบแรงๆ ลักที่...

มือปืนไซเบอร์ที่ลิ่งเซียมมา : ฉันฝันร้ายแล้วสะดุ้งตื่นขึ้นมา แถมยัง

ได้อยู่ห้องสุดท้ายพอดี ผันว่าผีมาคอยหลอกหลอน เป็นสัตว์ประหลาดหน้า
สุนัขจึงจอกมาจับหน้าฉัน!

Mr. L ที่หายไป : นั่นเรียกผีร้ายหรือ เขาเรียกว่าความฝันฤดูใบไม้ผลิ
ต่างหาก

มือปืนไซเบอร์ที่ลิ่งเซียมมา : ไปให้พ้นเลย นายถามว่าสำนักพิมพ์อะไร
งั้นหรือ ถ้าบอกไปนายก็ไม่รู้จักหรอก สำนักพิมพ์หยวนเยวี่นะ...ตอนเด็ก
นายเคยอ่าน 'เรื่องของเจ้าชายน้อย' ใหม่ ก็เป็นของสำนักพิมพ์นี้แหละ

เธอส่งข้อความคุยฟังเรื่องสำนักพิมพ์หยวนเยวี่ ขณะที่กำลังรอคอยให้
Mr. L เคารพในความกล้าหาญของเธอที่บังอาจเดินเข้าไปสัมภาษณ์งาน
ในสำนักพิมพ์ยักษ์ใหญ่ขนาดนี้ คิดไม่ถึงว่า Mr. L ที่ก่อนหน้านี้เคยตอบกลับ
อย่างรวดเร็ว ไม่รู้ว่าทำไมอยู่ๆ กลับนิ่งเงียบไปนาน...จนเธอจะพิมพ์ถามเขา
อยู่แล้วว่ากลับไปแล้วหรือ แต่โทรศัพท์ก็สั่นเตือนแจ้งข้อความเข้าเสียก่อน
คำตอบของ Mr. L ที่ตอบกลับมาก่อนข้างอธิบายยากพิลึก...

Mr. L ที่หายไป : สำนักพิมพ์หยวนเยวี่?

Mr. L ที่หายไป : ชื่อนี้ทำให้นึกถึงคำว่าหยวนจี้* เลย มันทำให้รู้สึก
เหมือนกับคำว่าใกล้มรณภาพพุ่งเข้ามาที่หน้าฉันอย่างจัง

Mr. L ที่หายไป : เธอเคยคิดไหมว่าโรงแรมนี้มีผีสิงจริงๆ หรือแม้แต่
ผีก็ขวางทางเธอไม่ให้ไปที่สำนักพิมพ์ที่กำลังจะล้มละลายนั้นไม่ได้?

ซูหลี่ "..."

ตานักเลขหัวรั้นคนนี้ อยู่ๆ จะมาตำหนิสำนักพิมพ์ทำไมกัน
พวกเขาติดหนี้นายหรือไง

* หยวนจี้ เป็นการเล่นคำระหว่างคำว่า 'หยวนเยวี่' ที่เป็นชื่อสำนักพิมพ์ และ 'หยวนจี้' ที่เป็นศัพท์ทางพุทธศาสนา แปลว่ามรณภาพ

บทที่ 3

เธอคงต้องมรณภาพแล้ว!!!!

ซูหลี่ไม่รู้ว่ Mr. L และสำนักพิมพ์หยวนเยวี่มีความคับแค้นใจอะไรต่อกัน เป็นเพราะสำนักพิมพ์หยวนเยวี่เป็นหนี้ค่าต้นฉบับเขาหรือว่ สำนักพิมพ์หยวนเยวี่มีตาหามีแวไม่ ปฏิเสธต้นฉบับอันเยี่ยมยอดของเขา กันนะ

ซูหลี่ไม่กล้าเอ่ยถาม จึงทำได้แต่พิมพ์ส่งไปว่ ‘...’ แล้วล้มตัวลงนอนบนเตียงเหมือนอยากจะนอนต่อ ครั้นหลับตาลงเมื่อใดก็นึกถึงหน้าสุนัขจิ้งจอกตัวนั้นจนทำให้นอนไม่หลับ...ทำได้เพียงลืมตาแล้วลุกขึ้นนั่งหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาคุยกับ Mr. L ต่อ เมื่อเห็นว่าเขาไม่สนใจเรื่องสำนักพิมพ์หยวนเยวี่ เธอจึงเปลี่ยนหัวข้อการสนทนาทันที...

มือปืนไซเบอร์ที่ลิ่งเซิงมา : อ้อ! มีเรื่องที่น่าสนใจอีกเรื่องหนึ่งฉันได้เจอกับนักเขียนคนหนึ่งหลังสัมภาษณ์วันนี้ด้วยแหละ ฮ่าๆๆๆๆๆ เขาเป็นผู้ชายที่หล่อมาก กำลังคุยกับ บ.ก. เป็นการส่วนตัวแบบเสียงดังโวยวายและไร้เหตุผลมากที่ห้องทำงาน แฮ้อ...ไม่รู้ว่ใหญ่มาจากไหน คนเรานี้ตัดสินจากภายนอกไม่ได้เลยจริงๆ ภาพลักษณ์ภายนอกที่ทุกคนเห็น

ในเวบบอร์ดน่ารักใสซื่อมาก แต่เนื้อแท้แล้วนั้น เหอๆๆๆ

มือปืนไซเบอร์ที่ลึกลับเชียวมา : ไม่เหมือนกับโจ้วงานผู้ที่แสนจะอ่อนโยน

อีกฝ่ายมีปฏิกิริยาตอบสนองอย่างรวดเร็ว ยากที่จะจินตนาการได้ว่า
ทำไมการสนใจผู้ชายคนหนึ่งจึงเป็นหัวข้อสนทนาที่พูดกันไปเรื่อยเปื่อยได้
ขนาดนั้น...

Mr. L ที่หายไป : ...อ่อนโยน?

Mr. L ที่หายไป : เจอนักเขียนเพี้ยนๆ มา?

Mr. L ที่หายไป : นี่ไม่ใช่เรื่องแปลกเลย ถ้าเธอได้เป็น บ.ก. แล้ว
จะรู้ว่าพวกนักเขียนนั้นกวาดพวกนั้นนะ ไม่ค่อยมีใครปกติกันนักหรอก...

Mr. L ที่หายไป : บอกตามตรงนะ ฉันแปลกใจว่าทำไมเธอถึงยัง
ถือเอาเรื่องพวกนี้เป็นประเด็นที่น่าสนใจอยู่ในตอนนี้ ลืมไปแล้วหรือว่า
พวกเราพบกันได้ยังไง

ซูหลี่ "..."

Mr. L เพศชาย อายุประมาณสามสิบปี โสด ไม่ทราบอาชีพ ไม่ทราบ
รายรับ ไม่ทราบรูปลักษณ์ ไม่ทราบเสียง...

หลังจากที่ได้รู้จักกันเป็นปีที่สามแล้ว ความสัมพันธ์ของพวกเขา
ยังคงเป็นการสื่อสารกันผ่านโลกออนไลน์อย่างเรียบง่ายและบริสุทธิ์ ไม่เคย
ออกนอกกรอบแม้แต่บ่อย และได้รับการดูแลให้คงอยู่ต่อไปโดยไม่มีอุปสรรค
...หากจะให้พูดถึงเรื่องที่ทั้งสองรู้จักกันได้อย่างไร คงต้องเริ่มพูดถึง
การรวมตัวกันของนักวาดที่บ้าคลั่งบางคน

สามปีก่อน

ในปีนั้นซูหลี่ยังเป็นนักศึกษาปีหนึ่ง สำหรับน้องใหม่จะทำอะไรได้

นอกจากเล่นเกมออนไลน์ในหอพัก โชคร้ายที่เธอได้พบกับเกม 'X' ซึ่งเป็นเกมออนไลน์แนวแฟนตาซีตะวันตกสุดตระการตาที่ดูค่าใช้จ่ายทั้งหมดของเธอไป...เมื่อเล่นเกมไปได้เรื่อยๆ ก็เริ่มให้ความสนใจกับโดจิน* ที่เกี่ยวข้องกับเกมออนไลน์ไปโดยปริยาย อยู่มาวันหนึ่งเธอเลื่อนดูเว็บบอร์ดในหน้าแรก ทันใดนั้นก็เจอโพสต์ภาพวาดเกม 'X' ที่ตนเองเล่นอยู่ จำนวนการแชร์ภาพน่าจะอยู่ในช่วงพันต้นๆ และต่อจากนั้นก็เป็นเรื่องที่ทำให้ถึงกับต้องถอนหายใจ...

'ว้าว! งานละเอียดยิ่งกว่าไฟโต้บู้กที่เป็นตัว official เสียอีก!'

'พระเจ้า!!! คู่จิ้นที่ไม่ค่อยได้รับความนิยมคู่นี้ นึกไม่ถึงว่าจะมีแฟนด้อมแล้ว QAQ'

'ผู้เขียนมีลายเส้นที่สื่อถึงอารมณ์ การเป็นเทพอยู่ใกล้แค่เอื้อม'

ภาพวาดสวยจริงๆ เมื่อคลิกเข้าไปดู เป็นของนักวาดผู้มีแฟนคลับเพียงสามพันนิดๆ และใช้ชื่อว่า 'เจี้ยน' ภาพวาดนั้นยังถูกแฟนคลับแชร์ไปมากกว่าพันคน เธอยังโพสต์บนหน้าเว็บบอร์ดของตนว่ามีความสุขที่ได้รับเสียงตอบรับที่ดีเช่นนี้ และจะทำงานให้หนักเพื่อผลตอบรับที่ดียิ่งขึ้น...

คู่จิ้นที่เจี้ยนวาดขึ้นมาคู่นี้มีภาพลักษณ์ค่อนข้างน่าเบื่อและไม่ค่อยมีใครจับคู่ตัวละครสองตัวนี้เข้าด้วยกันเท่าไร ชูหลักติดตามผลงานของนักวาดคนนี้อย่างง่ายดาย และยังตั้งหน้าจอโทรศัพท์มือถือของตนเป็นภาพแรกที่เจี้ยนวาดขึ้นมาอีกด้วย...

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว หมิงสาวติดตามนักวาดคนนีมาเป็นเวลากว่าครึ่งปีแล้วจนกลายเป็นแฟนคลับอย่างไม่ทันตั้งตัว เธอแทบจะไม่เชื่อสายตาตนเองว่าความคิดเห็นที่มีต่อนักวาดตัวน้อยซึ่งเมื่อก่อนมีแค่

* โดจิน คือคำในภาษาญี่ปุ่น หมายถึงผลงานสร้างสรรค์ที่เกิดจากความชอบสิ่งใดสิ่งหนึ่งและนำมาเผยแพร่ด้วยตนเอง อาจจะเป็นในรูปแบบมังงะ นิตยสาร นวนิยาย เพลง อะนิเมะ หรือวิดีโอเกม

สามสี่สิบความคิดเห็นกลับเพิ่มขึ้นมาก นักวาดที่มีแฟนคลับราวไม่กี่พันคน มีชื่อเสียงมากขึ้นจนยอดติดตามขยับขึ้นมาอยู่ที่สี่หมื่นคน... และซูหลี่ในตอนนั้นก็จับพลัดจับผลูมาเป็นแอดมินกระดานข่าวคอยดูแลระบบการแสดงความความคิดเห็นต่อคู่จิ้นที่ไม่ค่อยได้รับความนิยมนี้อาจมีอาชีพ

หน้าที่ในการจัดการกระดานข่าวที่จริงแล้วไม่มีอะไรยากไปกว่าการคอยดูโพสต์แยะๆ ขอแค่อย่ามีใครสร้างปัญหาในนี้ก็พอ จนวันหนึ่งไอทีที่มีชื่อว่า 'Mr. L ที่หายไป' ก็ปรากฏตัวขึ้น...

ในวันนั้นนักวาดเขียนกำลังโพสต์ภาพโดจินภาพใหม่ เป็นภาพตัวละคร A กำลังขี่ม้าพร้อมठीร้อมที่ทำจากใบบัว และตัวละคร B กำลังยืนจูงม้าอยู่ข้างๆ ทั้งคู่จ้องมองซึ่งกันและกันท่ามกลางสายลมและละอองฝน... ดูแล้วน่าสนใจเอามากๆ

Mr. L เขียนบทบรรยายโดยอิงจากภาพวาดภาพนี้ เขาเขียนบรรยายภาพโดจินสั้นๆ โดยขยายเนื้อเรื่องให้กว้างออกไป เมื่อคนชุดดำอย่างนักฆ่า A อายากลับใจ เพราะได้พบรักกับ B นักปราชญ์ชุดขาวผู้อ่อนโยน ด้วยความรักแท้จริงที่เกิดขึ้น ทำให้เขาเลือกที่จะล้างมือที่เคยเปื้อนเลือด ซุปตัวใหม่ในอ่างทองคำ และวางมือจากการเข่นฆ่า ตั้งแต่นั้นมาพวกเขาก็กลับคืนสู่ป่าเขา... ในฉากสุดท้ายของเรื่อง A ที่กำลังนั่งอยู่บนหลังม้า พุดกับ B ที่กำลังจูงม้าว่า

'ต่อให้มีความสุขเทียบเท่าแม่น้ำหรือทะเลสาบ ต่อให้ควมม้าอยู่ในสนามรบหรือมีชื่อเสียงเป็นที่เลื่องลือเพียงใด หาได้เทียบเท่ากับม้าหนึ่งตัว ดอกบัวหนึ่งดอก และเจ้า'

ภาษาการเขียนนั้นเฉียบคม คมเสียจนหน้ากระดานข่าวในตอนนั้น ผู้คนต่างฮือฮากันสุดๆ...

แม่เอ๊ย! ตอนนี้คู่จิ้นที่ไม่ค่อยมีใครนิยมกลับทำให้ผู้คนฟินกับ

ความหวานกันได้!

ทุกคนตื่นตื่นกันมาก แม้แต่ตัวนักวาดเขียนเองก็ตื่นตื่นเอามาๆ เช่นกัน และโพสต์ลงในเวบบอร์ดว่าคิดไม่ถึงว่าภาพการ์ตูนที่วาดขึ้นมา กับ มือนั้นจะมีนักเขียนแต่งบทบรรยายขึ้นมาให้ เธอรู้สึกมีความสุขจริงๆ เป็นต้น...เมื่อเห็นศิลปินของตนเองมีความสุขเป็นอย่างมาก ดึงผู้คลั่งไคล้ อย่างซูหลี่ก็เผลอเผลอที่จะอนุมัติโพสต์ของ Mr. L และเมื่อเขาได้รับการอนุมัติ แล้วก็ดีใจสุดๆ เรียกได้ว่าหลังจากที่นักวาดวาดออกมาหนึ่งภาพ เขาก็จะ เรียงร้อยบทบรรยายขึ้นมาหนึ่งบทโดยใช้ชื่อเรื่องว่า 'ตั้งภูเขาและผืนทะเล สัญญารักชั่วฟ้าดินสลาย'

ตอนนี้แวดวงแฟนคลับของคู่จิ้น AB ที่ไม่ค่อยได้รับความนิยมก็ ฮือฮากันขึ้นมาง่าย ๆ

ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาก็ทำให้เธอได้รู้จักกับ Mr. L

ผู้ดูแลระบบอย่างเธอจึงเพิ่ม Mr. L เป็นเพื่อนในคิวคิว ซูหลี่จึงรู้ว่า เขาเป็นผู้ชาย แต่ก็ไม่ได้คิดอะไรมากมาย ทั้งสองพูดคุยกันเป็นพักๆ เกี่ยวกับคู่จิ้นคู่นี้และคุยกันเรื่องนักวาดการ์ตูนเขียน ทั้งยังพบว่าต่างมี มุมมองที่น่าสนใจและเห็นพ้องต้องกันเป็นอย่างมาก...แต่ไม่รู้ว่าเสพ ความหวานของคู่จิ้นนี้เจินเฟินหรืออะไร ประกอบกับความเห็นแก่ตัวที่น่ากลัว ของเธอเอง เพื่อให้เขารักษาการเขียนที่ยอดเยี่ยมนี้เอาไว้ เธอจึงมีเวลา ให้กับนักเขียนบทบรรยายภาพของนักวาดที่ตนเองรักได้มากถึงขนาดนี้ แถมยังชื่นชมเขาจนออกจะบ้าคลั่งอยู่หน่อยๆ ประโยคที่เธอใช้กับเขา บ่อยที่สุดก็คือนักเขียนใจ้วชวนมักเขียนถึงพระเอกที่ชอบใส่ชุดสีขาวย ภาษาที่ใช้เขียนก็ละเอียดอ่อน มีชีวิตชีวา และทรงพลังมาก มีส่วนคล้ายกัน มากขนาดนี้ พวกนายทั้งสองคนต้องเป็นพี่น้องกันแน่ๆ เลย

(อย่างน้อยก็ในมุมมองของซูหลี่) Mr. L ดูเหมือนจะมีความสุขมาก กับการพูดประจบของเธอ คนหนึ่งมีหน้าที่เขียนบทบรรยาย อีกคนหนึ่ง มีหน้าที่กอดอนุมัติโพสต์ ทั้งสองควบคุมการใช้พื้นที่เล็กๆ บนกระดานข่าว

ได้เข้ากันอย่างเป็นปี่เป็นขลุ่ย และแล้วกระดานข่าวที่เธอดูแลอยู่ก็ค่อยๆ เพิ่มความนิยมขึ้นเรื่อยๆ...

อยู่มาวันหนึ่งเกมภาคเสริมภาคใหม่ก็เปิดตัวอย่างเป็นทางการ เกมภาคใหม่นี้มีการจับกันของคู่จิ้น A และ B จนได้เป็นคู่จิ้นหลักจริงๆ!

ทันใดนั้นแฟนคลับของคู่จิ้น AB ก็มีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว และจำนวนผู้ติดตามเว็บบอร์ดของนักวาดเจี้ยนที่อยู่ในช่วงสามหมื่นก็เพิ่มขึ้นเป็นห้าหมื่น และเพิ่มขึ้นเป็นหนึ่งแสนไปจนถึงหลายแสนกันเลยทีเดียว กระดานข่าวที่ซูหลี่ตูดูแลอยู่ก็กลายเป็นกระดานข่าวยอดนิยมและมีคนเขียนบทความให้คู่จิ้น AB ทุกวันนับไม่ถ้วน ดังสุภษิตจินที่ว่าน้ำขึ้นเรือย่อมสูง... ด้วยความที่เธอเป็นฐานที่ดีเหมือนระดับน้ำสูงที่คอยพยุงเรืออย่าง Mr. L ไว้ให้เด่นเป็นสง่าไม่มีพลิกคว่ำ และสิ่งหนึ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลงก็คือ Mr. L ยังคงเขียนบทบรรยายภาพวาดที่นักวาดเจี้ยนวาดขึ้นอย่างสม่ำเสมอ

อันที่จริงแล้วนี่กว่าวันเวลาจะผ่านไปอย่างมีชีวิตชีวา เต็มไปด้วยความรักและความสามัคคี แวดวงแฟนคลับของคู่จิ้น AB กำลังเฟื่องฟู ส่วนนักวาดเจี้ยนที่เดิมทียังเป็นนักวาดตัวเล็กๆ ขณะนี้ได้กลายเป็นนักวาดผู้ยิ่งใหญ่ที่มีแฟนคลับร่วมแปดแสนคน และได้ร่วมมือกับเกม 'X' ออกคอลเล็กชันภาพวาดอย่างเป็นทางการ ซึ่งขายได้หลายหมื่นฉบับ...

จนกระทั่งกลางดึกของวันหนึ่ง ซ่องข่าวบัวต๋าได้รายงานว่ามีโพสต์บนเวทีการสนทนาในคิวิจจำนวนมากอยู่ทุกพื้นที่ของกระดานข่าว ไม่นึกเลยว่าจะเป็นเรื่องที่นักวาดเจี้ยนคุยกับคนใกล้ชิด

'ฉันก็แค่วาดคู่จิ้นคู่หนึ่งแบบลวกๆ แต่ดันมีคนมาขอให้ฉันวาดเป็นการส่วนตัว รับเงินมา 300 หยวน พอโยนลงเว็บบอร์ดนี่ก็ไม่ได้พังกว๋า!'

'แฟนคลับก็เพิ่มขึ้นหลายร้อย แฟนคลับนี้เพิ่มทีละเยอะมาก! แฟนคลับที่บ้าเกม 'X' ทำไม่ถึงเยอะขนาดนี้ ฉันอยากลองต้มตุ๋นดูบ้างจัง หลอกแฟนคลับก็ดีเหมือนกันนะ ฮ่าๆๆๆ เหมือนว่าฉันจะเห็นช่องทาง

ทำเงินแล้ว!

'คู่จิ้น AB คู่นี้ ฉันवादไปก็อยากจะอ้วกไป ที่จริงแล้วคู่ของ BC ถึงจะเรียกว่ารักแท้ ฉันชอบ BC มากกว่าอีก'

'โอ้เอ๊ย! ไม่นึกว่า AB จะได้เป็นคู่จิ้นหลักอย่างเป็นทางการ ไม่ใช่ว่ารูปภาพที่ฉันवादดูแล้วมันฮอตเกิน จนคิดพิสดารให้เปิดตัวอย่างเป็นทางการนะ ฮ่าๆๆๆ พวกแฟนคลับ BC ร้องให้กันหนักมาก ทำให้ฉันถึงรู้สึกว่าคุณเองก่อกรรมทำเข็ญ แบบนี้มันต้องชดใช้'

'แน่นอนว่าต้องทำเพื่อเงินอยู่แล้ว ไม่อย่างนั้นทำเพื่อความรักกันหรือ'
'คู่จิ้นที่ฉันรักคือ BC'

ตั้งแต่ต้นจนจบมีคำพูดบ้าบอมากมาย เช่น ไม่ชอบคู่จิ้น AB ไม่ชอบแฟนคลับคู่จิ้น AB คำที่พูดอย่างไม่อ้อมค้อมว่าทำเพื่อเงินไม่ได้ทำเพื่อความรัก มีหมดทุกอย่าง...สิ่งเหล่านี้ยังคงอยู่และเป็นหลักฐานที่ทำให้เห็นการกระทำผิดอันร้ายแรงซึ่งต่อให้ผู้ดูและจะลบเท่าไรก็ลบไม่หมด!

นักवादเจียนต้นขึ้นมาก็พบว่าสิ่งต่างๆ ได้เปลี่ยนแปลงไปในชั่ววันใหม่ ซึ่งก่อนหน้านี้เมื่อเปิดดูความคิดเห็นทั้งหมดในเวบบล็อกก็จะเป็นประเภท 'เยี่ยมยอดไปเลย' 'वादอีกเยอะๆ นะคะ' แต่ไม่ทันไรประโยคต่างๆ กลับมีเนื้อหาเปลี่ยนไปจากเดิม เช่น 'เหม็นขี้หน้าคนไร้ยางอาย' 'สายตามองเห็นแต่เงิน จนมองไม่เห็นอย่างอื่นเลย' 'เลิกเป็นดิง' เป็นต้น ในบรรดาว่าหนึ่งหมื่นความคิดเห็นมีประมาณแปดพันความคิดเห็นที่กำลังต่ายนบรรพบุรุษสิบแปดชั่วอายุคน ที่เหลืออีกสองพันความคิดเห็นเป็นแฟนคลับที่กำลังบอกลาไปอย่างท้อแท้ใจ

เพียงชั่วเวลาข้ามคืน จากนักवादสาวคู่จิ้น AB นามว่าเจียนผู้ยิ่งใหญ่ตอนนี้ตกอับเหลือเพียงแม่มางเจียนผู้เหมือนหนูกำลังข้ามถนน ไม่ว่าใครได้พบเห็นต่างก็กรีดร้องและทูปตี แต่ก็ยังมีคนอีกกลุ่มหนึ่งที่เดินหน้ายื่นกรานเป็นแฟนคลับนักवादสาวคนนี้ บุคคลกลุ่มนี้เป็นพวกที่มีอาการ

สต็อกโฮล์มซินโดรม* ที่เมินเฉยต่อความเกลียดชังของคนหมู่มาก...

ส่วนซูหลี่และ Mr. L ค่อนข้างพูดไม่ออก ได้แต่กอดกันกลมตัวสั้นเต็ม
อยู่ตรงมุมห้อง

ณ ขณะนั้น ซูหลี่จำได้เพียงว่าเธอถอนหายใจด้วยความปลง...

มือปืนไซเบอร์ที่ลิ่งเซียวมา : คำพูดพวกนี้ฉันจะบอกนายแค่คนเดียว
และไม่กลัวด้วยว่านายจะหาว่าฉันเป็นพวกสต็อกโฮล์มซินโดรมหรือเปล่า
แต่ถึงจะเป็นอย่างนั้น มันก็ไม่ทำให้เราเลิกใช้ภาพที่เจี้ยนवादตั้งเป็นหน้าจอ
โทรศัพท์มือถืออยู่ดี

ในวันนั้น Mr. L เงียบอยู่นาน แต่ประมาณสามชั่วโมงให้หลังเขาก็
ตอบเธอด้วยคำสามพยางค์

Mr. L ที่หายไป : ฉันก็ด้วย

นับแต่นั้นโฉมหน้าใหม่ของมิตรภาพของพันธมิตรสต็อกโฮล์มซินโดรม
ที่น่าอัศจรรย์ก็เกิดขึ้นอย่างซาบซึ้งมาจนถึงตอนนี้

นั่นเป็นครั้งแรกที่ได้เห็นความน่ารักในหัวใจและอีกด้านที่น่าเกลียด
ของเธอ ทศนคติทั้งสามด้าน** ของเธอแสดงให้เห็นถึงรอยแตกร้าว แต่
กลับแข็งแกร่งไม่แตกสลายไป เพราะมีกาวอันทรงพลังที่พยายามให้
สิ่งเหล่านี้ประสานเข้าไว้ด้วยกัน สิ่งนั้นคือ Mr. L...นอกจากนี้ประสิทธิผล
ในการใช้ขังติมากอีกด้วย เพราะใช้เพียงแค่ครั้งเดียวก็อยู่ได้นานจนถึงตอนนี้
ก็สามปีแล้ว

* สต็อกโฮล์มซินโดรม คืออาการของผู้ที่มีความรู้สึกเห็นอกเห็นใจคนที่เป็นคนร้ายหลังเคยใช้เวลาอยู่ด้วยกันระยะหนึ่ง
และอาจลงเอยด้วยการแสดงอาการปกป้องคนร้ายหรือยอมเป็นพวกเดียวกัน

** ทศนคติทั้งสามด้าน คือทัศนคติต่อโลก ผู้คน และคุณค่า

ตอนนี้เมื่อใดที่กล่าวถึงเรื่องราวในอดีตก็อดรู้สึกสะเทือนใจไม่ได้
ดังนั้นเธอจึงอดรันทนไม่ไหวที่จะเปิดเผยความรู้สึกกับเขาอีกครั้ง แม้ Mr. L
จะแสดงความคิดเห็นในเชิงเห็นבננמก็ตาม...

มือปืนไซเบอร์ที่ลิ่งเซียมมา : ไซ่แล้ว อีกอย่างหนึ่ง... คิดถึงแม่นางเจียน
ตอนนั้น ตอนนีไม่รู้ว่าเป็นยังไงบ้าง ฉันเลิกติดตามเธอในเวปป้อแล้ว
น่าเศร้าจัง

Mr. L ที่หายไป : ยังมีชีวิตอยู่แหละ เธอฝีมือดี มีสไตล์แบบโบราณ
มีแฟนคลับในเวปป้อนับล้าน แต่ภาพเดียวต้องจ่ายเงินหลายหมื่นหยวน
เพื่อต่อแถวซื้อ ในเวปป้อมีทั้งคนชมและคนด่าครึ่งต่อครึ่งเลย

มือปืนไซเบอร์ที่ลิ่งเซียมมา : แล้วนายยังเขียนบทบรรยายให้แม่นางเจียน
อยู่ไหม

Mr. L ที่หายไป : เขียนกับผีอะไร ก็คนอนุมัติให้ฉันไม่อยู่แล้ว

คนที่อนุมัติโพสต์ของ Mr. L ต้องเป็นซูลี่อยู่แล้ว คำพูดที่ฟังดู
แว้งคว้างของ Mr. L ทำให้เธอตื่นตันใจจนกลายเป็นหมาน้อยไปในทันที
ที่ยังอดไม่ได้ที่จะทอดถอนใจ...

มือปืนไซเบอร์ที่ลิ่งเซียมมา : Mr. L นายคือคุณธรรมสุดท้ายที่หลงเหลือ
บนโลกอันแสนและเทหนี่จริงๆ รักษาจิตใจอันดีงามและความไว้เคียงสาของนาย
เอาไว้นะ ลู๊ๆ!

Mr. L ที่หายไป : ...

หลังจากที่หัวข้อสนทนาเรื่องแม่นางเจียนทำให้ทอดถอนใจอย่างहतหู่
เธอก็เลิกพูดเรื่องนี้ หันไปพูดเรื่องชีวิตและเรื่องไร้สาระกับ Mr. L แทน
เวลาผ่านไปไวมาก แสงอาทิตย์ข้างนอกค่อยๆ สว่างขึ้น เธอไม่คิดว่า

จะเข้าเร็วขนาดนี้ จึงไปล้างหน้าและลงจากตึกไปทานมื้อเช้า

จากนั้นก็ได้รับโทรศัพท์จากสำนักพิมพ์หยวนเยวี่โทรมาแสดงความยินดีกับเธอที่ผ่านการสัมภาษณ์ และได้เป็นพนักงานของสำนักพิมพ์หยวนเยวี่อย่างเป็นทางการ

ขณะรับสาย ซูหลี่กำลังกินโจ๊กด้วยช้อนคันเล็กและนั่งหลังตรงอย่างไม่เป็นตัวของตัวเอง หลังจากพูดขอบคุณแล้ววางสายไป เธอถือช้อนหนึ่งไปประมาณสามสิบวินาที จากนั้นก็วางช้อนกลับเข้าไปในชามแล้วเงยหน้าขึ้นมา มองดูรอบๆ ภาย...

แต่ไม่เห็นใครที่จะโอบกอดเธอไว้และกระโดดโลดเต้นอย่างดีใจไปพร้อมกันกับเธอเลย ดังนั้นจึงทำได้เพียงกระตือกระต้าไปกับคิ้วคิ้วในมือที่กำลังเข้าสู่ระบบเพื่อคุยกับเจ้าคนไร่เตียงสาของเธอ...

มือปืนไซเบอร์ที่ลิ่งเซิงมา : เขาเขาเขาเขารับรับรับฉันฉันฉัน
แล้ววววววววว

Mr. L ที่หายไป : มหาวิทยาลัยชิงหว่าหรือมหาวิทยาลัยปักกิ่งละ

มือปืนไซเบอร์ที่ลิ่งเซิงมา : ไปให้พ้นเลยไป!! สำนักพิมพ์หยวนเยวี่ยะ!!!!

Mr. L ที่หายไป : ...ยายทึมเอ๊ย สำนักพิมพ์ที่กำลังจะเจ๊งทำให้เธอมีความสุขได้ขนาดนี้เชียวนะ ระวังหน่อยนะ แม้แต่เงินเดือนเดือนแรกของเธอยังไม่ทันจะจ่ายให้ก็ประกาศว่าทั้งหมดแถวตรง พัก แยก!

และแน่นอนว่าในเวลานี้เธอไม่สนใจ Mr. L ผู้เป็นเหมือนน้ำอันแสนเย็นเฉียบในกะละมังที่สาตมายังเธอ ซูหลี่รู้เพียงว่าเธอได้ทำงานอยู่ในสำนักพิมพ์จริงๆ ซึ่งเป็นการเดินตามเส้นทางที่ตนได้ฝันไว้...

เธอกำลังจะมีรูปถ่ายพร้อมลายเซ็นของโจ้วชวนแล้ว!

...Mr. L ก็เป็นเพียงพวกขี้ฉ้อฉ!

บทที่ 4

หลังจากได้รับแจ้งผลการสัมภาษณ์ ชูหลิจะเริ่มเข้าทำงานทันที ในวันแรกของเดือนถัดไป เธอจึงใช้เวลาอีกครั้งเดือนที่เหลือหาที่พัก การอยู่ในเมืองแห่งนี้...ห้องกว้างขนาดประมาณสี่สิบกว่าตารางเมตรอาจจะดูธรรมดาไปสักหน่อย แต่ยั้งดีที่เป็นห้องชุดขนาดเล็กที่สะอาดสะอาด... หลังจากนั้นเธอก็ตั้งหน้าตั้งตารอคอยการมาถึงของวันที่ 1 เมษายน ดั่งเจ้าสาวที่รอคอยงานแต่งงาน

ชูหลินอนไม่หลับในคืนก่อนที่จะเข้าทำงานอย่างเป็นทางการ เธอแจ้งข่าวดีที่ได้เข้าทำงานที่สำนักพิมพ์หยวนเยวี่ถึงญาติมิตรทุกคน แถมยังได้คุยกันเป็นการส่วนตัวกับนักเขียนที่เธอคลั่งรักเป็นแฟนคลับมาแล้วกว่าสิบปีในฐานะที่จะได้เป็น บ.ก. เธอจึงมีคำพูดที่ฮึกเหิมและความทะเยอทะยานอันสูงส่งที่จะทำหนังสือเล่มที่ดีที่สุดให้เขา

กล่าวสั้นๆ คือตั้งใจเธอเปี่ยมด้วยแรงปรารถนาที่จะเข้าสู่วงการนี้เต็มที เธอดีใจมากที่สุดในที่สุดก็ใกล้จะก้าวไปสู่จุดนั้นแล้ว

เช้าวันรุ่งขึ้นชูหลิติดตัวลุกขึ้นมาจากเตียงแล้วจัดการตนเองให้เรียบร้อย ก่อนจะเดินทางตามเส้นทางที่ได้สำรวจไว้ล่วงหน้าแล้วทบทวนเงียบๆ อยู่

หลายรอบ เธอก้าวขาอย่างรวดเร็วไปยังหน้าอาคารที่เพิ่งมาเยือนเมื่อไม่นานมานี้

ตั้งแต่ตอนที่เธอเดินผ่านหน้าตู้จัดนิทรรศการหนังสือของสำนักพิมพ์หยวนเยวี่ยี่ที่โถงของตึกหนึ่ง ชูหูลีอดไม่ได้ที่จะเดินไปอย่างช้าๆ เพื่อที่จะได้มองให้เห็นเต็มสองตา เป็นสำนักพิมพ์หนึ่งที่มีแต่หนังสือชั้นดีเท่านั้นที่จะมีสิทธิ์มาอยู่ในตู้จัดนิทรรศการนี้... เธอหวังว่าสักวันหนึ่งตัวเองจะมีหนังสือสักเล่มหรือไม่ก็สักสองสามเล่มที่ทำขึ้นและได้จัดวางอยู่บนชั้นวางนี้

...แต่หลังจากวาดฝันได้ไม่นาน เมื่อเวลาผ่านไปเพียงหนึ่งชั่วโมงเธอก็พบเจอกับความจริงที่โหดร้าย...

ชูหูลีและพนักงานใหม่คนอื่นๆ ที่ผ่านการสัมภาษณ์มารวมตัวกันที่ห้องประชุม เธอรู้สึกตื่นเต้นเล็กน้อย... ขณะรอหัวหน้าแผนกทั้งหลายของสำนักพิมพ์หยวนเยวี่ยี่ซึ่งจะมากล่าวต้อนรับเหล่าพนักงานหน้าใหม่สิ่งที่เกิดขึ้น ณ ขณะนี้ราวกับความฝัน เธอไม่อยากจะเชื่อเลยว่าตนเองกำลังจะเป็นบรรณาธิการของสำนักพิมพ์หยวนเยวี่ยี่... จนกระทั่งพบว่าผู้คนรอบตัวถูกเรียกชื่อไปจนหมดและสุดท้ายเหลือเธออยู่เพียงคนเดียว หญิงสาวเริ่มรู้สึกไม่สบายใจ ในที่สุดเธอก็เห็นคนใส่รองเท้าส้นสูงคนหนึ่งเดินเข้ามาใกล้ ก่อนจะค่อยๆ ผลักประตูเดินเข้ามา

เมื่อได้เห็นใบหน้าของบุคคลนั้นชัดๆ ความตื่นเต้นเล็กน้อยที่มีก็ถูกแทนที่ด้วยคำว่า 'What the f*ck'... คนที่เดินเข้ามาไม่ใช่ใครอื่นแต่คือคนที่อยากรีบกลับไปกินข้าวที่บ้านในตอนนั้น และเป็นคนเดียวกับที่ถามเธอว่าพร้อมทำงานโดยรับค่าตอบแทนเพียงหนึ่งพันแปดร้อยหยวนต่อเดือนหรือไม่

สมกับเป็นวันที่ 1 เมษายน ฉากเบื้องหน้าช่างสอดคล้องเหมาะเจาะกับช่วงเวลานี้เสียจริง... ที่ห้องประชุมมีหญิงสาวคนหนึ่งปรากฏตัวในเวลาปานนี้ แต่เธอคนนั้นกลับไม่ประหลาดใจเลยที่เห็นคนเหลือเพียงคนเดียวในห้องซึ่งกำลังเงยหน้ามองเธออย่างงงงัน ก่อนจะเดินเข้าไปหาชูหูลีอย่างไม่รีบร้อน

"ซูหลี่?"

ซูหลี่กระเด็นตัวลุกขึ้นมาจากเก้าอี้เสียงดัง "สวัสดิ์คะ ฉันคือ..."

"ฉันชื่ออวีเหยา เป็นหัวหน้า บ.ก. นิตยสารแสงแห่งจันทร์ฉบับใหม่ ยินดีต้อนรับสู่กอง บ.ก. ของเรานะ"

ซูหลี่ตะลึงไปชั่วขณะก่อนจะพูดเสียงเรียกว่า "แสงแห่งจันทร์?"

ไม่ใช่เส้นทางแห่งดวงดาวหรือเธอ

อวีเหยาเลิกคิ้วที่เขียนมาอย่างสวยงามของเธอ

ซูหลี่เปลี่ยนน้ำเสียงก่อนจะเอ่ยว่า "แสงแห่งจันทร์! โอ้! ยินดีมากเลยคะ!"

อวีเหยาหลบตาลและวางเฉยต่อน้ำเสียงที่เปลี่ยนไปของซูหลี่ พร้อมกับยื่นสัญญาให้ จากนั้นเธอก็เปิดไปที่หน้าแรก ในขณะเดียวกันก็พูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

"ช่วงทดลองงานกำหนดไว้สองเดือน โดยทั้งสองฝ่ายมีสิทธิ์ที่จะหยุดทำงานหรือเลิกว่าจ้างได้ทุกเมื่อ... เธอสามารถจากไปได้ตลอด และฉันก็สามารถตัดสินใจได้ตลอดเวลาเช่นกันว่าจะให้เธอเป็นพนักงานประจำหรือเปล่า ส่วนเงินเดือนในระหว่างฝึกงานกำหนดไว้คร่าวๆ ที่สองพันห้าร้อยหยวน มีค่าโบนัสเพิ่มให้อีกหนึ่งร้อยหยวน ทุกวันจะมีค่าอาหารให้สิบหยวน อันที่จริงยอดขายโดยรวมที่ลดลงทำให้สถานการณ์ทางการเงินของบริษัทค่อนข้างฝืดเคือง เธอคงไม่มีปัญหาหรอกนะ"

ในใจของซูหลี่เต็มไปด้วยคำถาม และคำพูดลางสมองของ Mr. L ก็ดังขึ้นมาในหัว *ใกล้เจ๊งแล้ว ใกล้เจ๊งแล้ว ใกล้เจ๊งแล้ว* ในขณะเดียวกันก็รับสัญญามาด้วยท่าทีที่ฝืนยิ้ม

"...ไม่มีปัญหาค่ะ เป็นแสงแห่งจันทร์จริงๆ ด้วย เย้! ดีใจมากเลย!"

จากนั้นก็เซ็นสัญญายอมรับข้อตกลงที่ได้กล่าวไว้ เพราะตอนนี้ซูหลี่เป็นเหมือนตัวมอดในข่าวสาร เปรียบเหมือนคนที่ไร้ค่า ยากจนมากถึงขั้นไม่มีเงินซื้อตั๋วรถไฟกลับบ้านเพื่อที่จะไปกอดแม่ของตนเองได้ในเวลานี้

ลิบนาที่ต่อมาซูหลี่ก็มายืนอยู่หน้าห้องทำงานตรงปลายทางเดิน ซึ่งเป็นทางที่เธอเคยหลงมาเจอกับสุนัขจิ้งจอกโดยบังเอิญ... กระดานดำขนาดใหญ่ นั้นยังคงตั้งตระหง่านอยู่เช่นเดิม แต่ในขณะนี้ห้องทำงานไม่ว่างเปล่าอีกต่อไป ด้านในมีผู้คนนั่งกระจัดกระจายกันอยู่ประมาณห้าหกคน

ตรงหน้าห้องทำงานมีตู้ปลาที่เลี้ยงปลานกแก้วไว้สิบกว่าตัว ครั้นเมื่ออวีเหยาเดินเข้าไปก็นำปลาซัคเกอร์ที่เลี้ยงแยกไว้ระยะหนึ่งเพื่อปรับสภาพเทลงไปในตู้ปลาเสียอย่างนั้น ซูหลี่รู้สึกว่ปลาซัคเกอร์ที่กำลังสั่นกลั้วพร้อมกับว่ายอยู่ท่ามกลางหมู่ปลานกแก้วเหมือนกับตอนที่เพิ่งมาอยู่ใหม่ไม่มีผิด...

เอ่อ...

แม้ว่าคนในออฟฟิศจะดูไม่สนใจอะไรนัก แต่เมื่อเห็นเพื่อนร่วมงานคนใหม่ก็ผินเงยหน้าขึ้นมามองซูหลี่แล้วทักทาย...

"อ้าว มีน้องใหม่ด้วยหรอ ไม่รู้เลยว่าเด็กที่จ้างมาใหม่คราวนี้จะยึดตัวเองอยู่กับเราที่นี้ได้ไหม จริงๆ เลยนะ ก็เห็นอยู่ว่าที่นั่นมันแออัดมากพออยู่แล้ว ตำแหน่งข้างฉันก็อุตส่าห์ช่วยย้ายตัวเองออกไปให้แล้ว แล้วที่นี้ฉันจะวางกระเป๋าไว้ที่ไหนดีละ เพิ่งไปซื้ออพเนตมาเอง!"

...เหล่าเหมียว รองหัวหน้า บ.ก. เพศชายที่ดูเหมือนเป็นเกย์ วันนี้ดูอารมณ์ไม่ดีนัก เขาอายุสามสิบต้นๆ แต่งตัวดี...เป็นคนรับผิดชอบต้นฉบับนิยายของนิตยสารแสงแห่งจันทร์ ในมือของเขาถือเอกสารการแนะนำตัวของนักเขียน ไม่ว่าจะป็นโจ้วชว่น ลั่วเหิง เหมอหม่า เหนียนเหนียน และสุดยอดนักเขียนอีกมากมาย...ตำแหน่งที่นั่งของเหล่าเหมียวอยู่ทางด้านหน้าของอวีเหยาและอยู่ทางด้านข้างของซูหลี่

"เป็น บ.ก. งานเขียนใหม่ ฉันชื่ออาเซียง เป็น บ.ก. ฝ่ายศิลป์ อืม ก็ประมาณนี้แหละ"

...อาเซียงผู้เป็นบรรณาธิการฝ่ายศิลป์ สวมแว่นตาทำให้ดูเหมือนเงียบขรึม แต่ก็เป็นคนยิ้มแย้ม ลักษณะท่าทางดูเป็นคนอดทนและดูดี

"ผมแซ่หลี่ เรียกผมว่าเหล่าหลี่ก็ได้"

...บรรณาธิการฝ่ายศิลป์เหล่าหลี่ เพศชาย อายุสามสิบกว่าปี ดูค่อนข้าง
หัวโบราณ

"ฉันเพิ่งมาใหม่...จะเรียกว่ากึ่งๆ มาใหม่ก็ได้ ชื่อเสี่ยวเหนี่ยว* นะ!"

...เสี่ยวเหนี่ยวผู้ที่เพิ่งเข้ามาทำงานเป็นบรรณาธิการก่อนซูหลี่ได้
ครึ่งเดือน เธอมีผมลอนยาว เป็นสาวสไตล์โมริ** พูดเสียงเบา และ
ใบหน้าแดงงาย

เพื่อนร่วมงานใหม่มีสไตล์ที่แตกต่างกันไป แต่สิ่งหนึ่งที่พวกเขา
เหมือนกันคือความเย็นชา

Everyone

...นี่อาจเป็นสำนักพิมพ์ที่เป็นสวรรค์ของผู้ป่วยโรคกลัวการเข้าสังคม***
พวกเขาคงรู้สึกอบอุ่นหวานชื่นกันเอามากๆ

ซูหลี่ปั่นในใจและนั่งลงข้างๆ เหล่าเหมียวตามคำแนะนำ จากนั้น
กลิ่นโคโลญผู้ชายก็ลอยมาแตะจมูก เธอนั่งตัวตรง เอาแต่หันหน้าไปมอง
เหล่าเหมียวแล้วสบสายตาเขา

"คะ รongหัวหน้า บ.ก.!"

"ไม่ต้องเรียกฉันเต็มยศขนาดนั้น เรียกแค่เหล่าเหมียวก็พอ"

ขณะที่พูดเหล่าเหมียวก็โยนรหัสผ่านบัญชีผู้ใช้หลายเว็บไปให้เธอ
อย่างไม่เกรงใจ และบอกว่างานวันนี้คือการเข้าบัญชีเว่ยป้อของบริษัทแล้ว
จัดการข้อความของผู้ที่ส่งดันฉบับมาเพื่อตีพิมพ์ในกล่องข้อความของ
นิตยสารแสงแห่งจันทร์ และคัดเลือกอีเมลซึ่งมีต้นฉบับที่ตีมาจัดให้เป็น
ระเบียบแล้วรวบรวมส่งมาที่ละฉบับ

* เสี่ยวเหนี่ยว แปลว่าน้อย

** โมริ มาจากภาษาญี่ปุ่น เป็นการแต่งกายแบบสาวน้อยชาวป่า ให้ความรู้สึกน่ารัก น่าทะนุถนอม

*** โรคกลัวสังคม (Social anxiety disorder) คือการที่ผู้ป่วยมีอาการประหม่า รู้สึกไม่สบายใจ อึดอัด กังวลใจ
เมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่อาจมีผู้อื่นสังเกตเห็นตัวเอง เช่น การพูดคุยกับคนที่ไม่คุ้นเคย หรือการทำกิจกรรม
ในที่สาธารณะ เป็นต้น โดยผู้ป่วยจะมีอาการทุกครั้งที่เกิดอยู่ในสถานการณ์แบบนี้

"มีตรงไหนไม่เข้าใจก็ถามได้"

"คะ! รับทราบค่ะ"

ฟังดูแล้วเหมือนจะให้กล้าถาม แต่น้ำเสียงเหมือนพร้อมจะหักคอกัน
อยู่ตลอด

ซูหลืออยากถามว่ากล่องข้อความรับต้นฉบับไม่ได้ใช้สำหรับการนำ
ต้นฉบับไปยื่นเพื่อตีพิมพ์หรือหือ แต่เนื่องจากท่าทีของเหล่าเหมียว
เธอจึงเลือกที่จะไม่พูดและเชื่อฟังคำสั่งแต่โดยดี ก่อนจะกลืนคำถามที่ว่านั้น
ลงไปเสีย ถ้ากล่องข้อความเต็มไปด้วยอีเมลต้นฉบับ แล้วอะไรที่เรียกว่า
อีเมล 'ที่ดี' และ 'ไม่ดี' กันล่ะ

...แต่แล้วเธอก็เข้าใจความหมายของคำพวกนี้อย่างรวดเร็ว

วันที่ที่เปิดกล่องข้อความของนิตยสารที่ขึ้นตัวเลข '99' ก็ทำให้เธอ
รู้สึกตาลาย จึงกวาดตามองอีกครั้งอย่างรวดเร็ว จากนั้นซูหลือก็พบว่าอีเมล
ที่ใช้ส่งต้นฉบับ ไม่ใช่อีเมลสำหรับต้นฉบับที่จะส่งตีพิมพ์เพียงอย่างเดียว
โดยเฉลี่ยแล้วจะมีการส่งอีเมลที่จริงจังก์ยี่สิบฉบับ ส่วนที่เหลือเป็นอีเมลขยะ
แบ่งคร่าวๆ ได้เป็นสามประเภทใหญ่...

ประเภทแรก ขอแค่ได้ถาม

'สวัสดี ฉันอยากถามว่าถ้าจะส่งบทความไปที่นิตยสาร สามารถส่งมาที่
กล่องข้อความนี้ได้ไหมคะ'

'รบกวนสอบถามเกี่ยวกับการส่งต้นฉบับไปที่นิตยสารหน่อยครับ'

'ฉันจะส่งต้นฉบับได้ที่ไหนคะ'

'ปกติให้ค่าต้นฉบับเท่าไรและส่งยังไง'

'ขอสอบถามวิธีการส่งต้นฉบับหน่อยค่ะ'

...กับคนประเภทนี้ ซูหลือได้คัดลอกข้อความตอบกลับไปอย่างใจดี

'สวัสดิ์ค่ะ คุณสามารถส่งต้นฉบับมาที่กล่องข้อความนี้ ขอคุณค่ะ
(≥ω≤) !!!'

ประเภทที่สอง อวดงานเขียน

'สวัสดิ์ครับ ผมเป็นนักเขียน อยากสอบถามว่างานเขียนของผม
ประมาณนี้พอจะได้ไหมครับ ในเดือนมีนาคมที่เต๋าและสดใส่นี้ ฉันทื่นอยู่
ข้างหน้าต่างห้องเรียน มองเห็นแสงอาทิตย์อัสดงกำลังค่อยลับตาไป
สนามเด็กเล่นโดดเดี่ยวที่อยู่ด้านนอกหน้าต่างดูเงียบสงบเหมือนกับโลก
อีกใบหนึ่ง ผ่นละอองพัดปลิวไปตามกาลเวลา'

'สวัสดิ์ค่ะ ฉันมีตัวอย่างต้นฉบับที่เขียนตอนเริ่มเรื่องไว้ ไม่ทราบว่าจะ
บ.ก. พอจะให้คำแนะนำได้ไหมคะ ในชีวิตของคนคนหนึ่ง ทำดีที่สุดแล้วก็
จะเปลี่ยนแปลงเป็นอีกคนหนึ่งในที่สุดฉันก็จะเป็นเพียงคนเดียวที่เหลืออยู่
บนถนนสายนี้ ฉันทอดตัวเองและเชื่อในความทรงจำอันแสนล้ำค่า...ตลอด
การเดินทางมีทั้งก้าวเดินบ้าง หยุดพักบ้าง ระลึกถึงเพียงความทรงจำดีๆ ที่
เคยมีร่วมกันกับเขา...เพียงแต่กลัวว่าวันหนึ่งเมื่อถึงจุดสิ้นสุดของถนนสายนี้
กลับพบว่าฉันลืมสิ่งที่เคยคิดจะจำ กลัวว่าฉันอาจทำมันหายไป'

'สวัสดิ์ครับ คุณรับบทกลอนพวกนี้หรือเปล่า ผมมีบทกลอนอยู่หนึ่งบท
พระจันทร์สาดส่องนภาอันสดใส บ่งบอกว่าเงาจันทร์ได้หวนคืนกลับมา
ครั้นเมื่อดอกโบตั๋นนั่นร่วงโรย หลายคนได้หวนคืนกลับมาเช่นกัน'

...สำหรับคนประเภทนี้ ชูหลี่รู้สึก 'ว้าว' ไปจนถึง 'ฉันทื่น...' อยู่ในใจ
จนในที่สุดก็รู้สึกเปลี่ยวไปกับการประเมินความงามทางด้านภาษา จึงเลือกที่
จะมองข้ามด้วยใบหน้าที่ไม่ไร้อารมณ์ มินชา และเหนืออย่า

ประเภทที่สาม คือการสอบถามความเป็นอยู่ของนักเขียน ประเภทนี้
ตัดสินใจยากมาก ชูหลี่ไม่แน่ใจว่าควรตอบหรือเพิกเฉยดี เธอจึงไม่อาจ

ที่จะถามเหล่าเหมียวที่นั่งอยู่ข้างๆ และเป็นผู้มอบหมายงานนี้ให้เธอ...

ซูหลี่เอียงคอแล้วปรับน้ำเสียงให้นุ่มนวลขึ้น "เหล่าเหมียวคะ ฉันขอกถามคุณนิดหนึ่งค่ะ นักอ่านคนนี้ถามว่า 'ฉันเป็นแฟนตัวยงของท่านเทพเหมิงหลีว ในนิตยสารแสงแห่งจันทร์ฉบับแรกที่ตีพิมพ์เรื่องสั้นขนาดยาว แต่พักหลังนี้ไม่เห็นเธอปรากฏตัวอีกเลย เธอไปไหนเสียแล้ว' ฉันจะตอบยังไงดี"

"หือๆ" เม้าส์ในมือของเหล่าเหมียวที่คลิกไปคลิกมาหยุดลง "เธอตอบเขาไปได้เลยนะว่านอกจากเขาที่อยากเห็นเหมิงหลีวแล้ว ก็ไม่มีใครอยากเห็นนักเขียนคนนั้นอีก เพราะเหตุนี้เหมิงหลีวจะไม่ปรากฏตัวที่นิตยสารของเรา"

ซูหลี่ "..." แล้วเธอก็ถามต่อ "นอกจากนี้ยังมีคำถามนี้ที่ถามเกี่ยวกับโจ้วชวนว่า 'โจ้วชวนสูงเท่าไร ปกติแล้วโจ้วชวนชอบอ่านหนังสือเล่มไหน มีคำแนะนำให้กับนักเขียนหน้าใหม่หรือคำแนะนำเกี่ยวกับรายการหนังสือที่น่าอ่านให้กับนักเรียนมัธยมบ้างไหม' "

หลังจากที่ซูหลี่พูดจบ 'ไม่รู้จะทำไม้อยู่ๆ' กองบรรณาธิการถึงเงียบไปรวมทั้งอวี๋เหยาผู้เป็นหัวหน้าใหญ่ ทุกคนต่างพากันเงยหน้ามองซูหลี่... รวากับว่าความจริงแล้วเธอไปถามเหล่าเหมียวว่าวันนี้ใส่กางเกงในสีอะไรอย่างไรรออย่างนั้นแหละ...

ซูหลี่ "???" เธออีกอักในใจไปพักหนึ่ง เริ่มรู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ จึงยิ้มอย่างประหม่าและรีบพูดต่อ "คำถามพวกนี้ก็โอเคอยู่นะคะ ว่าไหม ฉันได้ยินมาว่าคุณโจ้วชวนเก่งมาก นักอ่านมักจะถามคำถามเหล่านี้กับเขาในเว่ยป้อ บางทีเขาก็ตอบกลับ แต่ถ้าหากเป็นคำถามจากนิตยสาร..."

ก็ยิ่งต้องตอบกลับหรือเปล่า

ซูหลี่ยังพูดไม่ทันจบ ทันใดนั้นเองเหล่าเหมียวก็ปล่อยเม้าส์ที่จับอยู่ และหมุนเก้าอี้ที่รองอยู่ใต้ก้นหันมาเผชิญหน้ากับเธอ เขานั่งไขว่ห้างแล้วกวาดตามองเธอตั้งแต่หัวจรดเท้า หลังจากนั้นก็ยิ้มและก๊วกมือเรียก

"เธอมานี่หน่อย"

ซูหลี่ยืนขึ้นด้วยความประหม่าและเดินมายังด้านหลังของเหล่าเหมียว จากนั้นก็มองเขาเปิดคิวคิวในคอมพิวเตอร์ เมื่อเห็นคนที่ชื่อ 'โจ้วชวน' เขาก็ก้มหน้าลงแล้วเริ่มพิมพ์...

เหมียวเหมียว : อาจารย์โจ้วชวนครับ พนักงานคนใหม่ของพวกเรา มีคำถามอยากจะขอร้องให้ผมถามคุณครับ ช่วยตอบสักนิดหนึ่งนะครับว่าคุณสูงเท่าไร ปกติแล้วชอบอ่านหนังสืออะไร มีคำแนะนำให้กับนักเขียนหน้าใหม่หรือคำแนะนำเกี่ยวกับรายการหนังสือที่น่าอ่านให้กับนักเรียนมัธยมบ้างไหมครับ

ครั้นเมื่อเหล่าเหมียวพิมพ์เสร็จแล้วก็ยกมือทั้งสองข้างออกห่างจากแป้นพิมพ์

ซูหลี่จ้องมองไปที่หน้าจอคอมพิวเตอร์ ไม่กี่วินาทีต่อมาตรงกล่องข้อความสนทนาคิวคิวก็ปรากฏข้อความเหล่านี้ขึ้น...

โจ้วชวน : คุณว่างมากนักรอ

โจ้วชวน : อยากโดนบล็อกหรือใจ

โจ้วชวน : รายการหนังสือที่น่าอ่านสำหรับนักเรียนมัธยม? หลงหยาง สิบแปดกระบวนท่า*

"ดูชะ"

ซูหลี่ "..."

จะให้ดูอะไรล่ะ

"เป็นไปได้ว่านี่คือโจ้วชวน"

เหล่าเหมียวมองเห็นสายตาของซูหลี่ที่เปลี่ยนเป็นสายตาเหลือเชื่อในชั่วพริบตา

* 'หลงหยางสิบแปดกระบวนท่า' เป็นชื่อนิยายชายรักชายเรื่องหนึ่ง ซึ่งมีเนื้อหาล่อแหลมทางเพศ

บทที่ 5

ซูหลี่เอ๋ยเรียก "เหล่าเหมี่ยวคะ"

"อะไร"

"คุณได้ยินเสียงอะไรไหมคะ"

"เสียงอะไรเธอ"

"เสียงหัวใจของหญิงสาวอย่างฉันที่กำลังแตกเป็นเสียงๆ"

"..."

หลังจากที่แม่นางเจียนทำให้หัวใจของเธอแตกสลายไปแล้ว ทศนคติ ทั้งสามด้านของซูหลี่ก็ถูกโจมตีอีกครั้งอย่างต่อเนื่องภายในระยะเวลาสั้นๆ ดั่งนั้นจึงทำให้เธอตะลึงงันไปชั่วขณะ เพราะใจ้วชนในความคิดของเธอ ไม่ใช่แบบนี้

หญิงสาวเปิดเว่ยป้อของใจ้วชนดูอีกครั้งอย่างตั้งใจ ภาพลักษณ์ของ ใจ้วชนต้องแบบนี้...

ผู้อ่าน Q : เทพใจ้วชนเสียงไพเราะน่าฟังมาก น่าจะหล่อมากแน่ๆ เลย เสียหายที่ไม่ได้ออกมาแจกลายเซ็น ท่านดูดีกลับมากเลย น่าเสียดายจัง! ฉันเคยได้ยินหลายคนบอกว่าท่านสูงมาก!

โจ้วชวน A : พวกคุณชมผมแบบนี้มันทำให้ผมเขินนะครับ ที่ไม่ได้แจกลายเซ็นเพราะเกรงว่าพวกคุณจะมีผิดหวัง หากได้เจอผู้ชายประเภทที่เอาแต่หมกตัวอยู่แต่ในบ้าน จะให้ผมทำยังไง ถ้าถึงตอนนั้นแล้วผมไปทำร้ายหัวใจสาว ๆ อย่างพวกคุณเข้า

ผู้อ่าน Q : ปกติแล้วท่านเทพอ่านหนังสือเรื่องอะไรคะ ตรงนี้มีเจ้าหมาวัยมัธยม* อยู่ตัวหนึ่ง

โจ้วชวน A : ถ้าเป็นนักเรียนมัธยมไม่ควรอ่านหนังสือที่น่าเบื่อถูกต้องไหมครับ คุณครูของคุณก็คงแนะนำผลงานที่มีชื่อเสียงทั่วไปอย่าง 'เหม็นตาคม' โดยส่วนตัวรู้สึกว่าการหนังสือเรื่อง 'มายา รัก ละครสต์ร์' 'ตรอกร้อยเรื่องราว' และหนังสือชุด 'The Summer of the Ubume' ของ นัตสึฮิโกะ เคียวโกกุ นั้นดีมากๆเลย! หากมีเวลา แนะนำให้ทุกท่านลองจัดรายการหนังสือดูนะครับ

ไม่ใช่...

'คุณว่างมากนักหรือ'

'อยากโดนบล็อกหรือไง'

'หลงหยางสิบแปดกระบวนท่า'

ซูหลี่ "..."

หลงหยาง** กับฟีลี! นายเคยอ่านหรือไง! ฉันทิ้งจุกตาแก่เข็นรถ*** เหมือนกัน!!

* เจ้าหมาวัยมัธยม เป็นถ้อยคำที่ผู้พูดอยู่ในวัยมัธยมใช้เสียดสี เขาะเขี่ยตนเองที่เรียนหนักและเหนื่อยกับการใช้ชีวิตเหมือนหมาตัวหนึ่ง

** หลงหยาง อ้างอิงมาจากชื่อหลงหยางจวิน ชายรูปงามผู้เป็นที่โปรดปรานของกษัตริย์เว่ยหวังในสมัยจั้นกั๋ว ภายหลังใช้เป็นคาสแลงเพื่อกล่าวถึงชายรักร่วมเพศ

*** 'ตาแก่เข็นรถ' เป็นบทความที่เขียนเกี่ยวกับการแนะนำว่าร่วมรักของชายชรา และเป็นชื่อเรียกท่าร่วมรักท่าหนึ่ง

หัวใจสาว ๆ อย่างพวกคุณอย่างนั้นหรือ แล้วฉันล่ะ! ฉันไม่ใช่สาว ๆ
ตรงไหน!

โจ้วชวนที่เห็นในโพสต์กับโจ้วชวนที่เฟิ่งพิมพ์ข้อความมาไม่เหมือนกัน
เลยสักนิด!!!

เมื่อทัศนคติทั้งสามด้านถูกโจมตีจนซูหลี่ไม่สามารถระงับคำตำหนิได้
ดังนั้นเธอจึงเอาแต่ก้มหน้าก้มตาเลือกอีเมลต้นฉบับยี่สิบรายการและ
รวบรวมมันไว้ที่เดียวกันก่อนจะกดบันทึกข้อมูล ในขณะที่เดียวกันก็พูดคุยกับ
Mr. L ผ่านคิวคิวในเชิงลึก... เรื่องนี้สัปดาห์ในและภายนอกที่ไม่ตรงปกของ
นักเขียนตามหลักจรรยาบรรณวิชาชีพ เธอกำลังพูดถึงโจ้วชวนและตัดสินเขา
ด้วยอารมณ์อย่างแท้จริง แต่กลับไม่ได้พูดออกมาว่านักเขียนคนนั้นคือ
โจ้วชวน เพียงก่อนและว่ามีนักเขียนมือฉมังระดับเทพคนหนึ่งที่ไม่เว่ยป๋อนั่น
ดูน่ารักใสๆ แต่พอได้คุยกันจริงๆ แล้วน่าตำมาก

Mr. L ที่หายไป : เธอก็พูดอยู่ว่าเจอในเว่ยป๋อ ในเว่ยป๋อก็มีแต่คนที่
แก๊งค์ทำเป็นคนดีทั้งนั้นแหละ

Mr. L ที่หายไป : ต่อจากนี้เธอจะเจอคนแบบนี้เยอะขึ้นเรื่อยๆ

Mr. L ที่หายไป : วันนั้นเธอเองก็เคยเจอกับตัว อย่างสิ่งมีชีวิตที่เสียงดัง
โวยวายไร้เหตุผลในกอง บ.ก. ไม่ใช่หรือ

Mr. L ที่หายไป : อย่ากังวลไปเลย ยังไงเธอก็ยังมีโจ้วชวน เทพผู้แสน
อ่อนโยนอยู่ในใจ

ซูหลี่ "..."

มือปืนไซเบอร์ที่ลิ่งเซียวมา : นักเขียนที่ฉันคลั่งรักอยู่ในใจก็เป็นคนดี
มากเลยนะ ฉันรักเขามาสิบปีแล้ว!

Mr. L ที่หายไป : เธอยังมีหน้ามามีนักเขียนที่คลั่งรักอีก ไม่ใช่โจ้วชวน
หรือกหรือที่เธอรักที่สุด เธอนี่โหดจริงๆ ตกหลงรักใครกันแน่

คุณพระ! ดันมาบอกว่านักเขียนที่เรารักที่สุดคือโจ้วชวน

มือปืนไซเบอร์ที่ลิงเชิฌมา : ไม่บอกนายหรือก...ช่างเหอะ ได้โปรด
อย่าพูดถึงนักเขียนคนไหนอีกเลย ฉันปวดหัวจะแย่แล้ว

Mr. L ที่หายไป : ดูรูปลักษณะอันแสนเปราะบางของเธอสิ ทำไม่ถึงได้
มัวมาอยู่ในสังคมที่กัดกินคนแบบนี้กันนะ ลาออกเลย อย่าไปสนใจ พี่ L
จะเลี้ยงดูหนูเอง

ซูหลี่ "..."

มือปืนไซเบอร์ที่ลิงเชิฌมา : อ้อ

มือปืนไซเบอร์ที่ลิงเชิฌมา : ประโยคล่าสุดที่พิมพ์มานี้พิมพ์มาในฐานะ
อะไร ความรู้สึกแบบชายหญิง? เรารู้จักกันมาสามปี แต่ในที่สุดนายอยาก
จะมีความรักบนโลกออนไลน์กับฉันนี่นั้หรือ

Mr. L ที่หายไป : ในฐานะเจ้าของและสัตว์เลี้ยง

Mr. L ที่หายไป : ...ความรักบนโลกออนไลน์ ไม่ได้เห็นคำนี้มาสิบปีแล้ว
เธอมาจากปีไหนกันเนี่ย ไม่แปลกใจเลยที่ได้ทำนิตยสารคนแก่อย่างเส้นทาง
แห่งดวงดาว

ซูหลี่เงียบไป ในขณะที่นั้นก็กด Ctrl+V 'สวัสดีค่ะ คุณสามารถส่งต้นฉบับ
มาที่กล่องข้อความนี้ ขอบคุณค่ะ (≥ω≤) !!!' วางข้อความส่งไปยังผู้หลงทาง
ที่น่ารักอีกหนึ่งท่าน...อันที่จริงแล้วหญิงสาวอยากจะทำบอก Mr. L ว่าเธอ
อยากทำนิตยสารเส้นทางแห่งดวงดาวมากกว่า อย่างน้อยในกล่องข้อความ

ของนิตยสารผู้สูงวัยอย่างเส้นทางแห่งดวงดาวน่าจะไม่มีคนที่มึน บ้า และน่ารักที่ทำให้เรื่องที่ได้มากมายขนาดนี้

และเธอก็ติดอยู่กับคนที่มึน บ้า และน่ารักพวกนี้ทั้งวัน เดิมทีซูหลี่นึกว่าการทำงานในวันแรกจะจบลงแค่นี้ แต่เมื่อใกล้เวลาเลิกงาน เหล่าเหมียวก็เข้ามามอบหมายงาน...

"ซูหลี่"

ซูหลี่ที่กำลังขลุกอยู่กับการคัดลอกและวางส่งเสียง "คะ?"

"ถึงแม้ว่าฉันจะตั้งใจร่วมงานด้วยได้ แต่ความสัมพันธ์ระหว่างพวกเราพักนี้ค่อนข้างตึงเครียด"

"อ่า..." ยังไม่ทันได้แสดงสีหน้าเสียใจ เธอก็พูดอย่างฟันใจว่า "อย่างงั้นหรือคะ"

ทันใดนั้นเหล่าเหมียวก็ปรบมือขึ้นหนึ่งครั้ง ราวกับว่าคิดบางอย่างออกอย่างน่าประหลาดใจ

"พอพูดถึงใจฉันขึ้นมา ฉัน... พอดีเลย ฉันมีสัญญาจะให้เขาเซ็นอยู่ฉบับหนึ่ง และความสัมพันธ์ระหว่างพวกเราค่อนข้างตึงเครียด เธอพอจะเข้าใจใช่ไหม..."

ซูหลี่ "..."

...ไม่เข้าใจคะ

"พຽງນີ້ເຂົ້າເຮົາຈະຕ້ອງອອກໄປทำงานนอกสถานที่แล้วเอาสัญญาไปให้เขาเซ็น ในช่วงหนึ่งเดือนนี้ใจฉันกำลังพักผ่อนช่วงวันหยุดที่เมืองของพวกเราพอดี และคนที่มาใหม่อย่างเธอก็จะได้มีโอกาสคุ้นเคยกับนักเขียนด้วย ต่อไปเธอจะได้ช่วยแบ่งเบาภาระฉัน..."

ซูหลี่เบิกตากำลังมองเหล่าเหมียวที่กำลังดึงเอกสารจำนวนมากออกมาจากด้านล่างสุดของแพ้ม จากนั้นก็ยื่นมือออกไปรับเอกสารนั้นมาไว้กับตัวอย่างงุนงง

หญิงสาวเหลือบมองที่เอกสารในมือของตน บนหน้าปกมีตัวอักษร

ขนาดใหญ่เขียนไว้ยังไม่ก็ตัวว่า... 'สัญญาการตีพิมพ์ 'หนังสือเทพเจ้าแห่งแม่น้ำลั่ว' ' ซูหลี่ตะลึงอยู่นานแล้วถามตนเอง

"เราเนี่ยจะต้องไปหาเทพโจ้วชวน?"

"ท่านเทพอะไรกัน นั่นเป็นคำเรียกของผู้อ่านที่ใช้เรียกนักเขียน เพื่อความเป็นมืออาชีพ บ.ก. ต้องเรียกนักเขียนว่า 'อาจารย์' ลี' ' ไม่ก็วินาทีขณะที่ซูหลี่กำลังตะลึงงันอยู่นั้น เหล่าเหมียวได้เขียนที่อยู่ จากนั้นก็ยึดมันเข้าไปในมือของเธอแล้ว เมื่อเขาได้ยินเธอพูดก็หัวเราะ "ใช่ เธอไม่ตีใจเธอ"

ซูหลี่ "..."

ฉันควรจะมีความสุขที่ตัวเองได้เข้าไปใกล้รูปถ่ายและลายเซ็นของเขาขึ้นอีกก้าวหนึ่งสิ

...ถ้าในตอนนี้ทุกคนทั้งห้องทำงานยกเว้นเราสองคนไม่ได้กำลังอยู่จะมีใครมองมาที่ร่างอันเย็นเฉียบราวกับไร้วิญญาณด้วยสายตาเห็นอกเห็นใจกันบ้างไหม

ขณะที่เสียงกริ่งเลิกงานดังขึ้น ซูหลี่ก็ปิดคอมพิวเตอร์ก่อนจะลุกขึ้นยืน เธอก็มองสัญญาการตีพิมพ์ในมือที่กำลังเฝ้ารอความโชคดีจากโจ้วชวน ลังเลอยู่ครู่หนึ่งแล้วหยิบมันขึ้นมา จากนั้นก็เปิดไปเจอคำว่าตีพิมพ์ครั้งแรก สีหมื่นห้าพันเล่ม...แค่สีหมื่นห้าพันเล่มเธอ

เธอรีบเรียกเหล่าเหมียวที่กำลังลุกขึ้นเตรียมจะเลิกงาน "เอ๊ะ! เหล่าเหมียว สัญญาฉบับนี้มีอะไรผิดปกติหรือเปล่า ทำไมตีพิมพ์ครั้งแรกแค่สีหมื่นห้าพันเล่มเองคะ"

เหล่าเหมียวหยุดผีเท้า แล้วหันกลับมาพร้อมกับยิ้มอย่างเย็นชา "แล้วเธอนึกว่าเท่าไรละ"

"ไม่ทราบค่ะ...สีแสนห้าหมื่นหรือเปล่าคะ"

ถึงยังไงเขาก็เป็นโจ้วชวน เทพผู้ยิ่งใหญ่...

รอยยิ้มมุมปากอันแสนเยือกเย็นของเหล่าเหมียวเริ่มชัดเจนขึ้น

"เด็กน้อย นี่มันปี 20XX ไม่ใช่ปี 1913 กับจำนวนการตีพิมพ์ครั้งแรก
สี่แสนห้า เธอคิดว่าหนังสืออย่าง 'แฮร์รี่ พอตเตอร์' คู่มคากับการที่หัวหน้า
ต้องนำของไปจำหน่ายเพื่อเอาเงินมาจ่ายให้โรงพิมพ์ไหมล่ะ"

ซูหลี่ "..."

แต่ 'แฮร์รี่ พอตเตอร์' ไม่ใช่หนังสือในปี 1913 หรือเปล่า

เหล่าเหมียววางกระเป๋าลงพร้อมกับพูดอะไรบางอย่างซึ่งดึงดูดความสนใจ
ของซูหลี่ "ฉันเผลอลองเดาดูสิว่านิตยสารแสงแห่งจันทร์ในแต่ละเดือน
มีจำนวนการตีพิมพ์ที่เท่าไร"

"แปดแสนกว่าเล่มหรือคะ"

ทั้งกองบรรณาธิการเริ่มเกิดความเงิบขื่นขึ้นมาอีกครั้ง

เหล่าเหมียวบอก "ลดลงมาหนึ่งหลัก"

ซูหลี่ "?"

"แปดหมื่นห้า"

"..."

ซูหลี่เริ่มรู้สึกอึดอัดจนวางตัวไม่ถูก

"ตัวเลขนี้ความหมายฟ้องเสียงกับคำว่า 'นิตยสารชาติ' so!
ยินดีต้อนรับเข้าสู่วงการอุตสาหกรรมสื่อสิ่งพิมพ์ เป้าหมายของพวกเราคือ
การตีบรรณจนเชือกสุดท้าย ยิ่งอยู่มานานก็ต้องยิ่งเจิดฉาย"

"..."

...ไม่รู้ว่ถ้าลาออกตั้งแต่วันแรกที่มาทำงานเลย จะกลายเป็นผู้ที่
ทำลายสถิติคนแรกของสำนักพิมพ์หยวนเยวี่หรือเปล่า

วันที่สอง

ซูหลี่ตื่นขึ้นมาในตอนเช้าด้วยเสียงนาฬิกาปลุก ขณะที่กำลัง
สะลึมสะลืออยู่ หางตาก็เหลือบไปเห็นสัญญาของอาจารย์โจ้วชวนที่
เมื่อคืนนี้วางไว้ข้างหมอน ทันใดนั้นก็นึกถึงเสียงตะโกนดังลั่นจากกอง บ.ก.

ในวันนั้น 'ตีพิมพ์ลองตลาดดูก่อนสักสามหมื่นสองพันเล่ม เห็นผมเป็น
ขอทานงั้นหรือ!'

...อย่าว่าแต่สุนัขจิ้งจอกที่บ้าคลั่งตัวนั้นหรือเทพองค์ไหนเลย แค่บรรดา
นักเขียนฝีมือเทพทั้งหลายที่เดินออกมาจากกอง บ.ก. แสงแห่งจันทร์าก็
ไม่มีใครเทียบชั้นใจั้วชวนได้เลย...หญิงสาวจึงรู้สึกกังวลใจว่าตอนที่ยื่นสัญญา
ให้ใจั้วชวน และเมื่ออีกฝ่ายเห็นจำนวนการตีพิมพ์ครั้งแรกแล้ว จะโยนสัญญา
ใส่หน้าเธอเหมือนกับที่ตัวสัญญาอยู่ใกล้หน้าเธอตอนนี้ไหม

ทันใดนั้นซูหลี่ก็เปลี่ยนสีหน้า เธอต้องยอมรับความจริงว่า..ช่วงเวลา
เหมือนเป็นจุดเริ่มต้นของความผันอันแสนเลวร้าย เธอไม่ได้โง่ แค้ใช้
หัวแม่เท้าคิดยังเข้าใจได้เลย เรื่องที่เหล่าเหมียวบอกว่าทุกนี้ความสัมพันธ์
ระหว่างเขากับใจั้วชวนไม่ค่อยดี ทั้งหมดนี้เป็นเพียงกลอุบายเท่านั้น
ถ้าให้พูดจริงๆ ต้นตอกก็คือจำนวนการตีพิมพ์ครั้งแรก 'สี่หมื่นห้าพัน'
ในสัญญานี้ต่างหากที่เป็นชนวนก่อให้เกิดเรื่องนี้ขึ้นมา

แต่ในเมื่อสำนักพิมพ์มอบหมายหน้าที่ให้เธอแล้ว ก็ต้องทำให้ดีที่สุด
ดังนั้นเธอจึงลุกไปอาบน้ำ เป่าผมจนแห้ง และหยิบแฟ้มเดินออกจากห้องไป

บ้านที่ใจั้วชวนซื้อตั้งอยู่ในเขตพื้นที่หุบเขาใจกลางเมือง G แค่มอง
ก็รู้แล้วว่าราคาต้องแพงหูฉี่ โดยแขกผู้มาเยือนจะต้องบันทึกข้อมูลลงใน
สมุดเข้าเยี่ยม ซูหลี่เห็นว่าบ้านเลขที่ตรงกับที่อยู่ที่เหล่าเหมียวให้ไว้
เมื่อเงยหน้าขึ้นก็เห็นบ้านเดี่ยวสไตล์ตะวันตกที่มีสนามหญ้าอยู่หน้าบ้าน
เธอยืนอยู่หน้าประตูรั้วและนั่งเงยไป ในหัวนึกถึงห้องขนาดเล็กเพียง
สี่สิบตารางเมตรของตนเองที่ดูราวกับบ้านหมาห้องนั้น แดมยังต้องนั่งรถ
ไปทำงานอีกตั้งชั่วโมงครึ่ง ไม่รู้ว่าตนเองต้องตื่นอีกกี่ชาติจึงจะซื้อบ้าน
แบบนี้ได้...

นักเขียนผู้ยิ่งใหญ่ มีทั้งเงิน ทั้งเวลา ชีวิตที่ดี ทุกอย่างในชีวิต
ช่างสมบูรณ์แบบเสียจริง

ไม่คิดเลยว่าชาตินี้จะมีโอกาสได้คุยกับนักเขียนชั้นเทพ นอกจากประโยคที่ว่า 'ท่านเทพคะ ฉันทชอบงานเขียนของคุณมากเลยคะ' จะพูดอะไรดีล่ะ 'อาจารย์คะ ฉันทรักงานเขียนของคุณมากเลยคะ ถึงแม้ว่าคุณจะแค่เล่นละครตบตาก็ตาม' แบบนี้เหวอ

ขณะนี้มึนทั้งความหดหู่และตื่นเต้น เธอตกใจด้วยท่าทีนอนน้อมเสี้ยมกริ่งที่ประตูดังอยู่นาน

ซูหลี่ก่กริ่งที่ประตูไปพร้อมๆ กับพยายามยื่นแขนงั่วเพื่อที่จะมองผ่านประตูรั้วเหล็กเข้าไปข้างใน เธอยืนรออย่างกระสับกระส่าย จนกระทั่งมีสุนัขพันธุ์อลาสกัน มาลามิวต์* ตัวหนึ่ง...มันยื่นขึ้นเพื่อเปิดประตูที่เปิดค้างไว้ครึ่งบานให้เธอ เมื่อยืนมี้อออกไปลูบหัว มันก็แกว่งหางอย่างว่องไว รวากับว่าหางของมันจะหลุดออกจากตัว

ซูหลี่กระซิบกับเจ้าสุนัขว่า "เด็กดี พ่อแก่ละ เรียกพ่อแกมาเปิดประตูเร็ว!"

เจ้าสุนัขพันธุ์อลาสกันเห่าขึ้นมา "โฮ่ง...โฮ่ง..."

จากนั้นซูหลี่ก็ได้ยินเสียงของผู้ชายที่ทุ้มต่ำปนแหบแห้งราวกับเพิ่งตื่นนอนผ่านอินเทอร์เน็ตคอมในระยะใกล้

"มันชื่อเออร์โกว ไม่ได้ชื่อเด็กดี และผมก็เป็นพี่ชาย ไม่ใช่พ่อของมัน ส่วนคุณที่อยู่ด้านนอกคือใครกัน"

ซูหลี่ "..."

อะไรกัน

เธอยิ่งไปชั่วขณะ เพิ่งรู้ว่าตรงประตูมิกริงอยู่ แต่ไม่รู้วาระบบการโทรถูกเชื่อมต่อก่อนไหน...เสียงแหบพร่าของผู้ชายในยามเช้าทำเธอหน้าแดง...ไม่แปลกใจเลยที่มีคนบอกว่าแค่ได้ยินเสียงก็รู้สึกว้าวใจชวนนั้นหล่อแบบวัวตายควายล้มมันเลยที่เดียว...

เป็นโจ้วชวน

* อลาสกัน มาลามิวต์ เป็นสุนัขลากเลื่อนแถบอาร์คติกที่เก่าแก่ที่สุดพันธุ์หนึ่ง หูตั้งเป็นรูปสามเหลี่ยม กระบอกปากเรียวเล็กน้อย ขนมีหลายสี ขนชั้นนอกหยาบหนา ขนชั้นในอ่อนนุ่ม

อาจารย์ใจ้วชวน

คนที่กำลังพูดอยู่ในบ้านตอนนี้คืออาจารย์ใจ้วชวน!

ซูหลี่ยากที่จะระงับความตื่นเต้นในใจเอาไว้ได้ จึงตบหัวเจ้าสุนัขตัวโตเบาๆ และเรียกชื่อมันว่า 'เออร์โก่ว' จากนั้นก็กระแอมอยู่ในลำคอแล้วแสรังพูดด้วยน้ำเสียงนิ่งเรียบ

"อาจารย์ใจ้วชวนใช่ไหมคะ สวัสดิ์คะ ฉันทูหลี่ เป็น บ.ก. คนใหม่จากนิตยสารแสงแห่งจันทร์ของสำนักพิมพ์หยวนเยวี่ วันนี้นำสัญญาการตีพิมพ์ครั้งแรกของ 'หนังสือเทพเจ้าแห่งแม่น้ำลั่ว' มาเสนอเซ็นคะ..."

เสียงตรกริ่งหน้าประตูเจียบลง

เวลาผ่านไปนานจนทำให้เธอสงสัยว่าเขาคงไม่ได้ฟังประตูแล้วกลับไปใช่ไหม ขณะนั้นเองน้ำเสียงอันราบเรียบของชายหนุ่มก็ดังขึ้นมา...

"เปิดสัญญาไปหน้าที่หนึ่ง"

"คะ"

"เปิดหรือยัง"

"เปิดแล้วคะ"

"จำนวนการตีพิมพ์ครั้งแรก อ่าน"

ชายหนุ่มพูดออกมาด้วยน้ำเสียงขึ้นจมูก เนื่องจากเพิ่งตื่นนอน

"อาจารย์เป็นหวัดหรือคะ"

"อ่าน"

"สี่หมื่นห้า"

"..."

"..."

"เออร์โก่ว ส่งแขก"

"โฮ่ง!"

"..."

เธอยืนอยู่ที่หน้าประตูบ้านอยู่หลายวินาที จากนั้นก็เพิ่งมีปฏิกิริยา

ตอบสนอง โธเอีย...ไม่มีโอกาสให้เขาเอาสัญญามาพาดหน้าเลย แถมยังโดนปฏิเสธทั้งที่ยังไม่ได้พบหน้าเลยด้วยซ้ำ...

จะปล่อยให้มันเป็นแบบนี้ไม่ได้!

อาจารย์คะ รีบออกมาแล้วเอาสัญญามาพาดหน้าฉันก็ยังดีค่ะ!!!

เธอแก้ไขสถานการณ์ด้วยจิตใจอันแน่วแน่ ต่อให้ตายก็ไม่กลัวอะไรแล้ว ชูหลีไม่ละความพยายามในการกดกริ่งประตูบ้านของโจ้วชวน เธอกดซ้ำครั้งแล้วครั้งเล่า ส่วนเจ้าเออร์โกวก็กระโดดขึ้นลงไปมา อยากให้ชูหลีเข้ามาเกาหูให้อย่างกระวนกระวายใจ...ตั้งนั้นคนหนึ่งคนกับสุนัขหนึ่งตัวก็ทำลายความสงบของเขานี้ไปจนหมดสิ้น ขณะกดกริ่งครั้งที่สิบ เจ้าเออร์โกวก็เข่าประตู่รัวเหล็กเสียงดังเอี๊ยดอ๊าด...จนเพื่อนบ้านและคนอื่นๆ กำลังจะโทรแจ้งตำรวจอยู่นั้น...

ในที่สุดประตูบ้านสไตล์ตะวันตกบานเล็กที่ปิดสนิทนั้นก็เปิดออก! แกรีก...

ชูหลีกำลังจะเอื้อมมือไปกดกริ่งเป็นครั้งที่สิบเอ็ด เธอเบิกตามองชายร่างสูงผู้หนึ่งในชุดนอนลายชินจังที่กำลังก้าวเท้าออกจากบ้านอย่างรวดเร็ว ผมเผ้ายุ่งเหยิงบวกกับมีรอยคล้ำใต้ตา ปลายจมูกที่แดงเล็กน้อยเนื่องจากเป็นหวัด และสวมรองเท้าแตะ ถึงแม้สภาพจะดูแย่แถมยังมีใบหน้าซีดเซียว แต่ทว่าไม่อาจบดบังความหล่อของเขาได้เลย...

ในเวลานี้เองชายหนุ่มเร่งฝีเท้าไปยังประตูรั้วเหล็กอีกด้านด้วยสีหน้าอาฆาต "เมื่อคืนนี้ผมเขียนงานยันตีสี่! สิบโมงครึ่งวันนี้ก็ถูกปลุกเสียงดังหนวกหู! แต่ในเมื่อตื่นแล้วก็ช่างมัน ไม่เป็นไร แต่ที่ผมยังต้องมาเจอกับความอับยศอดสูเรื่องการตีพิมพ์ต้นฉบับครั้งแรกที่สี่หมื่นห้า! สี่หมื่นห้า! บิดาไปทำเวรกรรมอะไรไว้! สี่หมื่นห้า! เพิ่มให้อย่างจริงใจมาตั้งหมื่นสามพันเล่มจากครั้งที่แล้วที่ให้พิมพ์แค่สามหมื่นสองพันเล่ม! สำนักพิมพ์หยวนเยวี่ของพวกคุณเห็นผมเป็นขอทา..."

โจ้วชวนไม่สามารถพูดต่อจนจบได้ เปลือกตาของเขายกสูงขึ้นอย่าง

ไม่ได้ตั้งใจ นัยน์ตาสีน้ำตาลที่แสนเยือกเย็นคุณนั้นจ้องเขม็งไปยังอีกคนที่
ยืนอยู่ตรงประตูรั้วเหล็กอีกฝั่ง สีหน้าของเธอคนนั้นเปลี่ยนไปราวกับฟ้าถล่ม
ดินทลาย

เขาย่นจมูกเผยให้เห็นอารมณ์ที่ถูกยั่วและความหึงงันโส ทำให้ซูหลี่
รู้สึกคุ้นเคยเป็นอย่างมาก เพียงแต่ว่าเวลานี้เสียงของเขาขึ้นจมูกเนื่องจาก
อาการหวัดและเพ่งตื่นนอน ทำให้ความน่าเกรงขามลดลงเล็กน้อย

"ว่าไง"

คนที่อยู่หลังประตูรั้วเหล็กก้าวถอยออกไปหนึ่งก้าว...สีหน้าของเธอ
ยังคงอิงกับการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ รวมถึงทัศนคติทั้งสามด้านของเธอ
ก็สิ้นสะเทือนอย่างรุนแรงเช่นกัน...

นี่มันนายสุนัขจิ้งจอก

นายสุนัขจิ้งจอกคือโจ้วชวน

นายสุนัขจิ้งจอกก็คือโจ้วชวน

ตาลุงสุนัขจิ้งจอกที่ใส่ชุดนอนลายชินจังนี่...คือองค์ชายโจ้วชวน
ผู้อ่อนโยนดังหยก!

Excuse me!!!!

ซูหลี่คิดอย่างสงบนิ่ง องค์ชายโจ้วชวนผู้อ่อนโยนดังหยกดูเหมือน
จะไม่ได้เป็นอย่างที่เขารว่กั้นจริงๆ นอกจากจะเป็นนักแสดงแล้ว เขายังเป็น
สุนัขจิ้งจอกด้วย ฉันทจะเล่าเรื่องตลกให้คุณฟัง ฉันทเคยฝันฤดูใบไม้ผลิ
ถึงคุณ ในฝันนั้นมีคุณและฉันทเป็นตัวเอก

ท่ามกลางความสับสน เป็นเวลาสิบกว่าวินาทีถึงมีปฏิกิริยาตอบสนองว่า
จริงๆ แล้วเธอมาทำอะไรที่นี้กันแน่ ดังนั้นเธอก็จำใจกลับไปเกาะอยู่หน้า
ประตูรั้วเหล็กแต่โดยดี พร้อมกับแสดงสีหน้าที่จริงใจให้กับคนที่ยืนอยู่อีกฝั่ง
แม้เขากำลังโมโหจนถึงขีดสุดจากการที่ต้องตื่นนอน

"ไม่ใช่ค่ะ อาจารย์ คุณฟังฉันทพูดก่อน..."

โจ้วชวนยกมุกปากขึ้นด้วยท่าที่รังเกียจ "ผมไม่ฟัง"

"ตะ...ตะ...เตี้ยวก่อนค่ะ!" ซูหลี่จี้บประตู่รัวเอาไว้ "คุณจะให้สุภาพสตรี ยืนรออยู่แบบนี้ไม่ได้นะคะ"

"ไม่มีสุภาพสตรีคนไหนที่สร้างความอับอายให้ผมด้วยตัวเลขเพียง สี่หมื่นห้าพัน"

"..."

ราชสีห์ผู้บ้าคลั่ง สุนัขจิ้งจอกผู้หยิ่งยโส จากนั้นตีสีอิโกะ เคียวโกกุ ไปจนถึงเรื่อง 'หลงหยางสิบแปดกระบวนท่า'

ซูหลี่คันทพบแล้วว่าตนเองคิดผิดมหันต์... ไม่ใช่ นักเขียนมือเทพทุกคน ในวงการนี้ที่เป็นคนบ้าจอมหลอกลวง คนบ้าก็มีแต่โจ้วชวนเท่านั้นแหละ!

บทที่ 6

มือปืนไซเบอร์ที่ลิงเชิญมา : QAQ ทำงานมาเหนื่อยมากเลย...แล้วก็
โกรธมากด้วย

Mr. L ที่หายไป : เธอโกรธมาก? ฉันก็เพิ่งโดนคนอื่นทำให้โกรธแทบตาย
มาเหมือนกัน...เป็นการปะทะกันในศึกสุดยอดสงครามแห่งอาชีพ และฉัน
ก็กำลังจะตั้งลงสู่จุดต่ำสุด

มือปืนไซเบอร์ที่ลิงเชิญมา : นึกไม่ถึงเลยนะเนี่ยว่านายยังมึ่งานทำ!

Mr. L ที่หายไป : ขนาดคนที่ใช้คำว่า 'ความรักบนโลกออนไลน์'
ซึ่งไม่รู้ว่าคุณานออกมาจากสุสานโบราณหลุมไหนอย่างเธอยังมึ่งานทำเลย
แล้วทำไมคนอย่างฉันถึงจะไม่มึ่งานทำล่ะ

มือปืนไซเบอร์ที่ลิงเชิญมา : โอ๊ะ! น่าเสียงพร้อมปะทะมาก ดูเหมือนว่า
นายจะโกรธมากจริงๆ นะ

Mr. L ที่หายไป : ไซ โกรธมาก ขอโทษด้วยที่พูดตรงๆ แม้แต่อากาศ
ในตอนนี้ ฉันยังรู้สึกโกรธจนเกลียดเลย

มือปืนไซเบอร์ที่ลิงเชิญมา : ...

เธอไม่ได้รับคำปลอบใจจาก Mr. L แต่อย่างใด...แต่กลับกลายเป็นการพน

เรื่องไร้สาระของตนเองด้วยคำพูดเพียงสองประโยคที่ชวนให้เจ้าหนูมนั้น โกรธเกลียดแม้กระทั่งอากาศ เมื่อถึงหน้าอาคารสำนักงานใหญ่ของสำนักพิมพ์ หยวนเยวี่ย ซูหลี่ก็เก็บโทรศัพท์ อดไม่ได้ที่จะถอนหายใจ ก่อนจะเดินเข้าไปในห้องประชุมบริษัททั้งที่ยังคงคิดมากอยู่

...แต่ไม่รู้ว่ามีนคือภาพลวงตาหรือเปล่า ครั้นเมื่อซูหลี่ก้าวเข้าไปในห้องทำงานก็รู้สึกได้ว่าเสียงเจีบบลง ก่อนจะเดินกลับไปนั่งด้วยท่าที่หมดอาลัยตายอยาก ทันใดนั้นเหล่าเหมียวผู้ที่นั่งอยู่ข้างเธอก็หัวเราะออกมา

"ออกไปข้างนอกแป๊บเดียวเอง กลับมาแล้วหรือ การกลับมาอย่างไร โดยไร้ความสำเร็จก็ถือเป็นมาตรฐานอย่างหนึ่งของการเป็น บ.ก. นะ"

ถึงแม้ผู้คนในห้องทำงานจะยุ่งอยู่กับงาน แต่ทุกคนก็พร้อมใจกัน ขำเล็งมองมาที่เธอ อย่างไม่รู้ตัวว่าที่จริงแล้วทุกคนกำลัง เจี๋ยหูรอฟังเธออยู่... เธอหยิบสัญญาฉบับนั้นออกมาจากกระเป๋าโดยไม่สนใจ เสียงหัวเราะเยาะของเหล่าเหมียว

"ฉันไม่มีแม่แต่โอกาสจะยื่นสัญญาให้เขาโยนใส่หน้าฉันเลยคะ"

เหล่าเหมียวหัวเราะออกมาอย่างอำมหิตมากยิ่งขึ้น "เขาปล่อยหมา มากัดเธอหรือยัง"

ซูหลี่มองไปที่เหล่าเหมียว พุดเตือนสติเขาอย่างระมัดระวัง "นั่นมันสุนัขพันธุ์ลาสกันนะคะ ไม่ใช่ทิเบตัน มาสทิฟฟ์*"

"รูปร่างก็เหมือนกันอยู่"

"ไม่เหมือนกันเลยสักนิด"

"แล้วใจวชนละ เขาว่าไงบ้าง"

ซูหลี่หนึ่งเจีบบไปสักพัก แล้วจึงยกมูมปากขึ้นอย่างยั่วเย้า ทำน้ำเสียง และท่าทางล้อเลียนบุคคลที่อยู่หลังประตูรั้วเหล็ก

"ตีพิมพ์ครั้งแรกสี่หมื่นห้าพันเล่ม หายมกันเกินไปแล้ว เห็นผมเป็น

* ทิเบตัน มาสทิฟฟ์ เป็นสุนัขสายพันธุ์โบราณ มีถิ่นอาศัยอยู่ในทิเบตหรือบริเวณเอเชียกลางไปถึงประเทศอินเดีย มีอุปนิสัยที่หวงถิ่นฐานและดุร้ายมาก สูงราว 61 ถึง 72 เซนติเมตร

ขอทานงั้นหรือ!"

เหล่าเหมียวหันมามองแล้วหัวเราะอย่างบ้าคลั่ง แม้แต่คนอื่นในห้องทำงานต่างก็พากันหัวเราะ มีเพียง บ.ก. คนใหม่ที่เฝ้าหัวเราะออกมาต้งๆ ชูหลิหัวเราะเบาๆ ช่มความรู้สึกเอาไว้นหน้าแดง...ไม่ได้รู้สึกว่ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องน่าขันเลย รู้สึกเพียงว่ามันน่าท้อใจมากกว่า

เมื่อวางสัญญาลงบนโต๊ะแล้ว เธอจึงกระซิบว่า "เหล่าเหมียว ฉันทำงานนี้ต่อไม่ไหวจริงๆ ค่ะ...แม้แต่ประตูรั้ว ท่านเทพโจ้วชวณยังไม่เปิดให้ฉันเลยหมาที่เขาเลี้ยงยังเป็นมิตรกว่าเขาเป็นหมื่นๆ เท่าเลยค่ะ"

"เขาดูหรือ"

"ดูมากเลยค่ะ"

ดูเหมือนกับตัวละครในนิยายเรื่องหลงหยางสิบแปดกระบวนท่าเหล่าเหมียวหมุนแก้อี้ เล่นปากกามาร์กเกอร์ในมือ "นั่นเป็นเพราะเธอไม่สามารถเจรจาได้ต่างหากละ"

ชูหลิ "..."

คุณเจ๋ง คุณมีความสามารถ คุณก็ไปสิ! ไปเผชิญหน้ากับคนบ้า!
ไปเถียงต่อหน้าเขาเลย!

ชูหลิโกรธแต่ไม่กล้าพูด

เหล่าเหมียววางเฉยต่อชูหลิซึ่งกำลังเจ็บและเต็มไปด้วยอารมณ์ต่อต้านเขาโยกตัวบนแก้อี้ไปมา ยกขาขึ้นไขว่ห้าง และพูดอย่างเฉยเมย

"เธอนี้ไม่รู้จะอะไรเกี่ยวกับอุตสาหกรรมสื่อสิ่งพิมพ์เลยจริงๆ ยิ่งเป็นนิสัยของนักเขียนพวกนี้แล้วยิ่งไม่รู้จัก ฉันก็อยากรู้เหมือนกันว่าทำไมหัวหน้าถึงจ้างเธอ (อวี่เหยาคิด : เพราะความกระตือรือร้นและความมุ่งมั่น) เพราะความกระตือรือร้นและความมุ่งมั่นอย่างงั้นหรือ หัวหน้าพูดแบบนี้แล้วฉันอยากจะอ้วก เธอไม่ใช่นางเอกซีรีส์ญี่ปุ่นที่จะมีความกระตือรือร้นและความมุ่งมั่นจนสามารถเอาชนะใจนักเขียนได้...มา เด็กน้อย เธอนั่งลงวันนี้ในฐานะที่เป็นรุ่นพี่เธอ ฉันจะแนะนำแนวทางในการเจรจาให้เธอเอง..."

ซูหลี่ "..."

หญิงสาวบอกตนเองว่านี่คือสิ่งที่ไม้อาจหลีกเลี่ยงได้ในโลกของการเป็นผู้ใหญ่ เธอไม่สามารถลากเก้าอี้มาแล้วมัดร่างของคนที่ยืนความผิดให้เธอ แต่มันยังจะสั่งสอนเธอ เขานับเป็นคนที่แปลกประหลาดจนยากจะอธิบาย เพราะคนที่อยู่เบื้องหน้าเธอคนนี้ดูไม่น่าไว้วางใจ แต่ก็ป็นหัวหน้า เป็นผู้อาวุโสกว่า และยังเป็นทีปรีक्षा... ดังนั้นเธอจึงสุดหัวใจเข้าลิ้กๆ แล้วนั่งลง ลองฟังในสิ่งที่เหล่าเหมียวอยากจะทำ

ที่เหนือความคาดหมายก็คือเหล่าเหมียวได้ให้สิ่งที่ป็นเนื้อหาสาระเน้นๆ ไว้มากมาย และสามารถนำไปใช้ได้จริง ก่อนอื่นเขาอธิบายเกี่ยวกับสถานการณ์ปัจจุบันของวงการสื่อสิ่งพิมพ์ให้เธอฟัง...

อันดับแรก สูตรการคำนวณค่าตอบแทนของงานเขียนคือจำนวนการตีพิมพ์ครั้งแรก x ราคาหนังสือที่กำหนดไว้ x ค่าลิขสิทธิ์ (หน่วยเป็นเปอร์เซ็นต์) = จำนวนค่าตอบแทนของการเขียนบทความ

ในปี 20XX สถานการณ์ปัจจุบันของวงการสื่อสิ่งพิมพ์มีอยู่ว่า นิยายรักทั่วไปและนิยายวัยรุ่นมีจำนวนการตีพิมพ์ครั้งแรกอยู่ที่แปดพันถึงห้าหมื่นเล่ม จะแบ่งเปอร์เซ็นต์ให้นักเขียนหกถึงแปดเปอร์เซ็นต์ โดยทั่วไปแล้วเงินเดือนนักเขียนแนวโรแมนติคมีจมน้อยอยู่ที่สองหมื่นหยวน ส่วนพวกนักเขียนนิยายทั่วไปที่ไม่ค่อยถูกพูดถึงจะได้เกือบๆ แปดพันหยวน บางครั้งอาจถูกรั้งแก โดยบางสำนักพิมพ์จะจ่ายให้ทั้งหมดอย่างน้อยสามพันถึงห้าพันหยวน โดยที่ไม่จ่ายค่าลิขสิทธิ์ให้ เมื่อทำยอดขายได้สามหมื่นเล่มขึ้นไป ก็จะได้ว่าเป็นหนังสือขายดี

สูงขึ้นไปอีกหน่อยก็คือนักเขียนมีจมนระดับตัวท็อป ปกติเป็นไปใต้ที่จะตีพิมพ์ครั้งแรกหนึ่งแสนถึงสามแสนเล่ม ค่าลิขสิทธิ์สูงสุดอยู่ที่สิบห้าเปอร์เซ็นต์ แต่มีนักเขียนเพียงไม่กี่คนในประเทศเท่านั้นที่สามารถทำได้ถึงจุดนั้น

...พูดง่ายๆ ก็คือซูหลี่คิดว่าหนังสือเหล่านั้นน่าจะมียอดขายทะลุ

หลายแสนเล่ม แต่จริงๆ แล้วเหตุการณ์แบบนี้เคยมีอยู่แค่ในปี 1913 เท่านั้น
ไม่ใช่ในปี 20XX

เหล่าเหมียวบอก "ส่วนโฉวชนที่เป็นระดับตัวท็อปจะมีจำนวนการตีพิมพ์
ครั้งแรกในช่วงสองปีที่ผ่านมายุ่งที่แปดหมื่นถึงหนึ่งแสน คำลิขสิทธิ์อยู่ที่
เก้าเปอร์เซ็นต์"

พระเจ้า! แปดหมื่นถึงหนึ่งแสน!

สองถึงสามเท่าของสามหมื่นสอง!

ซูหลี่ตกตะลึง "ถ้าอย่างนั้นทำไมตอนแรกพวกเราถึงพูดออกมาได้ว่า
จะตีพิมพ์สามหมื่นสอง ไม่แปลกใจเลยที่เขาจะโกรธขนาดนี้ ทำไมโฉวชน
ถึงไม่จุดไฟเผาสำนักพิมพ์หยวนเยวี่ยนนะ...อ้อ! มีเบอร์โทรติดต่อเขาไหมคะ
ฉันอยากจะโทรไปขอโทษเขา"

"เธอรู้อะไรหรือเปล่าว่าการเปรียบเทียบทำให้เกิดความงมงาย นี่คือวิธีการ
เจรจาต่อรองที่ฉันต้องการจะบอกกับเธอ...ในด้านการทำนิตยสารพวกเรา
ยังใหม่ ถึงแม้ว่าสำนักพิมพ์นี้จะมีมานานมากแล้วก็ตาม แต่เป็นครั้งแรก
ที่เราได้ทำนิตยแนวแฟนตาซีตะวันออก เราให้นักเขียนทั่วไปอยู่ที่แปดพัน
อยากออกหนังสือก็มา ไม่อยากทำก็ไปให้พินหน่าเสีย แต่เราให้โฉวชน
สามหมื่นสอง...สุดท้ายเพิ่มให้เป็นสี่หมื่นห้าพัน

เธอรู้อะไรใหม่ว่านี้หมายความว่ายังไง ถ้าให้เขาตีพิมพ์ครั้งแรกหนึ่งแสน
คิดเป็นคำลิขสิทธิ์สิบเปอร์เซ็นต์ เขาก็จะแสบปี่มาก...สมมติว่าหนังสือ
แต่ละเล่มมีราคาสามสิบห้าหยวน เราต้องให้คำลิขสิทธิ์เขาสามแสนห้าหมื่น
หยวน! สามแสนห้าเลยนะเธอ! พวกเราต้องแบกรับต้นทุนหนังสือต่อเล่ม
ประมาณยี่สิบสองเปอร์เซ็นต์ เธอลองคิดดูสิว่าเป็นเงินเท่าไร...พวกเราเป็น
สำนักพิมพ์นะ เจ้านายเราเป็นนักธุรกิจไม่ใช่หลู่ชวี่น* นักธุรกิจก็ต้องหาเงิน
พวกเราไม่ใช่แหล่งสังคมสงเคราะห์ในอุดมคติ หัวหน้าต้องให้เงินเดือนเธอ

* หลู่ชวี่น เป็นนามปากกาของ 'โจวจางโซ่ว' นักเขียนชาวจีนที่สำคัญคนหนึ่งของคริสต์ศตวรรษที่ 20 โดยมาก
จะเป็นผู้เขียนวรรณคดีจีนสมัยใหม่ รวมทั้งวรรณคดีจีนคลาสสิก

"ไว้ซื้อข้าวกิน เธอจะกินอะไร ถ้ามีแต่เพื่อว่าจะเอาเงินให้โจ้วชวนจนหมด"

ซูหลี่ "..."

"ที่ฉันพูดมีเหตุผลใช่ไหมล่ะ"

ซูหลี่ "..."

มีกับผีอะไรล่ะ

เหล่าเหมียวพูดต่อ "ตั้งนั้นจำนวนการตีพิมพ์ครั้งแรกคือสี่หมื่นห้าพัน และสำนักพิมพ์ของเราจริงจังมาก ให้ฟ้าดินเป็นพยาน เธอควรเอาเรื่องพวกนี้ไปบอกโจ้วชวน ถ้าเปรียบเทียบกับนักเขียนคนอื่นแล้ว จะเห็นว่าเขาได้เยอะกว่าหลายเท่า คนที่มั่นใจในตัวเองสูง จิตใจพวกเขาจะสั่นคลอนทันที ถ้าถูกโน้มน้าว เธอลองแสดงวาทศิลป์โดยการขายฝันให้เขาฟัง บอกว่าเป็นโครงการใหม่ของสำนักพิมพ์เรา เราต้องทำอย่างสุดความสามารถเพื่อให้เขาขายหนังสือเล่มนี้ให้ได้ ถึงเวลานั้นต่อให้ใช้วิธีขายหนังสือให้หมดแล้วค่อยเพิ่มจำนวนการตีพิมพ์ในครั้งต่อไปมันก็ไม่ต่างกันเท่าไร! เธอลองดูสิ ถ้าเธอพูดแบบนี้ เขาจะต้องใจอ่อนแล้วตอบตกลงแน่นอน..."

จากนั้นบเนิบหน้าของซูหลี่ก็เต็มไปด้วยคำถาม

"ฉันพูดไปหมดแล้ว รุ่งนี้เธอค่อยลองไปใหม่นะ"

หัวหน้า บ.ก. อย่างอวีเหยาปรบมือให้ซูหลี่ขึ้นมาก่อน ทันใดนั้นเอง ทั้งห้องทำงานต่างก็ปรบมือให้เธอเสียงดังเกรียวกราว มีเพียงซูหลี่เท่านั้นที่ใบหน้ายังเต็มไปด้วยคำถาม

เธอรู้สึกว่าเหล่าเหมียวจะไม่ยอมรามือ หากยังไม่เห็นเธอถูกโจ้วชวนทุบกับตาตัวเองสักครั้ง แล้วให้เขาจ่ายเงินค่าหีบห่อและค่าส่งพัสดุเพื่อส่งเธอมาทาง SF Express*

...ไม่รู้เหมือนกันว่าเพื่อนร่วมงานใหม่ไปเอาความอาฆาตแค้นขนาดนี้มาจากไหน

* SF Express เป็นชื่อบริษัทขนส่งพัสดุของจีน

แต่นี้ไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อการยื่นกอดกึ่งที่หน้าประตูรั้วบ้านของโจ้วชวน
ในวันที่สองเลย

โชคดีที่วันนี้โจ้วชวนดูเหมือนจะตื่นเช้า เพราะไม่มีอาการงัวเงีย
แต่อย่างใด สิบนาที่ให้หลังซูหลี่จึงได้ไปนั่งบนโซฟาในบ้านเขาอย่างราบรื่น
แต่ที่โชคร้ายก็คือหลังจากที่ชายหนุ่มเปิดประตูให้เธอ เขาก็ชงกาแฟดื่ม
และอ่านอีเมลอย่างไม่สนใจ นอกจากจะทำกาแฟสดแบบมือโปรให้ซูหลี่
ดื่มหนึ่งแก้วแล้ว เขาก็ทำท่าเหมือนเธอซึ่งนั่งอยู่ข้างแอร์โกวบนโซฟาเป็น
อากาศธาตุ

เป็นเพราะรู้อยู่แก่ใจว่าสำนักพิมพ์มีข้อเสนอที่ต่ำเกินไป ทำให้ซูหลี่
ขาดความมั่นใจในตนเอง เธอจึงนั่งก้มหน้าก้มตาอยู่บนโซฟา ไม่กล้าเอ่ยปาก
ออกมาแม้แต่น้อย

ดังนั้น...หนึ่งชั่วโมงต่อจากนั้น

เมื่อโจ้วชวนดื่มกาแฟและจัดการอีเมลของตนเองเสร็จเรียบร้อยก็
หันหน้ามา เขาเห็นหญิงสาวนั่งก้มหน้าอยู่บนโซฟากับเจ้าสุนัขพันธุ์ลาสกัน
มาลามิวต์ ท่าทางช่างดูน่าสงสาร

โจ้วชวน "..."

เมื่อรู้สึกได้ถึงสายตาของเจ้าของ เออร์โกวก็ยกอุ้งเท้าขึ้นมาสะกิด
หญิงสาวที่นั่งอยู่ข้างๆ

ซูหลี่ "..."

โจ้วชวนกระแอมแล้วพูดเสียงเรียบ "เมื่อวานเพิ่งตื่นนอนเลยมีอาการ
งัวเงีย ไม่ได้ทำให้คุณตกใจใช่ไหม"

ซูหลี่ "..."

กลัวจนแทบจะวิ่งหนีแล้ว ขอขอบคุณนะคะ

ฉันในตอนนี้อะเห็นท่านเทพก็ฉี่จะราดแล้ว

ซูหลี่ห้ามความคิดตนเองแล้วส่ายหน้า รู้สึกได้ว่าการที่โจ้วชวนเป็นฝ่าย
เริ่มต้นบทสนทนาดูเหมือนการแสดง จากนั้นเธอจึงขยับริมฝีปาก...พยายาม

อยู่นานก็ยิ่งรู้สึกกว่าเธอทำตามเทคนิคชายฝันที่เหล่าเหมียวบอกมาได้จริงๆ
ทำได้เพียงต้นซาลาเปาที่วางอยู่บนโต๊ะตรงหน้าแล้วเปลี่ยนเป็นพูดว่า...

"อาจารย์คะ ทานซาลาเปาสักหน่อยไหมคะ ตีมากาแพตตอนห้องว่าง
โนยามเช้าไม่ดีต่อสุขภาพ อีกอย่าง อาจารย์เหมือนจะเป็นหวัดอยู่นะคะ"

โจ้วชวนรับซาลาเปามา เหลือบมองสองครั้ง กินเข้าไปคำหนึ่ง แล้ว
หยันน้ำตาลน้ำตาลก็จ้องไปที่เธอ

"รสชาติไม่เลวเลย ขอคุณนะ แต่ผมอยากจะเตือนคุณไว้ ซาลาเปานี้
ไม่คู่ควรแก่คำลิขสิทธิ์แสนกว่าหยวนหรอกนะ"

ซูหลี่ "..."

ทันใดนั้นซูหลี่ก็ก้มหน้ามองตุลัญญา แล้วค่อยๆ เก็บกลับไปเงียบๆ...
เธอลังเลอยู่พักหนึ่งและยึดตัวตรง ก่อนจะอ้างคำพูดที่เหล่าเหมียวเคยบอกมา
พูดให้เขาฟังอย่างตะกุกตะกัก แต่เมื่อพูดไปเรื่อยๆ ก็คล่องขึ้นจนเกือบจะ
มั่นใจกับคำพูดของตนเองแล้ว ดังนั้นในตอนท้ายเธอก็จึงใช้วาทศิลป์กึ่งจริง
กึ่งเสแสร้ง

"อาจารย์คะ เซ็นสัญญาให้พวกเราเถอะนะคะ ให้โอกาสพวกเรา
สักครั้งเถอะค่ะ พวกเราจะขยันทำหน้าที่สื่อเล่มนี้ออกมาให้ดี...ขอเพียงแค่
มันเสร็จสมบูรณ์ หลังจากนั้นไม่ต้องพูดถึงการตีพิมพ์ครั้งแรกที่แสนเล่ม
หรอกค่ะ ต่อให้เป็นสองแสนพวกเราก็จะตั้งใจคว้ามมาเพื่อคุณให้ได้!"

โจ้วชวนบีบซาลาเปาที่เหลืออยู่ คิดใคร่ครวญแล้วยิ้ม "...คำพูด
ช่างชายฝันเสียจริง คุณคิดว่าตัวเองเป็นหมาเหเลี้ยง* ผู้มีพู่กันวิเศษหรือไง"

ซูหลี่ "..."

ท่านเทพคะ คุณจะเชื่อไหมว่าถ้าฉันถ่ายรูปคุณในสโตร์นี้แล้วโพสต์ลงใน
เว็บบอร์ดจะต้องมีคนแชร์เป็นล้าน บดขยี้โทมินจุน** ได้แน่ๆ แอชแท็ก

* หมาเหเลี้ยง ตัวละครเด็กหนุ่มชาวจากนิทานเรื่อง พู่กันวิเศษ (Magic Brush) ผู้ซึ่งสามารถเสกสรรสิ่งต่างๆ
ให้กลายเป็นจริงเพียงแค่จรดปลายพู่กัน

** โทมินจุน ชื่อพระเอกในซีรีส์เกาหลีเรื่องยายตัวร้ายกับนายต่างดาว โดยเป็นมนุษย์ต่างดาวที่อยู่บนโลกมนุษย์
มากกว่า 400 ปี หน้าตาหล่อเหลา แต่มักจะมีสีหน้าเรียบนิ่งเสมอ และนิสัยเย็นชาน

#ซ็อก! ยายตัวร้ายกับนายต่างดาว! ไบหน้าที่แท้จริงขององค์ชายผู้อ่อนโยน
ตั้งหยกคือนายตัวร้าย

โจ้วชวนผู้ที่ไม่รู้ว่ากำลังถูกตำหนิ ยื่นซาลาเปาที่เหลือในมือคืนให้
ซูหลี่และพูดสั้นๆ ว่า "กินเสีย"

ซูหลี่เหลือบมองซาลาเปาที่อยู่ในมือเขา แสดงสีหน้าราวกับว่า
ซาลาเปานั้นโรยยาเบื่อหนูลงไป เธอจึงทำท่าตกใจแล้วโบกมือปฏิเสธ

"ฉันเคยกินแล้วค่ะ ซาลาเปานี้ซื้อให้คุณโดยเฉพาะ คงจะไม่ดีถ้ามา
มือเปล่า..."

งั้นก็ซื้อมาสองลูกเลยสิ?

ชายหนุ่มเลิกคิ้ว กวาดตามองดูหญิงสาวที่นั่งอยู่บนโซฟาฝั่งตรงข้าม
เธอดูซื้อบ๊องเล็กน้อย แต่อาจเป็นเพราะความร้อนของซาลาเปาที่ถืออยู่ในมือ
เขาจึงรู้สึกว่าการทำอะไรเธอช่างดูสบายตา ต่างจากพวกเหล่าเหมียวราวฟ้ากับดิน

และคำว่า 'ซื้อให้คุณโดยเฉพาะ' หกพยางค์นี้ฟังแล้วก็รื่นหูเป็นพิเศษ

เมื่อทานของคนอื่นแล้ว ดังนั้นพอเอ่ยปาก น้ำเสียงของชายหนุ่มก็
เปลี่ยนเป็นนุ่มนวลขึ้นมามากขึ้นเล็กน้อย

"สาวน้อย คุณอย่ามาเสียเวลากับผมเลย สีมันท่านันต์กินไป
ปัญหาไม่ได้อยู่ที่เงิน...แต่หลังจากเรื่องนี้หลุดออกไป ผมจะถูกคนเขา
หัวเราะเยาะเอาได้ หยวนเยวี่นะเป็นบริษัทใหญ่ไม่เป็นไรหรอก แต่คนอื่น
เขาจะพูดถึงผมว่ายังไงล่ะ เขาจะพูดกันได้ว่าที่นี่ทำให้โจ้วชวนลดตัวลงมา
กอดขาบริษัทพวกเขา"

ยากนักที่คนเราจะพูดออกมาอย่างจริงจัง ชายหนุ่มพูดขึ้นขณะที่
โบกมือให้กับเจ้าหมาที่นั่งอยู่ข้างกายซูหลี่ไปด้วย เมื่อแอร์โกวกระโดดลง
จากโซฟามายังข้างกาย เขาก็ค่อยๆ ป้อนซาลาเปาในมือเข้าไปในปากของ
แอร์โกว...ชายหนุ่มปฏิบัติต่อสัตว์เลี้ยงของเขาอย่างใจกว้างและอบอุ่น
ส่วนซูหลี่มองไปที่เขาอย่างตรงไปตรงมา...

ทันทีที่ได้ยินสิ่งที่โจ้วชวนพูด เธอก็รู้สึกว่าเธอพูดไม่ผิดเลยสักนิด...

ก่อนจะจ้องไปที่หน้าต่างอันหล่อเหลาและเฉยเมย ราชินีของเขาแผ่กระจายออกมาอย่างสว่างไสว ทันใดนั้นเธอก็รู้สึกว่าคุณเองไม่เหลือความหวังใดๆ แล้ว...

ความหวังสุดท้ายนั้นไม่ใช่วาทศิลป์ของเหล่าเหมียว แต่กลับเป็นมือของโจ้วชวณที่ยื่นมาให้

เธอนึกคิดขึ้นมาได้ในทันใด ที่โจ้วชวณเป็นแบบนี้เพราะจำนวนการตีพิมพ์ครั้งแรกนั้นต่ำเตี้ยจนเกินไป เหมือนเป็นการไม่ให้เกียรติกัน จึงรู้สึกเหมือนโดนดูถูกและมีน้ำให้ขึ้นมาทันที อาจเป็นเพราะว่าเขาเป็นคนที่มีความภูมิใจและหยิ่งในศักดิ์ศรีมาก...

และคนแบบนี้...

ซูหลี่นั่งยึดตัวตรง "แต่ถ้าหนังสือที่ตีพิมพ์ครั้งแรกสี่หมื่นห้าพันเล่มขายหมดในทันที สัญญาชั่วคราวนี้อาจปรับเป็นเท่าตัวก็ได้นะคะ อาจารย์คะ ก่อนหน้านั้นหนังสือของอาจารย์ก็ขายได้เป็นแสนๆ เล่ม แต่ครั้งนี้นักสืบไม่มั่นใจว่าหนังสือตัวเองจะขายได้เยอะขนาดนั้นหรอกคะ"

โจ้วชวณตะลึงงัน ทันทีที่ได้ยิน เขาก็เงยหน้าขึ้นมามองเธอแวบหนึ่ง และยิ้มออกมาเผยให้เห็นฟันขาว

"นี่คุณช่วยผมหรือ"

หญิงสาวเริ่มแสดงความเข้มแข็งเพื่อให้โจ้วชวณยอมรับความพ่ายแพ้ และแสดงความอ่อนแอออกมา เธอเดินนวยนาดและยิ้มอย่างสวยงาม ก่อนจะไปกอดเขาไปมาให้เจ้าหมาที่นอนหมอบอยู่ข้างกายเป็นการปลอบขวัญ

"ฉันจำได้ คุณเคยพูดว่า 'หนังสือเทพเจ้าแห่งแม่น้ำลั่ว' เป็นนิยายเล่มใหม่ที่สุดยอดมากของคุณ"

โจ้วชวณเคยพูดไว้ แต่ถ้าเขาปฏิเสธไม่เท่ากับว่าเขาสิ้นน้ำลายตัวเองหรือ ดังนั้นจึงได้แต่เสียบไป ส่วนซูหลี่ก็แอบสังเกตสีหน้าของเขาอย่างระมัดระวัง เสียหายที่ชายหนุ่มไม่แสดงอารมณ์ใดผ่านทางสีหน้าเลย

สิบนาทีต่อมา โจ้วชวณก็ลุกขึ้นยืน ก้มลงมองใบหน้าริ้วเล็กของ

หญิงสาวที่มองตนเองอยู่บนโซฟาแล้วพูดขึ้น

"ผมมีความมั่นใจในตัวเองอยู่แล้ว แต่ว่ามันคงไม่ได้จริงๆ สำนักพิมพ์
หยวนเยวี่ไม่มีเสน่ห์มากพอที่จะดึงดูดให้ผมร่วมงานกับพวกคุณ...ขอบคุณ
สำหรับซาลาเปาของคุณ ถึงแม้ว่ากาแฟของผมจะไม่ได้ราคาถูกละก็ตาม
เออร์โกว่ ส่งแขก"

"โธ่!"

ซูหลี่ "..."

วันนี้โจ้วชว่นเป็นสุภาพบุรุษจริงๆ

ทัศนคติอันแสนเยอหยิ่งของเขาทำให้ผู้คนสิ้นหวัง

ซูหลี่รู้ว่าหากตอนนี้อยู่ต่อะไรออกไปคงจะยิ่งน่ารำคาญ ตัวเธอก็
ไม่มีความมั่นใจใด จึงทำได้เพียงยืนขึ้นก่อนวางนามบัตรลงแล้วพูดประโยค
ที่ฟังดูไร้สาระว่าถ้าหากเปลี่ยนใจ สามารถติดต่อกลับได้ตลอดเวลา ก่อนจะ
บอกลาเขาด้วยเสียงอันแผ่วเบา จากนั้นชายหนุ่มก็มองหญิงสาวที่ก้มหัวให้
แล้วเดินจากไป...

ขณะที่เธอกำลังจะเดินออกจากโถงทางเดิน ทันใดนั้นหางตาก็เลื้อบ
ไปเห็นบางสิ่งที่คุ้นเคย จึงหยุดเดิน เลิกก้าวสูง ก่อนจะถอยหลังสองก้าวแล้ว
ย่อตัวลง...อดไม่ได้ที่จะยื่นมือไปยังกองขยะเก่าที่วางอยู่ข้างห้องโถงซึ่งถูก
ห่อไว้เหมือนกำลังจะเอาไปทิ้ง แล้วดึงคอลเล็กชั่นภาพวาดออกมาหนึ่งฉบับ

เพียงแค่มองหน้าปกซูหลี่ถึงกับตะลึงตาค้าง นึกไม่ถึงเลยจริงๆ ว่า
จะได้เจอสิ่งนี้ในบ้านของโจ้วชว่น...คาดไม่ถึงว่าจะเป็นคอลเล็กชั่นภาพวาด
ของแม่นางเจียน แถมยังเป็นรุ่นลิมิเต็ดอี디션ห้าสิบฉบับแรกพร้อมลายเซ็น
ด้วย

เมื่อก่อนเธอกับ Mr. L เคยช่วยกันแย่งชิงคอลเล็กชั่นภาพวาดนี้ถึง
สี่ห้าวันจนนอนหลับไม่สนิทอยู่หลายคืนเลยทีเดียว แต่สุดท้ายก็ได้มาไว้
ในครอบครอง ก่อนจะร้องไห้โฮๆ ด้วยกันทั้งคืนเพราะตื่นตื่นจนทนไม่ไหว...
ในที่สุดคอลเล็กชั่นภาพวาดฉบับนี้ได้กลายมาเป็นเหมือนหนังสือรับรอง

ความเป็น 'ดิงผู้คลั่งไคล้แม่มางเจียน'

... โจ้วชวณมีคอลเล็กซ์ภาพวาดฉบับนี้ได้อย่างไร

เธอถือตรงมุมของคอลเล็กซ์ภาพวาดไว้แล้วหันไปหาโจ้วชวณด้วย
สีหน้ามึนงง ไม่สามารถซ่อนความประหลาดใจเอาไว้ได้

"อาจารย์คะ คุณก็ชอบแม่มางเจียน..."

ยังพูดไม่ทันจบประโยค เธอหันไปมองโจ้วชวณอีกครั้ง และในวินาทีนั้น
ก็พบว่าเขาแปลงร่างไปแล้ว...

เหลือเพียงชายหนุ่มคนหนึ่งที่เคยเปลี่ยนไปอย่างฉับพลัน เขาใช้มือข้างหนึ่ง
ยันโซฟาเอาไว้ กระโดดขึ้นสูงยิ่งกว่าหลิวงเสียง* จากนั้นก็แปลงร่างเป็นยูเซน
เซนตัสโอ โบลต์** นักวิ่งร้อยเมตรที่รีบวิ่งมาตรงหน้าเธอแล้วแย่งหนังสือไป!

... ชูหูลี่ไม่เคยเห็นหนุ่มเนิร์ด*** ที่คล่องแคล่วว่องไวเช่นนี้มาก่อน และ
ในเวลาที่นี่หนุ่มเนิร์ดกำลังยืนอยู่ตรงหน้าเธอด้วยใบหน้าที่ไม่แสดงอารมณ์
เขาก็หันตัวเพื่อยึดคอลเล็กซ์ภาพวาดฉบับนั้นกลับไปที่ยังคงขยับเขยื้อนอย่าง
รวดเร็ว

"หลานสาวผมชอบนะ ปิดเทอมฤดูร้อนนี้เข้ามาเที่ยวเล่นที่บ้านผม...
สำหรับนิกวาดนอกกระแสแบบนี้ แฮ่! ยังไม่คู่ควรมาล้างเท้าให้ผมเลย"

เมื่อพูดจบก็จามออกมา ปลายจมูกนั้นเริ่มแดง

ชูหูลี่ยังรู้สึกช็อกไม่หาย เธอได้แต่จ้องใบหน้าที่อันหล่อเหลาสว่างาม
ของชายหนุ่มที่กำลังเหยียดหยามด้วยท่าทีเย็นชาและนิ่งเฉย...

'ยังไม่คู่ควรมาล้างเท้าให้ผมเลย'

'ยังไม่คู่ควรมาล้างเท้าให้ผมเลย'

'ยังไม่คู่ควรมาล้างเท้าให้ผมเลย'

* หลิวงเสียง เป็นอดีตแชมป์โลกและเหรียญทองโอลิมปิกในการแข่งขันวิ่งกระโดดสูงชาวจีน

** ยูเซน เซนต์สโอ โบลต์ เป็นอดีตนักวิ่งระยะสั้นชาวจาเมกา โดยได้รับการยอมรับว่าเป็นนักวิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดตลอดกาล

*** เนิร์ด คือคนที่ดูมีสติปัญญาดีกว่าคนปกติ ชอบเก็บตัวอยู่แต่ในบ้าน และส่วนใหญ่จะถูกเพื่อนๆ มองว่าเป็นเด็กเรียนหรือหนอนหนังสือ

ซูหลี่ "..."

ร้ายกาจเหลือเกิน

ท่านเทพ...เป็นสาวน้อยซาคุระ มือปราบไฟท่าไรต์* หรอกเหรอ

* สาวน้อยซาคุระ เป็นตัวละครจากการ์ตูนเรื่อง 'ซาคุระ มือปราบไฟท่าไรต์' เธอเป็นสาวน้อยอายุ 10 ขวบ ซึ่งชีวิตพลิกผันต้องกลายเป็นมือปราบไฟท่าไรต์ เป็นผลงานของ Clamp กลุ่มนักวาดที่มีชื่อเสียงในญี่ปุ่น ตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อเดือนพฤษภาคม ปี 1996

บทที่ 7

ขณะนั้นโจ้วชวนจุมุกแดงกำ ประกอบกับตอนที่เซ็ดคางอันสวยงามขึ้นมา แล้วพูดแบบมีจริตหญิงว่า 'ยังไม่คู่ควรมาล้างเท้าให้ผมเลย' ช่างมีเสน่ห์เหลือเกิน

ซูหลี่ไม่กล้าทำอะไรไปมากกว่านั้น จึงรีบเดินก้มหน้างอคอกไปอย่างรวดเร็ว

โจ้วชวนยืนอยู่ตรงทางเข้าและมองดูหญิงสาวที่น่าสงสารเดินจากรไป รอนจนกระทั่งไม่เห็นแม้แต่เงาของเธอ จึงละลายตาและพูดเหน็บแนมเจ้าสุนัขตัวโตที่ยืนเกาะอยู่ตรงประตูรั้วเหล็ก

"ไปก็ไปแล้ว ยังจะมองอะไรอีก เข้ามา"

สุนัขตัวโตกระโดดลงมาอย่างไม่เต็มใจ พร้อมกันนั้นเจ้าของของมันก็หันหลังเดินเข้าไปในบ้าน เมื่อเดินผ่านโถงทางเดิน ชายผู้นี้ก็ถิปกองขยะเก่าๆ ที่เอนเอียงไปมา และขณะที่เดินผ่านไปะวางชุดน้ำชา เขาก็เขี่ยกระตาะใบเล็กๆ ที่มีหมายเลขโทรศัพท์และคิวคิวของใครบางคนลงถึงขยะอย่างง่ายดาย

เออร์โกว่าตามเข้ามา จากนั้นก็ใช้จุมุกตอมดมไปทั่ว เจ้าสุนัขตัวโตเอาหัวมุดลงไปในถังขยะแล้วดึงหัวออกมา จากนั้นยกขาขึ้นและคู้ถึงขยะ

ด้วยอุ้งเท้า...

โจ้วชวน "..."

เขาจ้องเจ้าสุนัขอย่างหนึ่งเฉยอยู่สามวินาที และในวินาทีนั้นสีหน้าของชายหนุ่มก็เปลี่ยนเป็นอามิตพพร้อมกับความหูของเจ้าสุนัขตัวโตเอาไว้แน่นอน

"แคร์บัสสินบนเป็นซาลาเปาลูกเดียว ถึงกับทำให้แก่ไปไม่เป็นเลยหรือไง! เจ้าหมาบ้านที่กินอาหารนอกเป็นกะละมัง ค่าอาหารที่ฉันซื้อมาประเคนให้ในแต่ละเดือนซื้อซาลาเปาให้แก่ได้เป็นต้น!"

เออร์โกเวตดึงหัวของมันออกมาจากมือชายหนุ่มและสะบัดหัวไปมา อุ้งเท้าใหญ่โตนั้นเหยียบบนกระดาดแผ่นเล็กๆ... โจ้วชวนเหลือบตามองและก้มลงหยิบกระดาดแผ่นนั้นขึ้นมา เขาเพ่งมองมันอย่างจริงจัง นี่ไม่ใช่นามบัตรทั่วไป แต่เป็นการเขียนทั้งเบอร์โทรศัพท์และเบอร์คิวคิวด้วยมือล้วนๆ

ไม่มีนามบัตรที่ดูจริงใจกว่านี้หรือไง หรือว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นเพียงพนักงานชั่วคราวของสำนักพิมพ์หยวนเยวี่

เดี๋ยวนะ ที่แท้สำนักพิมพ์หยวนเยวี่ส่งพนักงานชั่วคราวมาเล่นละครตบตาฉัน?

...ช่างกล้านักนะพวกคนเลย!

ด้วยพลังแห่งจินตนาการที่ล้นเหลือทำให้ไฟแห่งความโกรธในดวงตาลุกโชติฉานขึ้นในชั่วพริบตา เขาโยนแผ่นกระดาดลงบนโต๊ะคอมพิวเตอร์แล้วหันหลังไปเก็บขยะและล้างมือ หลังจากล้างมือก็เดินกลับไปโต๊ะคอมพิวเตอร์แล้วเปิดเอกสารดูตัวอักษรที่นำมาซึ่งความฮึกเหิมในการทำงานและเปลวไฟแห่งความโกรธ...

เมื่อเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้งก็พบว่าเป็นเวลาประมาณบ่ายสามโมงแล้ว ขณะที่โจ้วชวนกำลังยึดเส้นยึดสาย หางตาเขาบังเอิญเหลือบไปเห็นแผ่นกระดาดบนโต๊ะที่เขาวางไว้ในตอนเช้า... เขานิ่งมองไปยังกระดาดเป็นเวลาสามวินาที หลังจากนั้นก็ตัดสินใจว่าไม่อยากจะมานั่งเสียใจไปตลอดชีวิตกับสิ่งที่ไม่ได้ลงมือทำ... เขาจึงหยิบกระดาดแผ่นนั้น ก่อนจะ

กดเปิดคิวคิวสองหน้าต่างซ้ายขวาขึ้นมาในเวลาเดียวกันเพื่อเพิ่มเพื่อน

ปลายนิ้วเรียวกดบนแป้นพิมพ์ เมื่อคลิกเมาส์ที่คำว่า 'ค้นหา' ก็เกิดเสียงดัง 'คลิก' ที่คมชัดและไพเราะ และทันทีที่ผลการค้นหาปรากฏขึ้น ชายหนุ่มก็เหลือบมองรูปโปรไฟล์คิวคิวที่แสนคุ้นเคยและอุทานขึ้นมาอย่างงงงววย

"เอ๋?" ตาสีน้ำตาลหรือลงเล็กน้อยเพื่อเพ่งมองให้ชัดอีกครั้ง...

'ผลการค้นหา : มือปืนไซเบอร์ที่ลิ่งเชิฌมา'

ไว้จวบจับเมาส์และนั่งนิ่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์เป็นเวลาสามสิบวินาที ในวินาทีที่สามสิบเอ็ด โบกหน้าอันหล่อเหลาและร้ายกาจของชายหนุ่มเริ่มขยับและซัดเผือดลงในทันที เขาจึงขยับเมาส์ไปยังเดสก์ท็อปคิวคิวทางด้านซ้าย แล้วเปิดดูอีกที... พอเปิดดูแล้วก็พบว่ามึรูปโปรไฟล์และลักษณะที่ตรงกันทุกประการ กล่องข้อความการสนทนายังไม่ทันได้ปิด ลักพักก็มีข้อความส่งเข้ามาพร้อมไฟล์น้ำเงินกะพริบแบบเร็วๆ...

มือปืนไซเบอร์ที่ลิ่งเชิฌมา : ไร่เอ๊ย! โดนปฏิเสธอีกแล้ว!!!

มือปืนไซเบอร์ที่ลิ่งเชิฌมา : ให้นั้ญ่าอีกครั้งหนึ่งนะว่าหมาที่นักเขียนบางคนเลี้ยงยังดูเป็นมิตรกว่าอีก!

มือปืนไซเบอร์ที่ลิ่งเชิฌมา : ทำไ้ในช่วต้นปีนี้ถึงโกหกนักเขียนยากนัก เอ๊ะ? ฉันแสดงความจริงใจมากที่สุดในชีวิตฉันแล้วนะ ขออ้งให้เขาเซ็นสัญญาตีพิมพ์ให้! แถมยังซื้อซาลาเปาไปให้ด้วย! เป็นครั้งแรกในชีวิตเลยนะที่ซื้ออาหารเข้าไปให้ผู้ชายนะ! ไม่เพียงแต่ไม่ขอบคุณ หนำซ้ำยังพูดว่าซาลาเปาของฉันไม่คู่ควรที่จะมาแลกกับค่าลิขสิทธิ์เป็นแสน!

มือปืนไซเบอร์ที่ลิ่งเชิฌมา : นั้นเป็นเรื่งของซาลาเปาเหรอ มันเป็นเรื่งหัวใจของหญิงสาวอย่างฉันต่างหากละ!!!

มือปืนไซเบอร์ที่ลิ่งเซียมมา : หัวใจของหญิงสาวอย่างเรามันไม่มีค่านี้!!!

มือปืนไซเบอร์ที่ลิ่งเซียมมา : QAQ กลับไปที่ห้องทำงานก็ยังคงโดนชายตุงตุงโตะข้างๆ หัวเราะเยาะอย่างบ้าคลั่งอีก แล้วยังมีหน้ามาถามฉันอีกนะว่ามีอะไรให้ช่วยหรือเปล่า... นายว่าพรุ่งนี้ฉันจะไปหาเขาอีกดีไหม หรือจะลองเอาใจกฎหมายไซเบอร์มาที่ดูดีขึ้นมาหน่อยไปฝากเขาสักขามดี

โจ้วชวนพิมพ์ตอบกลับเธอแค่ '...' จากนั้นก็กดส่งไป ในช่องการสนทนาบนหน้าจอลึบปรากฎเพียง

Mr. L ที่หายไป : ...

โจ้วชวน "..."

เขาคงใจสุดขีดจนมีปฏิกริยาตอบสนองโดยการกดปลั๊กคอมพิวเตอร์ออกอย่างรวดเร็ว

วันนี้ซูหลี่พบว่า Mr. L ที่ส่งข้อความมาให้เธอเพียง '...' หายตัวไปในช่วงประมาณบ่ายสามโมงอย่างลึกลับ

สิ่งที่ไม่รู้ก็คือในขณะที่เดียวกันนั้น ในเขตพื้นที่หุบเขาใจกลางเมือง G มีนักเขียนที่เพิ่งแตะระดับยอดพีระมิดคนหนึ่งกำลังคิดไม่ตกเรื่องของเธอ นางนั่งโง่ๆ กอดหมอนอยู่บนโซฟา มีท่าที่ซังกะตายทั้งวัน ในหัวสมองว่างเปล่า ไม่มีเรื่องของตัวเองเลขสักตัว ราวกับว่าเขาพลาดค่าลิขสิทธิ์ไปเป็นหลักพันล้าน

พอนึกถึงเรื่องของตัวเองคุยกับผู้ดูแลระบบเมื่อไม่กี่วันก่อน เธอเพิ่งได้งานที่สำนักพิมพ์แห่งหนึ่งแล้วแต่กดันนักเขียนคนหนึ่งซึ่งไม่เคยพบหน้าเขาเองก็รู้สึกตกใจในความซอซอซอของเธอแล้วพูดต่างๆ นานานว่า 'ฮ่าๆๆๆๆ ในวงการนักเขียนก็มีพวกบ้าอยู่เยอะแยะเลย' เธอเพิ่งจะรู้หรือว่าในเวบบอร์ดมีไว้ให้แสดงละคร นักเขียนที่ซู่เซียมทำคนนอกสั้นขวัญผวาคนนั้น...! อะไร

เทือกๆ นั้น...

ในเวป่ต่างจากความจริงอะไรกัน หรือว่าสาวน้อยคนนี้กำลังตำราเธออยู่
เราเองก็ดันเห็นดีเห็นงามคุยกับเธออย่างมีความสุข พวกนี้เวยะเวยัย
ตัวเองอยู่อย่างนั้นแหละ

"..."

มุปากของนักเขียนหนุ่มซึกกระตุก เขาลูบหูที่ยืดยาวของเออร์โกวไปมา
เพื่อปลอบประโลมหัวใจอันปวดร้าวของตน

เมื่อถึงเวลาเที่ยงคืนซูลีก็เริ่มหาวและกำลังคิดว่าพุงนี้จะมีอาหารเข้า
อะไรไปให้สาวน้อยซากรุระ มือปราบไฟทาร์ตตี ขณะเดียวกันนักเขียนหนุ่ม
ก็ได้รวบรวมความกล้าที่จะเสียบปลั๊กคอมพิวเตอร์อีกครั้ง

เขาเปิดคอมพิวเตอร์ ทำเป็นไม่มองว่าตนเองมีไอดีสำรองอยู่ ชายหนุ่ม
เข้าสู่ระบบด้วยไอดีหลัก และดีใจที่ได้เห็นว่านักเขียนมือเทพเจียงอวีเจิง
กำลังออนไลน์อยู่...เจ้าหนุ่มคนนี้ก็เคยเป็นนักเขียนมือเทพผู้อยู่ปลายยอด
พีระมิต ส่วนใหญ่จะเขียนแนวสยองขวัญสืบสวนสอบสวน นับได้ว่าเป็น
พี่ชายและเพื่อนที่ดีของโจ้วชว่น เพียงแต่ว่าพักนี้เขียนแนวสยองขวัญ
สืบสวนสอบสวนไม่ค่อยเป็นที่นิยมสักเท่าไร ฮีตหลักที่เขาเขียนออกมานั้น
ค่อนข้างขายได้ยาก ทำให้ความนิยมของผู้อ่านลดลงไปบ้าง...โจ้วชว่นใช้
ฟังก์ชันการลั่นในช่องแชตลั่นทักอีกฝ่ายถึงสองครั้ง ส่วนอีกฝ่ายส่งมาเพียง
เครื่องหมายคำถามที่ลั่นและกระซิบ...

โจ้วชว่น : เกิดเรื่องแล้ว

อีกฝ่ายนั่งเงิบไปสามสี่วินาที

เจียงอวีเจิง : อะไร ในที่สุดนักอ่านก็เห็นธาตุแท้ของนายแล้วแหละ

โจ้วชวน : ไม่ใช่...เห็นเห็นอะไรกันล่ะ ฉันแสดงออกจะเก่ง เป็น
องค์ชายโจ้วชวนผู้อ่อนโยนดั่งหยก

โจ้วชวน : ออสการ์ตีตรารางวัลตุ๊กตาทองฉันไว้หนึ่งรางวัล

โจ้วชวน : ...เข้าเรื่องเลยละกัน นายยังจำเรื่องที่ฉันรวบรวมงานเขียน
ให้เกม 'X' ที่เป็นข่าวดังแล้วก็ได้เข้าไปอยู่ในวงการโดจินได้ไหม ตอนที่
ปลอมตัวเป็นนักเขียนโนเนมแต่งบทบรรยายให้เข้ากับภาพที่นักวาดวาดขึ้นมา
และยังมีผู้ดูแลระบบชื่อบ๊ออีกคนหนึ่ง

เสียงอวีเจิง : จำได้สิ จำได้แม่นเลยว่าท่านเทพโจ้วชวนเหมือนพวกเพี้ยนๆ
ที่เคยพูดกับฉันว่า 'ฉันแค่เขียนไม่กี่พันตัวอักษรอย่างสบายๆ คนพวกนั้นก็
ตกตะลึงจนยกให้ฉันเป็นเทพ' 'ผู้ดูแลระบบตัวน้อยอนุมัติโพสต์ฉันแล้ว
หะๆๆๆ' 'พวกเขาตกใจกันมากที่ AB เป็นคู่จิ้นกันจริงๆ ฮ่าๆๆๆ พวกโง่
บทพวกนี้ล้วนแล้วแต่เป็นบทที่ฉันสร้างขึ้นมา แค่นั้นพยกหน้า ไม่ว่า AB
จะเป็นคู่จิ้นระหว่างคนกับหมาตัวหนึ่งก็เป็นได้ทั้งนั้น'...เรื่องพวกนี้นาย
เคยพูดมันขึ้นมา แล้วคนที่นายเรียกว่า 'ผู้ดูแลระบบตัวน้อย' คือผู้ดูแล
คนไหนนะ

โจ้วชวน : เป็นเธอ

เสียงอวีเจิง : ยังไงนะ เกิดอะไรขึ้น นายมีความรักบนโลกออนไลน์กับ
เธอเหรอ

โจ้วชวน : รักอะไรกัน เธอก็เป็นผู้หญิงคนหนึ่ง แต่ฉันไม่ได้บ้านะ
เหมือนโชคชะตานำพามาให้เจอกัน บังเอิญมากที่ตอนนี้ผู้ดูแลระบบได้
กลายมาเป็น บ.ก. ของฉันไปแล้ว ตอนเข้าเธอเพิ่งมาที่บ้านแล้วก็เอา
ซาลาเปามาให้สองลูก บอกกับฉันว่าตีหมาแพะในตอนที่ท้องว่างไม่ดีต่อ
สุขภาพ แล้วยังพยายามให้ฉันเซ็นสัญญา กับสำนักพิมพ์ที่เสนอจำนวน
การตีพิมพ์ครั้งแรกที่สี่หมื่นห้าพันเล่ม

โจ้วชวน : สุขภาพของฉันจะดีหรือเปล่านั้นก็ยวอะไรกับเธอ

โจ้วชวน : แต่นั่นไม่ใช่ประเด็นหลัก

โจ้วชวน : ประเด็นหลักมันอยู่ที่สัญญาฉบับนั้น

เจียงอวีเจิง : ทำไม่ถึงได้บังเอิญขนาดนี้ ฉันทันทีก็มีแฟนคลับที่ติดตามกันมานานได้เข้าไปทำงานที่สำนักพิมพ์หยวนเยวี่ ฮ่าๆๆ ไม่แน่ว่าพวกเขาทั้งสองอาจจะเป็นเพื่อนร่วมงานกันก็ได้!

โจ้วชวน : ว้าว แฟนคลับคนนั้นของนายชื่ออะไรหรือ

เจียงอวีเจิง : นายไม่รู้จักหรือ กถามไปก็เท่านั้น นายเพิ่งบอกว่าอะไรนะ นายกับผู้ดูแลระบบคนนั้นรักกันบนโลกออนไลน์มานานถึงสามปีแล้วหรือ! แล้วเธอยังโน้มน้าวให้นายเซ็นสัญญาแย่ง ที่มีจำนวนการตีพิมพ์แค่สี่หมื่นห้าพันเล่มด้วย?! เล่มไหน ใช้ 'หนังสือเทพเจ้าแห่งแม่น้ำลั่ว' ที่นายตั้งใจไว้ว่าถ้าจำนวนการตีพิมพ์ไม่ถึงแสนจะไม่เซ็นสัญญาหรือเปล่า พระเจ้า?!

โจ้วชวน : ก่อนอื่นคือเราไม่ได้มีความรักบนโลกออนไลน์ เป็นเพียงความสัมพันธ์ที่บริสุทธิ์และสวยงามระหว่างเจ้าของกับสัตว์เลี้ยง อีกอย่างเธอไม่รู้ว่ฉันทันทีคือ Mr. L แต่สัญญา 'หนังสือเทพเจ้าแห่งแม่น้ำลั่ว' ที่กำลังจะเซ็นก็ไม่ได้แย่ สุดท้ายเธอเห็นคอลเล็กชันภาพวาดฉบับลิมิเต็ดอิดิชั่นของแม่นางเจียนตรงโง่ทางเดินก่อนออกจากบ้าน ตอนนั้นเราอดหลับอดนอนแย่งมันมาด้วยกัน ฉันทันทีกลัวว่าเธอจะคว้ามันมาไม่ได้...โอ๊ย ไม่พูดละพอพูดถึงตรงนี้แล้วฉันไม่ควรใจอ่อนทำความดี นายว่ากรรมมันจะตามมาหรือยัง...แต่นั้นไม่ใช่ประเด็นหลัก สิ่งสำคัญคือทำที่ฉันมันเลวร้ายจนทำให้เธอต้องหอบสัญญาการตีพิมพ์สี่หมื่นห้าพันเล่มนั้นเดินออกไปจนลับตา

เจียงอวีเจิง : กับจำนวนการตีพิมพ์แค่นี้ จริงๆ ก็สมควรแล้วที่เธอจะเดินออกไป ไม่เห็นจะเป็นปัญหาอะไรเลย...ในเมื่อเธอไม่รู้สักหน่อยว่านายคือ Mr. L แล้วนายจะตื่นตกใจไปทำไม

โจ้วชวน : ความจริงนะ ต่อให้ปิดไว้ยังไงก็ไม่มิดหรอก ฉันทันทีกลัวว่าเธอจะมารู้ทีหลัง พอถึงวันนี้ก็ไม่ให้เกียรติเธอและหยาบคายจนน่ารังเกียจจนเธอต้องเดินออกไป ฉันทันทีจะเขียนหนังสือที่มีชื่อว่า 'บ้ายบาย หลายปี

ที่เคยรัก แม่นางเจียนขององค์ชายโจ้วชวนผู้อ่อนโยนดั่งหยก' ให้ตัวเอง
จากนั้นมันก็จะอยู่ในร้านหนังสือชั้นนำ และเป็นหนังสืออีบุ๊กที่อยู่ใน
รายการหนังสือขายดี

เสียงอวี๋เฉิง : ฮ่าๆๆๆๆๆๆๆๆ!!!

โจ้วชวน : ...หัวเราะพอหรือยัง นี่เห็นฉันเล่าเรื่องตลกให้ฟังหรือ

เสียงอวี๋เฉิง : กำลังอยากนอนอยู่พอดี ขำจนหายใจว่องเลย

โจ้วชวน : ถ้ามายหน้อยว่าจะทำยังไงดี!

เสียงอวี๋เฉิง : อะไรคือทำยังไง ฮ่าๆๆๆๆๆ ก็เซ็นนะสิ!!

โจ้วชวน : สัญญาที่จำนวนการตีพิมพ์ครั้งแรกอยู่ที่สี่หมื่นห้าพันอะนะ!
สี่หมื่นห้าพัน! ถ้าเป็นนาย นายจะเซ็นหรือ นี่นายกำลังพูดภาษาคนอยู่
หรือเปล่าเนี่ย

เสียงอวี๋เฉิง : จะตีพิมพ์เท่าไรแต่ก็ยังไม่ได้หมายถึงการขายนี้ トラบได
ที่สามารถขายได้ ค่าลิขสิทธิ์นายจะลดลงไหม อีกทั้งกำลังพูดถึงลิขสิทธิ์
หนังสือการ์ตูนมังงะและลิขสิทธิ์เกมอยู่ไม่ใช่หรือ ลิขสิทธิ์ทั้งหมดก็เป็นเลข
เจ็ดหลัก จะว่ายังไงถ้านายได้ค่าตีพิมพ์เป็นแสนๆ หยวนอีก

โจ้วชวน : ทำไมนายถึงมีข้ออ้างเหมือนกันกับเธอ สมรู้ร่วมคิดกัน
เรียบร้อยแล้วใช่ไหม ค่าลิขสิทธิ์การตีพิมพ์ไม่ใช่ประเด็น เงินนั้นยังไม่พอ
ค่าอาหารสุนัขของเจ้าเออร์โก้วเลย...นายรู้ว่าฉันต้องการอะไร

เสียงอวี๋เฉิง : อ้อ ไม่อยากอยู่ตรงกันพีระมิตแล้วใช่ไหมหรือเปล่า อยากจะ
ป็นเขาวางั้น ก้ากๆ

โจ้วชวน : เมื่อฉันกำลังมีช่วงวัยที่รุ่งโรจน์ กลับต้องมาเป็นฐานให้นาย
เหยียบขึ้นไปข้างบน มันน่าโมโหชะมัด

เสียงอวี๋เฉิง : ฮ่าๆๆๆๆๆ นายกำลังมีช่วงวัยที่รุ่งโรจน์ งั้นก็เลิก
ทำหนังสือเล่มนี้ ค่อยขยันทำเล่มหน้าแล้วชี้คอดฉันขึ้นยอดพีระมิต ฉันจะ
ไม่ไปไหนแน่นอน!

เสียงอวี๋เฉิง : ที่นายตั้งอยู่แบบนี้ไม่ได้อยากให้ฉันเกลียดล่อมาให้

เซ็นสัญญาหรือกหรือ ไม่อย่างงั้เธอก็เป็นสัตว์เลี้้งตัวน้อยที่นายเลี้้งไว้ตั้งสามปี หรือว่านายไม่สนใจอะไรเลย ถ้าสัตว์เลี้้งตัวน้อยโกรธขึ้มาแล้วกลายเป็นก๊อตซิลล่า นายจะทำงั้เง ไม่มีปัญหาอะไรหรือก หรือเง ไปเถอะ

เจี้งอวีเจี้ง : อีกอย่างหนึ่ง สำนักพิมพ์หยวนเวี้ยมี่ระดับ ต่อให้เซ็นก็ไม่มีผลเสี้ยต่อการก้าวไปสูเป้าหมายสูงสุดของนายหรือก

โจ้วชวน : เซ้กับผี้ะไร นายไปเถอะไป

เจี้งอวีเจี้งที่ฟี้งพาอะไรไม่ได้เลยก็ออกจากการสนทนาไป ส่วนโจ้วชวนปิดคอมฯ พร้อมกับจิตใจที่สับสนวุ่นวายมากกว่าเดิม

เขาลุกขึ้ไปอาบน้ำและลงไปนอนบนเตียงรอบหนึ่ง ก่อนจะลุกขึ้มานั่งไขว่ห้างพร้อมกับกระดิกขาแล้วจ้องไปยังกระดาดแผ่นเล็กที่เขียนด้วยมือและเลือนรางจนแทบมองไม่เห็นตัวหนังสือ เขาใจลอย...เป็นแบบนี้อยู่สองช่วโมง กระทั่งใกล้ถึงตอนดี่สอง ในหัวของชายหนุ่มเต็มไปด้วยประโยคนั้นของเจี้งอวีเจี้ง 'ฮ่าๆๆๆ นายกำลังมีช่วงวัยที่รุ่งโรจน์ งั้นก็เลิกทำหนังสือเล่มนี้ ค่อยขยันทำเล่มหน้า'...

โจ้วชวน "..."

ที่เจี้งอวีเจี้งพูดมาก็ถูก?

ไม่ ที่เขาพูดมามันไม่ถูก นี่ฉันคาดหวังอะไรอยู่ คาดหวังเหมือนตอนอยากให้อเธอช่วยกอดนุ้มตีโพสดีตัวเองในปีนั้น?

แต่ฉันยังมีหนังสือเล่มต่อไปให้ทำอีกมากมาย และถ้าจะช่วยเธอด้วยความรู้สึกส่วนตัวก็ดูเหมือนว่ามันไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไร...

โจ้วชวนคิดวกลงไปมาจนตึกตื่น ในที่สุดก็เอี่ยมมือควานหาโทรศัพท์ออกมาอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว บนหน้าจอโทรศัพท์นั้นส่องสว่างปรากฏให้เห็นตัวเลขเพื่อให้ส่รหัสผ่านเข้ามือถือ เขาจึงพิมพ์ข้อความ

'พ่ूंนี่ตอนสิบเอ็ดโมงครึ่งนำสัญญาเข้ามาด้วย'

คิดแล้วคิดอีก พุดแบบนี้ยังไม่พอ จึงเพิ่มไปอีกหนึ่งประโยค

'ถ้าเลยเวลาจะไม่รอ'

แล้วจึงกดส่งไป จากนั้นก็ได้ยินเสียงเตือนว่าส่งข้อความไปถึงแล้วดัง 'ดิง' ชายหนุ่มที่กำลังนั่งไขว่ห้างพร้อมกระดิกเท้าหยุดการกระทำ... และตระหนักได้ว่าสิ่งที่ทำลงไปในตอนนี้อาจแก้ไขได้อีกแล้ว ต้องคิดให้ดีขึ้นเดี๋ยวนั้นเขาก็โยนโทรศัพท์อย่างรวดเร็วแล้วพลิกตัวไปมาอยู่บนเตียง ก่อนจะเอามอนทูปหัวตนเองอย่างแรง!

เสียงดัง 'ตุบ!'

ดังมากจนเจ้าสุนัขที่นอนหลับไหลอยู่ในคอกสะดุ้งตื่นตกใจ มันเงยหน้าขึ้นมาด้วยสายตาง่วงงุน และมองไปที่เจ้าของซึ่งกำลังตกอยู่ในความบ้าคลั่งอย่างงุนงง... หืม?

บทที่ 8

วันต่อมา

โจ้วชวนลี้มิตาตื่นขึ้นมาในเวลาแปดโมงเช้า

เขาอาบน้ำสระผมตอนเก้าโมงแล้วลองนั่งโพสท่าหน้ากระจก หันไปมาก่อนจะเหลือบมองเห็นตนเองในกระจกอย่างไม่ตั้งใจ จึงคว้าหวีลองทำทรงหน้าม้าแสกข้างอย่างจริงจังและขยับเช็กไปมาเล็กน้อย แต่อยู่ๆ ก็รู้สึกว่กำลังทำเรื่องไม่เป็นเรื่อง จึงโยนหวีออกไปด้วยความโกรธเคือง

ตอนสิบโมงครึ่ง เขานั่งอยู่บนโซฟาในห้องนั่งเล่นอย่างผ่อนคลายและจามออกมา

สิบโมงสี่สิบห้า เขายืนขึ้นเหมือนกับว่านิกอะไรขึ้นมาได้ ก่อนจะวิ่งไปทำกาแฟให้ตนเอง

เสียงกริ่งที่ประตูดังขึ้นตอนสิบเอ็ดโมงตรง หางตาของเขากระตุก โจ้วชวนยืนขึ้นพร้อมกับถือถ้วยกาแฟ เมื่อเดินมาถึงหน้าเครื่องควบคุมการปิด-เปิดประตูตรงโถงทางเข้า เขาหยุดฝึเท้าที่ก้าวไวลงชั่วคราว จากนั้นจึงเปิดประตูรั้วเหล็กด้านนอก...ถึงขั้นเปิดประตูเล็กด้านข้างประตูรั้วเหล็กเอาไวให้ด้วย แล้วมองดูเจ้าสุนัขขอลาสกัน มาลามิวต์ด้วยสายตาที่เย็นชา มันส่ายหางแล้วมุดหัวอยู่ตรงชอกประตู รวากับรีรอไม่ไหวที่จะเบียดตัวออกไป

ด้านนอก ไม่ต่างกับเจ้าปลาไหลอย่างไรอย่างนั้น

เมื่อเวลาผ่านไปสักพัก เจ้าสุนัขก็กลับเข้ามาพร้อมกับคนคนหนึ่งก็ตามมา
ด้านหลัง...

เธอเปิดประตูอย่างเงิบๆ โจ้วชวนเบิกตาขึ้น นี่นับเป็นครั้งแรก
ในช่วงหลายวันมานี้ที่เขาตั้งใจมองคนที่ยืนอยู่ด้านนอกประตูอย่างจริงจัง
ความสูงของเธอเลยไหล่ของโจ้วชวนไปเพียงเล็กน้อย หญิงสาวไว้ผมสั้น
ดูสวยงามในแบบที่ยากจะหาเจอในหมู่ผู้คน และยังมีนัยน์ตาคู่หนึ่งของเธอ
ที่ดำขลับแต่กลับเปล่งประกายสดใส ซึ่งเป็นอะไรที่หาดูได้ยากเช่นกัน
ในเวลานี้เธอกอดตัณูญาที่เขียนไว้ว่า 'หนังสือเทพเจ้าแห่งแม่น้ำลั่ว' ไว้ที่อก
อย่างระแວดระวัง

...นี่คือผู้ดูแลระบบชื่อบ๊อและหัวรั้นคนนั้น

...โจ้วชวนผู้คงมิตราภาพอันบริสุทธิ์เป็นระยะเวลาสามปีกับเธอ
สวมเสื้อกั๊กที่ดูเหมาะเจาะกับเขา

เขานิ่งเงิบไป ก่อนเริ่มขยับริมฝีปากเอ่ยถามออกมาด้วยน้ำเสียง
แหบแห้ง "โจ้ก๊ะ"

ซูหลี่ "?"

โจ้วชวนก้มหน้ามองกาแฟดำที่เพิ่งชงเสร็จจ在手 ริมฝีปากของเขา
กระตุก "ช่างเถอะ"

ซูหลี่ "???"

"เข้ามาสิ"

โจ้วชวนพลิกทางให้เธอ เขายังคงมีใบหน้าบึ้งตึงไร้ชีวิตชีวาและมองมายัง
ซูหลี่ด้วยสายตาที่เฉยเมย เธอมีท่าทีไม่สบายใจกว่าเดิม ก่อนจะก้มศีรษะ
และเข้ามาในบ้าน เปลี่ยนเป็นนรองเท้าแตะแล้วจึงนั่งลงบนโซฟาด้วยท่าทาง
ที่ดูเชื่องช้า...แม้การกระทำทุกอย่างจะสิ้นสุดลง เธอก็ยังกอดแฟ้มเอกสารไว้
อยู่ตลอดเวลา รวากับว่ากำลังหวงแหนของล้ำค่าอะไรสักอย่าง จนกระทั่ง
โจ้วชวนพูดเตือนให้เธอวางแฟ้มเอกสารลง

ซูหลี่เงยหน้าขึ้นมามองชายหนุ่มด้วยสีหน้าตะลึงงัน รวากับไม่รู้จริงๆ ว่าทำไมถึงมานั่งอยู่ตรงนี้ได้... ถ้าเมื่อครุ่นนี้โจ้วชวนไม่จ้องมองมา เธอก็เกือบจะหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาเพื่อยืนยันว่าข้อความที่ได้รับเมื่อคืนนี้ไม่ใช่ภาพลวงตาอันสวยงามที่เกิดขึ้นจากการที่เธอหมกมุ่นมากเกินไป

"คุณพูดว่าอะไรนะคะ"

"ผมบอกว่าวางแฟ้มเอกสารลง ฮัดเซย์!"

"อาจารย์ยังไม่หายเป็นหวัดหรือคะ"

"คุณซื้อยามาให้ผมแล้วหรือ"

"หือ?"

"งั้นก็อย่าถาม"

...คนที่ทำทางคู่อับคือนี่คือคนเดียวกับที่ประกาศไว้ว่าจะตั้งใจทำหนังสือชั้นดีวางขาย เพื่อที่จะได้ตีพิมพ์สองแสนเล่ม?

จะทำได้ไหมนะ

โจ้วชวนปวดหัวเมื่อรู้ว่าตนเองคนขายฝันอย่างเธอมานั่งอยู่ในใจเสียแล้ว ช่างเง่าเสียจริง เขาวางแก้วกาแฟพร้อมกับเอามือกุมขมับก่อนจะนั่งลงที่โซฟาอีกตัว

"ถ้าคุณไม่วางมันลง ผมจะเซ็นสัญญาให้คุณได้ยังไง"

ซูหลี่กะพริบตาด้วยท่าที่เหมือนเคลิ้มฝัน... และไม่กี่วินาทีถัดมานัยน์ตาสีดำนั้นก็เปล่งประกายราวกับว่าเพิ่งตื่นจากความฝัน

"คุณตกลงจะเซ็นสัญญาให้ฉันจริงๆ หรือคะ"

"ใช่"

หลังจากเซ็นสัญญาเสร็จแล้วก็จะมาพูดคุยกันดีจ๊ว เกี่ยวกับเรื่องที่เคยบาดหมางกัน

"ทำไมหรือคะ"

เพราะโชคไม่ดีที่หลักฐานต่างๆ ที่เคยทำไว้มันดันตกอยู่ในมือเธอ แล้วมันก็เกี่ยวข้องกับชื่อเสียงของฉันด้วย

ใจัวชวนทุกซี้ใจมาก แต่ภายนอกกลับแสร้งทำหน้าตาย "เพราะผมคิดว่าสิ่งที่คุณพูดเมื่อวานนี้มีเหตุผล ผมไม่ได้กังวลกับการขาย 'หนังสือเทพเจ้าแห่งแม่น้ำลั่ว' เป็นผลงานที่ผมภาคภูมิใจจริงๆ... และผมก็มั่นใจในศักยภาพของตัวเองและความสามารถในการจัดจำหน่ายของสำนักพิมพ์ของคุณ (หมายถึงความสามารถขององค์กรในการส่งสินค้าไปยังจุดขายต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นร้านหนังสือ แผงขายหนังสือ ร้านขายอึบึก เทียนเผา และเตาเปา* เป็นต้น เมื่อมีความสามารถในการกระจายสินค้าได้ดี ย่อมทำให้สินค้าครอบคลุมมากยิ่งขึ้น) บอกตามตรง พอมาคิดๆ ดูแล้ว ผมรู้สึกว่าจะไม่น่าจะต้องไปใส่ใจกับจำนวนการตีพิมพ์ครั้งแรก อย่างที่คุณว่า ถ้าหนังสือขายดีก็เพิ่มจำนวนการตีพิมพ์ได้อย่างน้อยครั้งถึงสองครั้ง ขายได้เท่าไรก็ตีพิมพ์เท่านั้น ผมเองก็ได้ค่าลิขสิทธิ์ตามนั้น"

"ถูกต้องแล้วคะ ดีมากเลยคะที่ท่านหาคำตอบได้แล้ว!!!"

ซูหลี่แสดงท่าทีเหมือนเคลิ้มฝันอีกครั้ง เธอตื่นเต้นเสียจนเปลือยเรียกใจัวชวนว่า 'ท่าน' จากนั้นจึงยื่นแฟ้มที่กอดไว้จนวนร้อนส่งให้ชายหนุ่ม มองดูเขาเปิดปากกาหมีกัซิม ขณะที่กำลังจะจรดปลายปากกาลงไปนั้น...

"อาจารย์คะ คุณถนัดซ้ายหรือคะ"

ใจัวชวนตะลึงเล็กน้อย เงยหน้าขึ้นมามองมือซ้ายที่ถือปากกาอยู่ ยิ้มเยาะราวกับนึกอะไรขึ้นมาได้ แล้วจึงเปลี่ยนไปใช้มือขวาถือปากกาด้วยท่าที่อันเงียบสงบ เขาเซ็นชื่อตนเองลงไปตรงตำแหน่งลงนามในเอกสารด้วยลายมือที่งดงาม ก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงนิ่งเรียบ

"ใช่ได้ทั้งมือซ้ายและขวา"

ถ้าหากชายคนนี้เป็นหวัด เสียงเขาจะต้องเพราะมากแน่นอน หลังจากที่เขาเซ็นสัญญาเสร็จก็โยนปากกาลง แล้วยื่นสัญญาคืนให้กับซูหลี่ เธอไม่อยากจะเชื่อว่าตนเองจะพูดเกลี้ยกล่อมให้ใจัวชวนยอมเซ็นสัญญาฉบับนี้ได้จริงๆ!

* เตาเปา คือเว็บไซต์ขายสินค้าออนไลน์ที่ใหญ่ที่สุดในเอเชียแปซิฟิก อยู่ในเครือของ Alibaba Group

เมื่อโจ้วชวนปิดแฟ้มแล้วส่งคืนให้เธอ เธอก็รีบแฟ้มเอกสารมา ไม่รู้จะตอบแทนเขาด้วยสิ่งใดนอกจากคำขอบคุณ

"อาจารย์คะ ฉันควรจะขอบคุณคุณยังไงดี"

โจ้วชวนยืนขึ้นพร้อมกับยึดตัวตรง เมื่อไต่ยืนที่เธอพูดก็หันหน้าไปมองเธอแวบหนึ่ง ก่อนจะหลบสายตาและพูดอย่างแผ่วเบา

"ไม่เป็นไร"

ที่บอกว่าโจ๊กซามหนึ่งก็แค่พูดขึ้นมาลอยๆ ไซ้ใหม่ ยายสาวน้อยที่แสนจะเย็นชา

ซูหลี่ไม่รู้เลยว่าแค่โจ๊กซามเดียวกลับทำให้เธอกลายเป็นพวกเย็นชาขึ้นมาทันที เธอลุกขึ้นยืนพร้อมกับก้มโค้งคำนับให้เขาเล็กน้อย หลังจากนั้นก็หันหลังกลับและเดินออกไปจากสถานที่ที่ได้มาเยือนถึงสามวันติดด้วยท่าทีลึกลับใจ ขณะที่กำลังจะเดินจากไปนั้น เธอได้ลูบหัวเจ้าสุนัขที่อยู่ด้านหลังและยังเกาโคนหูให้มันด้วย...เมื่อเงยหน้าขึ้นมองเข้าไปด้านในประตูที่ยังคงเปิดกว้าง ก็เห็นชายผู้หนึ่งนั่งไขว่ห้างพิงอยู่บนโซฟาและกำลังเล่นโทรศัพท์อยู่...

เมื่อเห็นไหล่กว้างๆ ที่อยู่ตรงประตูห้องโถงทางเข้า ซูหลี่ก็ตัดสินใจกับตนเองอย่างลึบๆ และตั้งปณิธานกับเขาไว้เรียบร้อยแล้วว่าจะต้องช่วยโจ้วชวนขายหนังสือเล่มนี้ให้ดีเป็นเท่าที่ทำได้

...ส่วนตัวโจ้วชวนเองไม่ได้รู้เรื่องที่เธอตัดสินใจอะไรและไม่ได้สนใจเรื่องนี้ด้วยซ้ำ ตอนนั้นเขานั่งไขว่ห้างพร้อมกับกระดิกเท้า และกดสั่งโจ๊กหมูไปเยี่ยมม่าจากแอปพลิเคชันสั่งอาหารมาทาน

ระหว่างทางกลับบริษัท ซูหลี่ก็วิ่งเร็วจี้ราวกับจะบินได้อย่างไรอย่างนั้น ขณะนั่งอยู่บนรถโดยสารประจำทาง มุมปากของเธอไม่ได้เหยียดยิ้มอยู่ตลอดเวลา เมื่อคนเราเจอเรื่องบางอย่างย่อมอยากแบ่งปันกับใครสักคน เธอจึงเปิดโทรศัพท์มือถือแล้วพิมพ์ข้อความไว้ให้กับบางคนที่ถูกเรียกว่า

'บุคคลหายที่สาบสูญ' ที่ไม่ได้ตอบกลับมาเป็นเวลาสิบชั่วโมง...

มือปืนไซเบอร์ที่ลิ่งเชียวมา : ท่านเทพคนนั้นตอบตกลงแล้ว! ในที่สุดตอนนี้ก็เล่าให้นายฟังได้แล้วว่านักเขียนมือเทพคนนั้นก็คือโจ้วชวน! ไซ่ นายไม่ได้ตามาผิดไปหรอก เขาคือโจ้วชวน!!! ฉันไปหาเขาตั้งหลายครั้งด้วยความจริงใจ ในที่สุดก็ใช้ความจริงใจและพูดกับเขาอย่างตรงไปตรงมา จนชนะใจท่านเทพโจ้วชวนได้ และสุดท้ายเขาก็ตอบตกลงเซ็นสัญญาที่เหมือนกับสัญญาต้มตุ๋นหลอกเอาเงินฉบับนี้! โอ้ พระเจ้า! ฉันดีใจจนไม่รู้จะพูดยังไงแล้ว ตอนนี้ฉันอยู่บนรถเมล์ ความรู้สึกตอนนี้เหมือนเป็นชയാวี่เหอ* ที่ตายแล้วเกิดใหม่ เมื่อกี้ฉันเกือบจะคุกเข่าลงต่อหน้าเขา แล้วร้องไห้โฮพร้อมกับพูดออกมาว่า "ขอบคุณนะคะพ่อ"

ข้อความถูกส่งไปแล้ว

ครั้งนี้อีกฝ่ายเงียบไปนานมาก เมื่อเขาหายไปนานจนทำให้ซูหลี่คิดว่าเขาเป็นบุคคลที่หายสาบสูญไปแล้วจริงๆ ทันใดนั้นโทรศัพท์มือถือก็สั่น เธอจึงรีบหยิบขึ้นมาดู...

Mr. L ที่หายไป : ถ้าฉันก็ต้องขอแสดงความยินดีกับเธอด้วยจริงๆ

Mr. L ที่หายไป : นี่ก็ไม่ถึงเลยว่าจะจับโจ้วชวนได้แล้ว

ในเวลานี้ซูหลี่ยังคงตกอยู่ในห้วงแห่งความสุข เธอทั้งตื่นตกใจและดีใจไปพร้อมกัน แต่กลับรู้สึกว่าการพูดของ Mr. L แปลกไปจากเดิมเล็กน้อย เธอหัวเราะออกมารัวๆ แล้วขอให้ Mr. L เก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ ถ้าเขาตอบตกลง เธอจะให้รูปถ่ายพร้อมลายเซ็นของโจ้วชวนแก่เขา

* ชയാวี่เหอ เป็นตัวละครจากละครจีนเรื่ององค์หญิงกำมะลอ โดยเป็นองค์หญิงตัวจริงในเรื่อง

บรรยากาศในการแชตสนทนาครั้งนี้ราวกับมีกลุ่มหมอกขาวขมุกขมัว ทำให้รู้สึกวุ่นวายใจเสียจริง

ชายหนุ่มละหู่ออกจากแบนพิมพ์โทรศัพท์และออกจากแอปพลิเคชันแชต จากนั้นก็เปิดกล้องหน้าในโทรศัพท์ จึงได้เห็นใบหน้าที่คุณเคยปรากฏบนหน้าจอ เขาในตอนนี้อยู่ไม่อาจปิดบังรอยยิ้มเย้ยหยันบนใบหน้าได้เลย

รูปถ่ายพร้อมลายเซ็น?

ฉันมีเป็นหมื่นๆ โใบ ถ้ามันทำให้เธอมีความสุขขนาดนั้น ก็เอาไปติดไว้ ให้เต็มบนหัวเตียงแบบไม่ซ้ำเลยก็ได้นะ

"..."

...แต่คิดว่าได้เป็นฐานรองเท้าให้ผู้คนเหยียบย่ำไปสู่จุดสูงสุดของ ยอดพีระมิดด้วยผลงานชิ้นเอกของตนก็ทำให้รู้สึกแย่เสียจริง แม้กระทั่ง ยาสูบที่ทำให้คนมีความสุขก็ช่วยให้รอดพ้นจากความรู้สึกแย่ๆ นี้ไม่ได้

ชายคนนั้นเปิดแอปพลิเคชันแชตต่างๆ บนโทรศัพท์มือถือและ เริ่มอ่านรายชื่อเพื่อนอยู่พักหนึ่ง ขณะที่กำลังดูรายชื่อก็ขบคิดขึ้นมาอย่าง จริงจังว่า... *แกลังใครสักคนให้มีความสุขดีกว่า*

ระหว่างที่กำลังเลือกอยู่นั้น นิ้วก็ไปหยุดตรงรายชื่อ 'มือปืนไซเบอร์ ที่ลิงเชิญมา' มือเขากำลังสั่นเทา...

ก่อนจะทำการบล็อกเธอ

บทที่ 9

ซูหลี่ผู้ไม่รู้อะไรเลยว่าเป็นคนที่ดีของเธอได้ปฏิบัติต่อเธออย่างโหดร้าย และโรมันุษยธรรมอย่างไรบ้าง เธอรีบกลับไปสำนักพิมพ์อย่างตึงเครียด และก็มาถึงในช่วงพักเที่ยงพอดี...ทุกคนต่างนั่งอยู่ในห้องทำงานและทานอาหารที่สั่งมา บ้างก็คุยเรื่อยเปื่อยกับคนอื่นทางคอมพิวเตอร์ หรือไม่ก็ทำงานเพื่อให้งานเดินหน้าเล็กน้อย ซูหลี่ก้าวเข้ามาพร้อมกับทักทายทุกคน...

เธอรู้สึกเพียงแค่ว่าวันนี้ทุกคนดูน่ารักเป็นพิเศษ แม้แต่ปลานกแก้ว และปลาซีกเกอร์ที่เลี้ยงไว้ในตู้ปลาหน้าห้องก็ทอประกายความน่ารักออกมา

เธอรีบเดินไปยังหน้าต่างทำงานของหัวหน้า บ.ก. เปิดกระเป๋ากของตัวเอง กำลังจะหยิบสัญญาออกมาเพื่อรายงานข่าวดีต่ออี๋เหยาว่าโจ้วชว่นได้เซ็นสัญญา เป็นที่เรียบร้อยแล้ว แต่ไม่ทันได้พูดอะไร อี๋เหยาก็เอ่ยปากถามออกมาก่อน

"ทำไมเธอถึงเพิ่งมาล่ะ"

เอ่อ...ซูหลี่ตะลึงไปชั่วขณะ ในมือของเธอจับสัญญาไว้แน่น ซีโม่ซีเบ๋ ไปยังด้านนอก "ฉันออกไปทำงานนอกสถานที่คะ หัวหน้า บ.ก. ไม่ได้บอกรอกหรือคะว่าเหลือเวลาแค่สัปดาห์เดียวในการเซ็นสัญญา ไม่อย่างนั้น จะเริ่มระงับสัญญา ฉันเลยต้องไปพบโจ้วชว่นจนกว่าเขาจะเต็มใจเซ็นสัญญา วันนี้ก็เลยไปที่บ้านโจ้วชว่นอีก ที่มาสายเพราะ..."

อาจารย์ใจัวชวนนัดฉันไว้ตอนสิบเอ็ดโมงครึ่งเพื่อไปเซ็นสัญญาค่ะ
ซูหลี่ยังไม่ทันเอ่ยปาก เหล่าเหมียวที่อยู่ด้านหลังเธอก็คอยพูดเยาะเย้ย
ขึ้นมา "ผลก็คือไปเสียเที่ยวใช่ไหมล่ะ"

เมื่อเหล่าเหมียวพูดออกมาเช่นนี้ เสี่ยวเหนี่ยวซึ่งเป็น บ.ก. คนใหม่
ก่อนหน้าเธอก็เงยหน้าขึ้นจากการสั่งอาหารดีลิเวอรี่พลาทอนทอดถอนใจ
ออกมาเบาๆ

"วันๆ เอาแต่วิ่งไปวิ่งมา ช่างน่าเวทนาเหลือเกิน น่าจะรับมืออาจารย์ใจัว
ไม่ไหวหรือเปล่า แต่ได้ออกไปทำงานนอกสถานที่นี้ดีจริงๆ เลยนะ สมัยเรียน
มหาวิทยาลัยฉันก็ชอบออกไปทำกิจกรรมนอกสถานที่ที่สุดเลย ไม่ต้อง
ประชุม แคมบางครั้งยังแอบนอนตื่นสายได้ด้วย..."

ซูหลี่ "..."

เธอตกตะลึง รู้สึกว่าคำพูดเหล่านี้ฟังแล้วน่าอึดอัดใจยิ่งนัก จึงหันกลับมา
พร้อมใบหน้าที่เต็มไปด้วยคำถาม

ในจังหวะนี้ บ.ก. ฝ่ายศิลป์เหล่าหลี่ก็พูดต่อว่า "ถ้าเราเริ่มทำงาน
ในตอนบ่ายได้ ตอนเช้าฉันอาจมีเวลาไปส่งเด็กๆ ที่โรงเรียน... ภรรยาฉัน
มักจะบ่นว่าฉันออกเช้าเกินไป ตอนลูกๆ กำลังกินข้าวเชาก็ต้องออกจาก
บ้านแล้ว รู้สึกยังไม่ได้ทำหน้าที่พ่อเลย"

เหล่าเหมียวพูด "เหอๆๆๆ ช่างน่าสงสารเสียจริง!!!"

เสี่ยวเหนี่ยวหันไปหาซูหลี่พร้อมกับยิ้มกว้าง "หลังจากที่ได้ทำงานแล้ว
ก็ไม่มีโอกาสได้ออกไปทำงานนอกสถานที่อีกเลย น่าอิจฉาเธอจังเลยนะ
ซูหลี่"

จากนั้นเสี่ยวเหนี่ยวก็หยุดไปชั่วขณะ เธอยกมือขึ้นมาปิดปากแล้ว
พูดเสียงเบาว่า "โอ๊ะ" พร้อมกับบกล่าวขอโทษ "ฉันแค่พูดถึงความซีเกียจ
สมัยเรียนเฉยๆ นะ ไม่ได้แนะนำให้เธอใช้มาเป็นข้ออ้างในการนอนตื่นสาย
และเอามาใช้กับการทำงานที่บริษัทนะ... ต่างก็ยุ่งกันทุกคน จะกล้าอ้างงาน
ไม่ยอมมาทำงานได้ยังไง" เธอพูดไปยิ้มไป

อาเชียงที่นั่งอยู่ตรงข้ามกับเสี้ยวเหนียวเงยหน้าขึ้นมามอง เสี้ยวเหนียว จึงเซ็ดคางขึ้นเล็กน้อยและยิงคำถามไปที่อาเชียง

"ใช่ไหมอาเชียง"

อาเชียงยิ้มออกมาซื่อๆ โดยไม่มีความเห็นอันใด

เหล่าเหมียวพูดกับซูหลี่ "สัญญาละ"

ในเวลานี้พวกเขาต่างโจมตีซูหลี่ลงในหัวของเธอนั่นว่างเปล่า ทำได้แค่ กระพริบตาปริบๆ โดยไม่ทันได้โต้ตอบเลยแม้แต่บ่อย...และในตอนนี้อะไรก็ออกมา ก่อนที่ซูหลี่จะเอ่ยปาก อวี๋เหยา ก็พูดทิ้งหยอกล้อ

"เหล่าเหมียว คุณก็อย่าไปบังคับเร้าซูหลี่มากเกินไป สัญญานับนี้ ส่งให้คุณไปจัดการ คุณใช้เวลาตั้งครึ่งเดือน แต่ก็ยังทำให้โจ้วชว่นยอมเซ็นสัญญาไม่ได้ ซูหลี่เพิ่งเข้ามาทำงานเอง ทำไมต้องไปคาดหวังว่าเธอ จะทำได้สำเร็จภายในสัปดาห์...อีกอย่างนะซูหลี่ จะออกไปทำงานนอกสถานที่ ไม่จำเป็นต้องออกไปทั้งเช้า เพราะเธอยังมีภาระงานอื่นต้องทำอยู่ ไม่ได้มีแค่เรื่องของโจ้วชว่นให้จัดการ"

อวี๋เหยาพูดพร้อมกับมองไปที่ซูหลี่ ขณะที่ซูหลี่กำลังจะบอกว่าเธอ ได้นำสัญญาที่เซ็นเรียบร้อยแล้วกลับมาแล้ว แต่หางตากลับเลื้อบไปเห็น จังหวะที่เหล่าเหมียวแสดงอาการแข็งที่ออกมา เธอจึงตกตะลึงไปประมาณ สิบวินาที...ก่อนที่จะปล่อยนิ้วที่กำลังจับแฟ้มสัญญาทันที ทำให้แฟ้มสัญญา ตกลงไปในกระเป๋าทตามเดิม

...เปรียบเสมือนสัตว์กินพืชตัวน้อย เมื่อเผชิญกับภัยคุกคามก็เลือกที่จะกลืนสิ่งที่พูดออกมาไม่ได้กลับเข้าท้องไป

ซูหลี่ยึดตัวตรง วางกระเป๋าไว้บนที่นั่ง จากนั้นก็หันหน้าไปทางอวี๋เหยา กล่าวคำขอโทษและยิ้มให้กับเธอ

"ขอภัยด้วยค่ะ หัวหน้า บ.ก. ฉันจะพยายามพูดเกลี้ยกล่อมโจ้วชว่นค่ะ พรุ่งนี้จะไม่เข้างานสายอีกแล้วค่ะ"

ระหว่างที่ซูหลี่กำลังพูดอยู่นั้น ทั้งห้องทำงานก็เงียบไป เหล่าเหมียว

หมุนแก้อัจฉิงทำให้เกิดเสียงกึกๆ ขึ้นเล็กน้อย คนอื่นๆ ต่างทานมื้อมกลางวัน
ของตนเอง...เมื่อเธอหันไปทางทุกคน สีหน้าของพวกเขาต่างเพลิดเพลिन
กับมื้อมกลางวันอย่างเป็นทางการ ราวกัพบว่าเมื่อครู่นี้ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

"..."

ซูหลี่ยิ้มพลางพูดออกมาเบาๆ "ฉันไปเข้าห้องน้ำก่อน" พร้อมกับ
เดินออกจากห้องทำงานไป เมื่อออกมาด้านนอกประตูก็เดินมายังทางเดิน
ที่อยู่ไกลจากห้องทำงาน...ได้ยินเสียงรอกเท้าของตนกระทบกับพื้นจนเกิดเป็น
เสียงสะท้อนขึ้น จึงหยุดเดินและมองไปยังด้านหลัง

จากนั้นเธอก็ก้มลงไปมองขาของตน และตอนนี้เธอก็ยังสั้นอยู่หน้อยๆ
ในหัวเต็มไปด้วยคำว่า 'ทำไม' 'เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นได้ยังไง' และ 'เกิดอะไรขึ้น'
หญิงสาวใช้มือที่สั่นเทาหยิบโทรศัพท์ออกมา กดดูข้อความที่ยังคงบันทึกไว้
'พรุ่งนี้ตอนสิบเอ็ดโมงครึ่งนำสัญญาเข้ามาด้วย ถ้าเลยเวลาจะไม่รอ' เธอ
ล็งเลอยู่สักพัก ก่อนจะกดโทรออกไปหาปลายสาย เสียงสัญญาณดังขึ้นเพียง
สามครั้งก็มีคนรับสายอย่างรวดเร็ว

"ฮัลโหล"

"สวีตตี้คะท่านเทพโจ้วชวน ซูหลี่นะคะ คือว่า...ที่เป็น บ.ก. จาก
สำนักพิมพ์หยวนเยวี่ที่ได้นำสัญญาไปให้เซ็นเมื่อเช้านี้คะ"

ปลายสายมีเสียงของสุนัขเห่า "โเฮ้ๆ" ด้วยเสียงอังกังออกมา
สถานการณ์แลดูวุ่นวายมาก ซูหลี่อดทนรอได้สักพัก จากนั้นชายหนุ่มที่
ปลายสายก็พูดออกมาด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

"มีเรื่องอะไร"

ซูหลี่บิบโทรศัพท์ที่ถืออยู่ในมือเบาๆ "สวีตตี้คะ อาจารย์ ต้องขออภัย
ที่รบกวนอีกครั้งนะคะ คือแบบนี้คะ ฉันเพิ่งกลับมาถึงที่สำนักพิมพ์ ก็ได้คิด
อยู่ครู่หนึ่งว่าจะขอความกรุณาเก็บเรื่องที่เราเซ็นสัญญาในวันนี้ไว้เป็นความลับ
ไปจนถึงอาทิตย์หน้าจะได้หรือเปล่าคะ..."

"คุณคิดจะทำอะไร"

"..." ชูหลิ่หลับตาลง "ดูเหมือนว่าจะไม่สะดวกเริ่มงานในทันทีคะ
ฉันกลัวนิดหน่อย...ไม่ใช่ เอ่อ! ฉันขอร้องล่ะคะ ได้ไหมคะ"

ปลายสายเริ่มตกอยู่ในความเงียบงัน

ในทันทีที่ชูหลิ่ไม่สามารถมองเห็นได้ โจ้วชวนเลิกคิ้วขึ้นและยกโทรศัพท์
มือถือออกจากข้างหูแล้วหรีตามอง รวากับว่าเขามองเห็นอีกฝ่ายกำลัง
ชักกระตุกด้วยความตื่นตกใจอะไรบางอย่างอยู่ในขณะนี้...

*พูดจาสะเปะสะปะ น้ำเสียงฟังดูแล้วช่างน่าสงสาร เป็นอะไรไปเนี่ย
เมื่อครู่นี้ไม่ได้ทำตัวลิงโลดอยู่หรือหรือ*

โจ้วชวนนั่งเงียบไปครู่หนึ่ง ในช่วงเวลานั้นเขาเข้าคิควิควหลักเพื่อดู
อะไรบางอย่าง ก็เห็นในลิสต์รายชื่อเพื่อนที่เป็นรูปโปรไฟล์ของเหล่าเหมียว
ปรากฏโพสต์ข้อความขึ้นมา หยุดดูครู่หนึ่ง จากนั้นก็ดูเหมือนว่าเขาจะเข้าใจ
อะไรบางอย่างได้แล้ว

อีกด้านหนึ่ง

ขณะที่ชูหลิ่รอนานเป็นชาติอย่างหงุดหงิดใจอยู่นั้น ในที่สุดปลายสาย
ก็ตบกลับมาด้วยคำพูดที่ว่า "ตามใจคุณแล้วกัน ไม่ว่าจะพวกคุณจะเล่นกล
อะไร ขอแค่อย่ามากระทบผมก็พอ" หลังจากนั้นเขาก็ได้วางสายไป

...ชูหลิ่จ้องมองโทรศัพท์ที่ถูกวางสายไปแล้ว เธอกดกลับมาที่หน้าจอหลัก
แล้วเหม่อลอยอยู่ประมาณสี่ห้านาที หลังจากนั้นจึงเรียกสติกลับคืนมาแล้ว
เร่งฝีเท้าไปล้างมือที่ห้องน้ำ เพื่อให้ดูเหมือนว่าตนเพิ่งเข้าห้องน้ำมา ปรับสีหน้า
และอารมณ์ให้ดีขึ้นตรงหน้ากระจกและรีบเดินกลับไปยังห้องทำงานอีกครั้ง

หลังจากนั้นสำนักพิมพ์หยวนเยวียก็ให้พนักงานเริ่มทำงานในตอนเช้า
เวลาเก้าโมงครึ่ง หลังจากที่ได้รับคำเตือนจากอวี๋เหยาแล้ว ตอนเช้าของ
ทุกวันชูหลิ่จะมาถึงที่ทำงานประมาณสิบโมงห้าสิบนาที ไม่เร็วและไม่สาย
จนเกินไป เธอทำประหนึ่งว่าไปบ้านโจ้วชวนมาแล้วกลับมาที่ทำงาน และ
รายงานความคืบหน้าเหมือนถูกเชือดกลับมา...แต่แท้จริงแล้วสัญญาที่

เซ็นเรียบร้อยฉบับนั้นอยู่ในกระเป๋าที่เธอแบกไปมาอย่างไม่มีปัญหาใดๆ

ในที่สุดสัปดาห์แรกแห่งการทำงานก็จบลง

วันหยุดสุดสัปดาห์หญิงสาวนอนอยู่ในห้อง และทำใจปล่อยวางทุกสิ่งอย่างไม่ว่าร้ายใคร...พูดตรงๆ ก็คือไม่รู้จะคุยกับใคร เพราะเดิมทีแล้วเธออยากจะระบายเรื่องที่น่าอึดอัดใจเกี่ยวกับพวกคนในที่ทำงานให้ Mr. L ฟังตั้งแต่คืนวันพุธ แต่น่าแปลกที่พบว่าในคิวคิวไม่มีรายชื่อเขาอยู่ เธอเลยคิดว่าตนถูกล็อกหรืออย่างไร เมื่อลองสอบถามคนที่อยู่รอบกายซึ่งเป็นเพื่อนร่วมกันที่รวมแล้วมีแค่สามคน ท้ายที่สุดก็ได้คำตอบจากเพื่อนคนหนึ่งว่า 'ช่วงนี้ไม่เห็น Mr. L ตอบกลับมาเลย'

ซูหลือตทอดถอนใจออกมาไม่ได้ รู้สึกว่าตนกำลังชวยและตกอยู่ในช่วงเคราะห์หามยามร้าย

เพื่อนร่วมงานต่างพุ่งเป้ามาที่เธออย่างน่าแปลกใจ แม้แต่เพื่อนที่รู้จักกันมาสามปีกว่าซึ่งไม่เคยมีเรื่องบาดหมางกันยังบล็อกเธออย่างน่าประหลาดด้วยเหตุนี้เธอจึงรู้สึกงุนงงต่อการถูกทั้งโลกทอดทิ้ง

เฮ้อ...

ความรู้สึกพังทลาย

ชีวิตช่างไร้ความหมาย

แต่มีสิ่งหนึ่งที่ซูหลือไม่รู้คือไม่ใช่แค่เธอเพียงคนเดียวที่ต้องเผชิญกับช่วงเวลาอันยากลำบากนี้

ตั้งแต่คืนวันพุธ ณ ที่พักในเขตพื้นที่หริวใจกลางเมือง G ก็มีชายหนุ่มคนหนึ่งทีกระวนกระวายใจเป็นเวลาสามวันสามคืนเต็มเช่นกัน

ในคืนวันพุธ เมื่อใจ้วชวนเขียนนิยายออนไลน์เสร็จ เขาดูข่าวบนอินเทอร์เน็ตต่ออย่างหมดอาลัยตายอยาก เมื่อเห็นข่าวแปลกๆ ก็อยากจะแชร์จึงกรอกรหัสเพื่อเข้าสู่ระบบในบัญชี 'Mr. L ที่หายไป' จากนั้นก็เปิดดูลิสต์รายชื่อเพื่อน ในวินาทีแรกเขาหารูปโปรไฟล์ของเจ้าลิงไม่เจอ ทำเอา

ตกใจไปชั่วขณะ แต่ก็นึกขึ้นมาได้ว่าเกิดเรื่องไม่ลงรอยกัน จึงลบรายชื่อเธอทิ้งไปแล้ว

...ลบไปแล้ว ก็ถือว่าตัดปัญหาไปอย่างถาวร

ลบไปก็ดีเหมือนกัน

เขาพยายามเมินเฉยต่อสิ่งที่คัดลอกไว้เพื่อเตรียมแชร์ให้ใครบางคนอ่าน หันไปเปิดข้อความที่ยังไม่ได้อ่านจำนวนมากแทน จากนั้นก็พบว่าคนที่ทิ้งข้อความไว้ล้วนแต่เป็นเพื่อนของเขาและเจ้าลิง...

ผีที่อยู่ด้านหลังเธอ : นาย L เจ้าลิงถามว่านายไปไหนเสียแล้ว... เกิดอะไรขึ้นกับนายหรือเปล่า ลบรายชื่อเธอทิ้งแล้วหรือ ทะเลาะกันหรือ เธอบอกว่าพวกนายไม่ได้ทะเลาะกันนี่นา!

ดอกไม้ป่า : เกิดอะไรขึ้นระหว่างนายกับเจ้าลิง

สบายสบายในสายลม : เจ้าลิงหานายอยู่ เกิดอะไรขึ้นกับพวกนาย หรือว่านายจะโดนแฮกไปแล้ว

สบายสบายในสายลม : ออนไลน์อยู่หรือเปล่า

สบายสบายในสายลม : เจ้าลิงร้องไห้หน้าสังเวชมาก แทบพลิกแผ่นดินหาสามีของเธอแล้วตอนนี้

โ้วชวน "..."

ร้องไห้กับผีอะไรล่ะ

กำลังดีใจกอดสัญญาของโ้วชวนจนนอนไม่หลับอยู่นะสิ

เมื่อจ้องไปที่คำว่า 'สามี' คำนี้ทำให้โ้วชวนเบะปากและเกิดความรู้สึกเสียขวัญ

เขาหัวเราะออกมาครู่หนึ่ง ก่อนจะยกขาขึ้นกระดิกไปมาแล้วพึมพำกับตนเอง "มีคินวี่งเต้นแทนเธอเต็มเลยนะ"

จากนั้นก็ออกจากบัญชีคิวคิวสำรองและเข้าบัญชีหลัก เปิดดูรายชื่อ

ที่ออนไลน์ แล้วเข้าไปคุยกับเจียงอวีเจิงพร้อมกับแชร์ลิงก์ให้ พอได้รับการตอบกลับเป็น '???' โจ้วชววจึงเริ่มการสนทนากับเพื่อนของเขา...

ทว่าการพูดคุยกับเจียงอวีเจิงนั้นไม่สามารถหยุดความรู้สึกในสามวันนี้ได้เลย ทุกวันที่เจียงอวีเจิงเขียนนิยายออนไลน์เสร็จก็จะเห็นโจ้วชววจึงข้อความไว้เป็นสิบข้อความ เป็นข้อความประเภทรายงานตนเอง เช่น 'ตื่นแล้ว' 'เที่ยงนี้กินอะไรมา' 'ตอนเย็นอยากกินอะไร' 'ชววนี่น่าสนใจ ฮ่าๆๆๆๆ' 'นายดูนักเขียนประหลาดคนนี้สิ หาเรื่องแฟนคลับอีกแล้ว' 'ขอให้มาตุภูมิแห่งนี้เจริญรุ่งเรืองหมื่นปีหมื่นปี' และอีกหลากหลายเรื่องราว...

เจียงอวีเจิงอกจะแตกออกเป็นเสียงๆ

จนกระทั่งเมื่อถึงตอนเย็นของวันหยุดสุดสัปดาห์ ในที่สุดเขาก็ทนไม่ไหว แล้วระเบิดมันออกมา...

โจ้วชววน : แกงเนื้อสันนอกที่ฉันกินเย็นนี้รสชาติแย่จนกลืนไม่ลง ทำไมร้านยังอยู่ได้จนถึงทุกวันนี้ ไม่เจ็งสักที

เจียงอวีเจิง : ...พี่ใหญ่? นายจะเอะอะทำไม วันนี้เย็นนายจะกินอะไร ฉันไม่ได้ไปหารด้วยสักหน่อย และนายก็ไม่ได้เชิญฉันไปกินข้าวด้วย!!!

โจ้วชววน : ...

โจ้วชววน : ฉันก็แค่พูดเฉยๆ

โจ้วชววน : น่าเบื่ออะ ทำไมนายถึงโหดร้ายแบบนี้

เจียงอวีเจิง : เบื่อก็ไปเขียนนิยายนู่นไป มีคนอ่านไม่รู้กี่คนกำลังรอให้ท่านเทพโจ้วชววนลงนิยายใหม่ ยิ่งลงเพิ่มก็ยิ่งทำให้พวกเขาดีใจ... ทำไมต้องมาคุยเรื่องไร้สาระกับฉันด้วย ฉันไม่ได้จ่ายค่าต้นฉบับให้นายสักหน่อย

โจ้วชววน : ทำไมนายถึงได้ใจแคบนักนะ ถ้าเอาจำนวนตัวอักษรที่เคยคุยกับนายไว้มารวมกัน พันตัวอักษรก็เพียงพอที่จะซื้อบ้านในเมือง G

ได้เป็นหลังแล้ว

เจียงอวีเจิง : อย่างน้อยคำพูดที่นายพิมพ์มาตั้งแต่คืนวันพุธมาจนถึงตอนนี้ ก็สามารรถซื้อบ้านหนึ่งหลังที่มีห้องนั่งเล่น ห้องน้ำ และห้องหนังสือได้เลยแหละ

เจียงอวีเจิง : เกิดอะไรขึ้นกับนายกันแน่เนี่ย

เจียงอวีเจิง : ...นายอย่ามาตกหลุมรักฉันเลย ฉันกลัวจนตัวสั่นไปหมดแล้ว กระผมเป็นเพียงนักเขียนที่เคยดัง คงไม่เข้าตาท่านหรอกว่าไหมขอรับ

โจ้วชวน : ???

โจ้วชวน : รสนิยมทางเพศของฉันยังเหมือนเดิม ฉันก็แค่เบื่อๆ นะ

เจียงอวีเจิง : ถ้างั้นระหว่างที่ฉันกับนายรู้จักกันมาสสามปีสิบเดือนสิบเอ็ดวัน นายไม่เคยมาก่อกวฉันเลย เจียบเป็นเป่าซาก นายใช้ชีวิตยังไง

เมื่อเจียงอวีเจิงถาม อีกฝ่ายหนึ่งเจียบไปนาน ไม่ยอมตอบกลับมา และที่เจียงอวีเจิงไม่รู้ก็คือมือทั้งคู่ของโจ้วชวนได้ละออกจากแป้นพิมพ์และจ้องไปที่หน้าจอด้วยความงุนงง...

เขารู้คำตอบที่เจียงอวีเจิงถามดี...ระหว่างที่รู้จักกับเจียงอวีเจิงมาสามปีสิบเดือนสิบเอ็ดวัน เขาไม่เคยไปก่อกวนเจียงอวีเจิงเลย เจียบเป็นเป่าซาก แต่ครั้งนี้กลับหาเรื่องไปก่อกวนอีกฝ่ายเสียแล้ว เพียงเพราะว่าสามวันก่อนหน้านี้ เธอคนนั้นเพิ่งถูกเขาบล๊อคไปกับมือ

โจ้วชวน "..."

เฮ้อ...น่าเบื่อชะมัด

นักเขียนมือเทพผู้หมดอาลัยตายอยาก

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3URc7yJ>